

Οι διαθέσεις αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής να γίνουν εστίες αντίστασης του λαού!

Σκοτεινιάζει το πολιτικό-κοινωνικό τοπίο στη χώρα μας και διεθνώς. Η εργατική τάξη και οι λαοί βρίσκονται στο κατώφλι μιας νέας περιόδου, που θα σηματοδοτεί από την ακόμα μεγαλύτερη ένταση της στρατηγικού χαρακτήρα επίθεσης του κεφαλαίου στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα, καθώς και από την ολοένα και επιταχυνόμενη προετοιμασία των όρων για μια συνολική αναμέτρηση ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Οι όροι αυτής της πε-

ριόδου -που κάθε άλλο παρά μπορεί να χωριστεί με «στεγανά» από τη σημερινή φάση, αφού εμπεριέχεται ήδη σε αυτήν- διαμορφώνονται εδώ και δεκαετίες, στη βάση της γενικευμένης κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και των αδιεξόδων που έχουν συσσωρευτεί για το σύνολο των ιμπεριαλιστικών και αστικών δυνάμεων, αλλά και για κάθε μία από αυτές ξεχωριστά. Οι αναταράξεις, επομένως, που πυροδοτεί σε διεθνές επίπεδο η εκλογή Τραμπ, ή -

ακόμα ακριβέστερα- η νέα φάση της διαμάχης στο εσωτερικό της αμερικανικής υπερδύναμης για την προώθηση απαντήσεων στη σχετική αποδυνάμωσή της έναντι ανταγωνιστών και «συμμάχων», όχι μόνο δεν είναι «κεραυνός εν αιθρία», αλλά, αντιθέτως, συμπυκνώνουν όλη την αντιδραστική πορεία που προηγήθηκε και, ταυτόχρονα, στρώνουν το έδαφος για την ακόμα πιο αντεργατική και αντιλαϊκή τροχιά των εξελίξεων που πρόκειται να ακολουθήσει.

συνέχεια στη σελ.2

Αναζητείται αναδιάταξη, περισσεύουν τα αδιέξοδα
Μακρύς και αντιδραστικός πολιτικός χειμώνας

Η πραγματική εικόνα του πολιτικού προσωπικού της χώρας δηλώνει με τον πιο απροσχημάτιστο τρόπο πως αυτό που έχει να κάνει η χώρα και ο λαός είναι κατά βάση να «χορέψει» σύμφωνα με τις επιταγές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όπως αυτές θα διαμορφωθούν από τη διοίκηση Τραμπ.

(σελ.6, 7)

Λαός υγιής είναι ο αγωνιστής λαός

Τμήμα σημαντικό της άνευ προηγουμένου επίθεσης του συστήματος στον λαό και τα δικαιώματά του αποτελεί η επίθεση στη δωρεάν, πλήρη και ίση υγειονομική περίθαλψη. Η πρόθεση της κυρίαρχης πολιτικής είναι να εμποδωθεί απ' το σύνολο της κοινωνίας ότι η αρρώστια και η αντιμετώπισή της είναι ατομική ευθύνη και υποχρέωση του ασθενή και της οικογένειάς του.

(σελ. 8)

Εορταστικός Γολγοθάς για τους εμποροϋπαλλήλους και όχι μόνο

Κάθε φορά που πλησιάζουν οι γιορτές, οι καταστηματαρχές τρίβουν τα χέρια τους περιμένοντας να γεμίσουν τα ταμεία τους, μιας και όσοι έχουν την οικονομική δυνατότητα ίσως καταφέρουν να ψωνίσουν ένα δώρο παραπάνω για τους δικούς τους. Παράλληλα με την αυξημένη κίνηση στον εμπορικό κόσμο, κοκκινίζουν κι οι «βαθμοί» εκμετάλλευσης των εργαζομένων.

(σελ.9)

Πρόταση νόμου για τις εκλογές της τοπικής αυτοδιοίκησης

Ακόμα πιο αντιδημοκρατικά, ακόμα πιο αντιδραστικά

(σελ.21)

Ουκρανία

Ο πολεμικός ανταγωνισμός ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας απειλή για την παγκόσμια εργατική τάξη, τους λαούς και τον πλανήτη

Η Ευρώπη και οι εξελίξεις στο Ουκρανικό

Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα

(σελ. 12, 13)

Μέση Ανατολή

**Συνεχίζεται η σφαγή των Παλαιστίνιων από τους σιωνιστές
Εύθραυστη εκεχειρία στον Λίβανο, απειλές προς το Ιράν**

σελ. 16

Οι διαθέσεις αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής να γίνουν εστίες αντίστασης του λαού!

συνέχεια από σελ. 1

Στο επίκεντρο των όσων έπονται, φυσικά, θα εξακολουθήσει να βρίσκεται η διαδικασία αναδιάταξης δυνάμεων στον κόσμο, που πλέον έχει πάρει τη μορφή της διαρκώς εξελισσόμενης δημιουργίας των προϋποθέσεων για έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο. Και ο άδικος πόλεμος που μαίνεται στην Ουκρανία, ως διαρκής υπενθύμιση της δεσπόζουσας ενδοϊμπεριαλιστικής αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας που κινεί τις εξελίξεις, δεν είναι παρά το υπ' αριθμόν ένα αιματηρό «εργαστήριο» αυτής της διαδικασίας. Τα ακόμα φονικότερα όπλα που πρόσφατα «μπήκαν στο παιχνίδι» εκατέρωθεν, με καταλύτη την απόφαση της Δύσης για την εξαπόλυση επιθέσεων στη Ρωσία με πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς και τα επακόλουθα εγκαίνια του ρωσικού βαλλιστικού πυραύλου, αποτελούν -μεταξύ άλλων- και μια έμπρακτη έκφραση του πώς είναι διατεθειμένοι οι ιμπεριαλιστές να «χειριστούν» από εδώ και πέρα την πυρηνική «ισορροπία του τρόμου», που μέχρι στιγμής συνιστά έναν από τους βασικούς αποτρεπτικούς παράγοντες της παγκόσμιας ανάφλεξης. Την ίδια στιγμή, δίπλα σε αυτό το κύριο μέτωπο, προκύπτουν νέες εστίες αντιπαράθεσης, παλιές

αναζωπυρώνονται, ενώ άλλες «παγώνουν» προσωρινά, για να πάρουν φωτιά στη συνέχεια.

Σε αυτό ακριβώς το σκηνικό της κρίσης και της πολεμικής όξυνσης, η ντόπια άρχουσα τάξη στροβιλίζεται μέσα στα διαρκώς εντεινόμενα αδιέξοδά της. Οι καταιγιστικές εξελίξεις στη ΝΔ, με τη διαγραφή Σαμαρά, την εμφαντική παρέμβαση Καραμανλή και τις συνεχιζόμενες γκρίνιες στελεχών του κυβερνητικού κόμματος, δεν αποτυπώνουν τίποτε άλλο παρά τις έντονες ανησυχίες των ιθυνόντων για τη νέα περίοδο και τις τύχες της τάξης τους εντός αυτής. Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί, τηρουμένων των αναλογιών, και για την πολυκατακερματισμένη αστική αντιπολίτευση, με το ΠΑΣΟΚ να πασχίζει να πείσει ότι μπορεί να αποτελέσει τον βασικό κορμό για την κάλυψη του κενού ενός δεύτερου αστικού πολιτικού πυλώνα, την ίδια ώρα που ο Κασσελάκης ιδρύει το «φρέσκο» του κόμμα με προδιαγραφές... Ποταμιού και ο «ανανεωμένος» ΣΥΡΙΖΑ μαζεύει τα κομμάτια του και βρίσκει τη «δικαίωσή» του στα... απομνημονεύματα της Μέρκελ!

Η επίσκεψη του γενικού γραμματέα του ΝΑΤΟ, Ρούτε, Βέβαια, αποτέλεσε την ευκαιρία ώστε η κυβέρνηση -για λογαρια-

σμό του συνόλου της εξαρτημένης αστικής τάξης- να επιβεβαιώσει τις δεσμεύσεις που έχει αναλάβει στο πλαίσιο της πολεμικής ατζέντας των αφεντικών της, που περιλαμβάνουν την ολόπλευρη στήριξη της τροφодοσίας τόσο του ουκρανικού σφαγείου όσο και της συνεχιζόμενης γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Ωστόσο, το πρόβλημα παραμένει. Και αυτό συνίσταται στο ότι οι ντόπιοι κυρίαρχοι έχουν πλήρη επίγνωση ότι το βάθρο της υπόστασής τους, το «συμβόλαιο» του 1974,

δηλαδή το μοίρασμα της εξάρτησης ανάμεσα σε Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, θα υποστεί στις νέες συνθήκες πρωτοφανείς αναταράξεις. Σε αυτό προστίθεται, φυσικά, και η αμερικανική απαίτηση για συνοχή της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ, προκειμένου να υπερβηθεί η παραπάνω πολεμική ατζέντα, που όμως προκαλεί μια σειρά από δυσάρεστες, που -όσο και όπως τους επιτρέπει η εξάρτησή τους από τις ΗΠΑ- εκδηλώνουν μερίδες της ντόπιας άρχουσας τάξης.

Σε αυτή την ξέφρενη αντι-

δραστική πορεία, οι κυρίαρχοι θέλουν τους λαούς υπάκουους και υποταγμένους, έτοιμους να δώσουν και τη ζωή τους στις ανθρωποσφαγές που εξελίσσονται και ετοιμάζονται, αφού πρώτα ξεζουμιστούν μέχρι τέλους στα εργασιακά κάτεργα. Αυτή τη γραμμή υλοποιεί στο ακέραιο και το ντόπιο πολιτικό προσωπικό. Και επειδή έχουν χάσει προ πολλού κάθε δυνατότητα να πείσουν για το «δίκαιο» αυτής της πολιτικής, επιστρατεύουν τη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, εξαπολύουν άγρια καταστολή, απαγορεύουν

Νέα Δημοκρατία Από σταθερότητα... άλλο τίποτα

Σε ένα διεθνές περιβάλλον μεγάλης αστάθειας, το εγχώριο πολιτικό σύστημα και η σημερινή του κυβερνητική διαχείριση παριστάνουν τους ... άτρωτους! Καθόλου, φυσικά, δεν είναι έτσι τα πράγματα. Η διαγραφή Σαμαρά, οι αιχμές Καραμανλή (μεταξύ των άλλων και γι' αυτήν), οι «γκρίφοι» -που μέχρι και η Καθημερινή εντοπίζει- δεν συνηγορούν στο μητσοτακικό αφήγημα. Το «ρεύμα» Τραμπ, άλλωστε, έχει δημιουργήσει μια διεθνή αναταραχή που δεν θα μπορούσε να αφήσει απ' έξω τη χώρα μας που έχει, όπως καυχιέται ο ίδιος ο Μητσοτάκης, «στρατηγική σχέση με τις ΗΠΑ». Πιο πολύ απ' όλα, πάντως, η αστάθεια εντοπίζεται στις εξελίξεις στα ελληνοτουρκικά που είναι βέβαιο ότι θα προκαλέσουν νέες αναταράξεις.

Η επίδειξη πυγμής από τον πρωθυπουργό με την αποπομπή του πρώην πρωθυπουργού από το κόμμα, ανεξάρτητα από το ιδιότυπο blame game που την ακολουθεί, έχει ως ενδεχόμενο να μην καταλήγουν τα πάθη. Μπορεί η ηγεσία να προβάλει εντός κι εκτός της χώρας την προοπτική «2,5 ετών καθαρής κυβερνητικής θητείας» και τη «φυγή προς τα εμπρός», αλλά τα τραύματα στον συνολικό πολιτικό σχηματισμό δεν επουλώνονται έτσι απλά. Μέχρι και

σεις Σαμαρά, το πολυήμερο ταξίδι στις ΗΠΑ και οι χρησιμοί στενών του συνεργατών μόνο ηρεμία δεν προμηνύουν στη δεξιά πολυκατοικία. Όλες οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι υπάρχει χώρος στα δεξιά της ΝΔ για νέο και κυρίως για συσπειρωτικό πολιτικό σχηματισμό. Η Λατινοπούλου έσπευσε από τους πρώτους να τον στηρίξει, με τον Βελόπουλο να τον απαξιώνει. Γεγονός είναι, πάντως, η ακροδεξιά μετατόπιση της ΝΔ (φαίνεται κι από τις θέσεις της στο προσφυγικό-μεταναστευτικό, στο πλαίσιο του γενικότερου πανευρωπαϊκού ρεύματος) κι ας καμώνεται ότι «απέβαλε» αυτή την τάση.

Το περιβόητο «κέντρο» -και όχι μόνο- δείχνει κουρασμένο από τις ακολουθούμενες πολιτικές που είναι κατά βάση εις βάρος του, το ΠΑΣΟΚ επανεμφανίζεται ως ο επίδοξος εκφραστής του, ΣΥΡΙΖΑ και ΚΙΝΗΜΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ αναζητούν βηματισμό. Το ότι εφαρμόζεται μια πολιτική «δημοσιονομικής και πολιτικής σταθερότητας» από την κυβέρνηση μπορεί ακόμη να προτιμιάται ελλείψει καλύτερης επιλογής, αυτό όμως δε σημαίνει κατ' ανάγκη και μακροήμερη αυτής της σημερινής κυβέρνησης. Οι ελιγμοί Μητσοτάκη, με εξαεταζόμενες κινήσεις την αλλαγή του εκλογικού νόμου, την τροποποίηση του Συντάγματος, ακόμη και την

εκλογή νέου Προέδρου της Δημοκρατίας, παραπέμπουν σε αναδιאμόρφωση-ρευστότητα του πολιτικού σκηνικού, με τη ΝΔ μέσα σ' αυτό το κάδρο κι όχι εκτός του. Τα κυβερνητικά στελέχη, όπου βρεθούν κι όπου σταθούν, καταθέτουν διαπιστευτήρια στα αφεντικά τους, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Το πώς μοιράζονται το ξεζούμισμα του λαού απ' τη μια μεριά, αλλά και τα ευρωπαϊκά πακέτα απ' την άλλη, πάντως, είναι θέμα που δεν βρίσκει σύμφωνους όλους τους μεγάλους παίκτες.

Τέίνει να γίνει καθεστώς, οι διαφωνούντες στη ΝΔ να τα λένε σε, φαινομενικά άσχετες με το θέμα, ... βιβλιοπαρουσιάσεις! Στέλνουν, έτσι, τα κατάλληλα μηνύματα -με τη σειρά τους- στα πραγματικά κέντρα εξουσίας ότι παραμένουν εναλλακτικές λύσεις, στο βαθμό που το πολιτικό κέντρο Μητσοτάκη υποστεί ανήκεστη βλάβη. Η εναλλαγή προσώπων θα είχε κάποια αστική πολιτική ουσία, βέβαια, μόνο αν συνδεόταν με διαφορετική πολιτική. Ο ίδιος ο Μητσοτάκης, ωστόσο, ξεδιπλώνει το αφήγημά του. Στην πρόσφατη συνέντευξη στο bloomberg, με αιχμή τη λεγόμενη πράσινη μετάβαση, επί της ουσίας τάζει νέα πεδία κερδοφορίας στο κεφάλαιο. Το μέχρι ποιου σημείου θα προχωρήσει, όμως, η «Πράσινη Συμφωνία» της ΕΕ δεν εξαρτάται από τους ντόπιους κεφαλαιοκράτες, αλλά από τον σκληρό πυρήνα της γαλλογερμανικής συνεργασίας, οι συντελεστές της οποίας παρουσιάζουν έντονες αποκλίσεις θέσεων και συμφερόντων. Από την άλλη, οι όποιες επενδύσεις

ΕΝΙΟΧΎΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

τον ανεξάρτητο ταξικό συνδικαλισμό, απειλούν τη νεολαία με αποβολές και διαγραφές, οργανώνουν σκευωρίες και προβοκάτσιες, στήνουν βιομηχανία δώξεων απέναντι σε όσους αντιστέκονται και διεκδικούν, με τα παραδείγματα των εκπαιδευτικών και των αγωνιστών που σέρνονται σε δίκη για τις κινητοποιήσεις στις 17 του Νοέμβρη και στις 6 του Δεκέμβρη την περίοδο της καραντίνας, να επιδιώκεται να αποτελέσουν εργαλεία για την ευρύτερη τρομοκράτηση του λαού και της νεολαίας.

Για άλλη μια φορά, όμως, οι τεράστιες σε όγκο διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν φέτος για το Πολυτεχνείο αποδεικνύουν ότι μέσα στον λαό είναι ολοζώντανες οι διαθέσεις αγώνα και αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής. Αντίστοιχα, η αξιόλογη μαζικότητα της απεργίας στις 20 του Νοέμβρη, αν και αναντίστοιχη με το μέγεθος των ζητημάτων που έχουν τεθεί στους εργασιακούς χώρους, κατάφερε να σπάσει το κλίμα της αδράνειας και της μοιρολατρίας που καλλιεργούν συστηματικά οι από πάνω, με τις απαραίτητες «βοήθειες» των πιστών τους εργατοπατέρων και του συνδικαλισμού της εικόνας και της υποταγής του ΠΑΜΕ.

Τα αγωνιστικά βήματα αυτά πρέπει και μπορούν να αποτελέσουν εφελκυστήρα για τη συνέχεια. Κάθε δύναμη με αναφορά στο κίνημα και την Αριστερά έχει καθήκον να ευνοήσει τις διαθέσεις που έχουν εκφραστεί, παλεύοντας για την ενίσχυση της οργάνωσης

των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων σε χώρους δουλειάς, γειτονιές, σχολεία και σχολές. Κόντρα στις αυταπάτες και τη λογική της συνδιαλλαγής με τον αντίπαλο, με μια γραμμή αναμέτρησης με την πολιτική της ακρίβειας, της φτώχειας και της εκμετάλλευσης. Με τη σύνδεση της πάλης για τα καθημερινά προβλήματα με την προοπτική οικοδόμησης αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος, σε αντιπαράθεση με τον κοσμοπολιτισμό που προσκυνάει Δύση και ΝΑΤΟ, αλλά και τη γραμμή της πρόσδεσης της πάλης στους κάθε λογής «προστάτες», που ανακαλύπτει το «αντίπαλο δέος» στα αντιμαχόμενα ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα.

Κρίσιμο ζήτημα, όπως φάνηκε και στην περίπτωση της απεργίας, είναι η συγκρότηση της προοπτικής των αγώνων, που θα επιτρέπει στους εργαζόμενους και τον λαό όχι μόνο να αντιλαμβάνονται πόσο μακρύς και δύσκολος είναι ο δρόμος που βρίσκεται μπροστά μας, αλλά και να χαράζουν βήματα για να τον περπατάνε. Η ενίσχυση της επαναστατικής κατεύθυνσης στο κίνημα, που μόνο στη βάση της πάλης μπορεί να υπάρξει, όλο και περισσότερο αναδεικνύεται σαν το αναγκαίο συστατικό της, για να μπορέσουν η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία να ξεπεράσουν τη συσσωρευμένη «σκουριά» της ήττας του επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος και να αναμετρηθούν με τις μεγάλες προκλήσεις της εποχής μας.

αναζητούνται -ως συνήθως- απ' έξω, με θέλγητρο την «ισχύ» της οικονομίας, τις πρόωρες αποπληρωμές δανείων και τη δέσμευση για αυστηρή δημοσιονομική πειθαρχία.

Στο σημείο αυτό, θα άξιζε εμβόλιμα να αναφερθούμε στις τελευταίες κινήσεις του ΠΑΣΟΚ, μιας κι εμφανώς κινούνται στο ίδιο μήκος κύματος. Ακόμη περισσότερη «σταθερότητα» υπόσχεται ο αρχηγός του, διανθισμένη με μπόλικη «αξιοπιστία και εμπιστοσύνη»! Ως πρώτη κίνηση, μάλιστα, προτείνει ένα «νέο κοινωνικό συμβόλαιο» και, τί άλλο, την εξασφάλιση της κακόφημης «συναίνεσης των κοινωνικών ετέρων». Ξαναζεσταμένο φαγητό ταξικής συνεργασίας που μπορεί να έχει τύχη μόνο στο βαθμό που η ΝΔ αδυνατεί να αντιμετωπίσει τους κοινωνικούς κραδαμούς που προβλέπονται. Θυμήθηκε, μάλιστα, το ΕΣΥ και τους υγειονομικούς, με «πλήρως κοστολογημένες και τεκμηριωμένες προτάσεις»! Θα μπορούσε, ως δείγμα της «έγνοιας» του για τα εργασιακά ή την περίθαλψη, να βάλει τη ... Διαμαντοπούλου ως σκιώδη υπουργό Εργασίας ή Υγείας, τώρα που επέστρεψε στον ρόλο της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Για να επιστρέψουμε στη ΝΔ, το αν οι «φόβοι» Σαμαρά -που βρίσκει εύλογους ο Καραμανλής- επαληθευθούν στον ελληνοτουρκικό διάλογο μένει να φανεί. Η στάση Γεραπετρίτη (και άρα Μητσοτάκη) συνεχίζει, πάντως, να προκαλεί μπαράζ επιθέσεων από τα δεξιά αλλά ακόμη και από το ΚΚΕ! Όσο κι αν ο πρωθυπουργός διατυμπανίζει ότι δεν υπάρχει στην Ελλάδα woke και anti-woke πολιτική, όσο κι αν χρεώνεται στην τάση Σαμαρά ένας ακραίος εθνικισμός, η ουσία είναι μία: τα όρια διαπραγμάτευσης της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησής της για μια καλύτερη θέση στον ... ήλιο της περιοχής όλο και στενεύουν. Γιατί, στους διεθνείς ανταγωνισμούς και αντιπαραθέσεις έχουν ήδη αρχίσει να μιλούν τα όπλα! Γιατί, η δυτική πλευρά της Ιστορίας δεν είναι σίγουρο ότι θα είναι και ...«ελληνική»!

Αποψη

Τον δρόμο της ψήφισης έχει πάρει το αντεργατικό νομοσχέδιο για την ενσωμάτωση της επίσης αντεργατικής ευρωπαϊκής οδηγίας 2022/2041 «για επαρκείς κατώτατους μισθούς». Πρόκειται για ένα σοβαρό βήμα στην επίθεση σ' όλους τους εργαζόμενους, σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα. Η εργατική τάξη κι οι εργαζόμενοι της χώρας μας πρέπει όχι μόνο να πετάξουν στα σκουπίδια τη συστημική προπαγάνδα που συνοδεύει το νέο νομοσχέδιο, αλλά και ν' αγωνιστούν για να μην περάσει. Γιατί χτυπάει την πάλη για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, όχι μόνο στον κατώτατο αλλά και συνολικά. Διατηρεί το καθεστώς διάλυσης των συλλογικών συμβάσεων (με κατάρτιση ενός αόριστου «Σχεδίου Δράσης», χωρίς δεσμεύσεις), ενώ περιορίζει και το ενδεχόμενο πραγματικών αυξήσεων στο δημόσιο, αφού η όποια ονομαστική αύξηση στον κατώτατο θα προσαυξάνει (ως απόλυτο ποσό) τους βασικούς μισθούς κάθε κατηγορίας προσωπικού. Στόχος του συστήματος είναι να κα-

ρесе παρέκκλιση από την εφαρμογή του κανόνα» σε 7 κατηγορίες εξαιρέσεων!

Αντιγράφουμε τις 7 περιπτώσεις μη εφαρμογής του συντελεστή: «η οικονομία βρίσκεται σε σημαντική ύφεση», «υπάρχει σημαντική απόκλιση του εθνικού πληθωρισμού από τον στόχο της ΕΚΤ», «υπάρχει σημαντική ανισορροπία στο ισοζύγιο εξωτερικών συναλλαγών», «υπάρχει σημαντική αύξηση του ποσοστού της ανεργίας» (σ.σ. αυτό προστέθηκε μετά τη διαβούλευση), «δεν δικαιολογείται από τα επίπεδα και τις μακροπρόθεσμες εξελίξεις στην παραγωγικότητα και τη δυναμική της ή την απόκλιση του κατώτατου μισθού από το 60% του ακαθάριστου διάμεσου μισθού» (σ.σ. ο διάμεσος μισθός δεν υπολογίζεται απ' την ΕΛΣΤΑΤ), «υπερβαίνει τις δημοσιονομικές δυνατότητες της χώρας», «δεν δικαιολογείται από έκτακτες περιστάσεις».

Ακόμα και το γεγονός ότι η κυβέρνηση δεν μπαίνει στον κόπο ν' αποσαφηνίσει τι σημαίνει ο όρος «σημαντική», ούτε καν αν η «απόκλι-

Ταξική πολιτική με την προβιά της αυτόματης αναπροσαρμογής

ταδικάσει τους εργαζόμενους σε μόνιμη φτώχεια.

Οι διατάξεις του νομοσχεδίου καταλήγουν, τόσο για την ερχόμενη Ζετία όσο και μετά το 2028, στην ίδια ακριβώς κατάσταση που ισχύει και σήμερα. Αυτή που βασικά διαμορφώθηκε με την ψήφιση του 2ου μνημονίου (14/2/2012) και μείωσε τον τότε κατώτατο κατά 22% (και 32% για τους ως 25 χρονών). Δηλαδή, ο κατώτατος μισθός να μην καθορίζεται απ' την ΕΓΣ-ΣΕ που υπογράφουν η ΓΣΕΕ με τις μεγαλύτερες εργοδοτικές ενώσεις (με μέσο όρο αύξησης 5% τον χρόνο τη δεκαετία 2000-2010), αλλά να επιβάλλεται απ' την εκάστοτε κυβέρνηση. Το γεγονός ότι συγκροτεί επιτροπές, ότι καταγράφονται τα υπομνήματα των «κοινωνικών εταίρων» (ΓΣΕΕ, ΣΕΒ, ΓΣΕΒΕΕ, ΣΕΤΕ κ.ά.) κι οι μελέτες πλήθους «εμπειρογνομόνων» (ινστιτούτα των προηγούμενων, ΤτΕ, ΔΥΠΑ, ΕΛ-ΣΤΑΤ, ΟΜΕΔ κ.ά.), ότι ανεβαίνουν και στην ιστοσελίδα του υπ. Εργασίας (ήδη απ' το 2021), δεν παίζει κανέναν πραγματικό ρόλο: η εκάστοτε κυβέρνηση θα αποφασίζει το ύψος του κατώτατου όπως νομίζει.

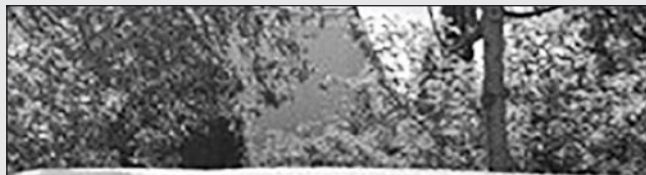
Ο διακοσμητικός ρόλος μιας ολόκληρης διαδικασίας, που καταλαμβάνει τις 8 απ' τις 19 σελίδες του νομοσχεδίου, αποκαλύπτεται στην κατάληξη: οι υπουργοί Εργασίας και Οικονομικών εισηγούνται στο Υπουργικό Συμβούλιο τον κατώτατο μισθό «λαμβάνοντας υπόψη το Πόρισμα Διαβούλευσης, όπως αυτό υποβλήθηκε και συντάχθηκε κατά την ανωτέρω διαδικασία». Όλη η φλυαρία κι η σπατάλη, με μια 5μελή «Επιστημονική Επιτροπή» και μια 11μελή «Επιτροπή Διαβούλευσης» (5 απ' τις εργοδοτικές ενώσεις, 4 από όποιους υποδείξει η ΓΣΕΕ, 1 από ΑΔΕΔΥ, και πρόεδρος ο πρόεδρος του ΟΜΕΔ), που συνεδριάζουν, καλούν «εξειδικευμένους επιστημονικούς και ερευνητικούς φορείς», συντάσσουν εκθέσεις και διατυπώνουν γνώμες, δεν παράγει την παραμικρή δέσμευση για την κυβέρνηση.

Η διαφοροποίηση μετά το 2028 είναι ο «συντελεστής», σύμφωνα με τον οποίο -υποτίθεται πως- θ' αυξάνεται ο κατώτατος. Ορίζεται ως το άθροισμα του ποσοστού μεταβολής του δείκτη τιμών καταναλωτή για το φτωχότερο 20% των νοικοκυριών («πληθωρισμός των φτωχών») και το μισό του ποσοστού μεταβολής της αγοραστικής δύναμης του γενικού δείκτη μισθών. Θεωρητικά, καθώς κανένας απ' τους επιμέρους δείκτες του δεν υπολογίζεται ως τώρα απ' την ΕΛΣΤΑΤ, η αύξηση θα είναι μεγαλύτερη του γενικού πληθωρισμού. Μόνο που το νομοσχέδιο προβλέπει την «κατ' εξαί-

ση» εννοείται θετική ή αρνητική, είναι χαρακτηριστικό του ότι ο περιβόητος «συντελεστής» δεν θα έχει καμία σημασία. Όπως τα τελευταία 12 χρόνια, η κυβέρνηση θ' αποφασίζει τον κατώτατο μισθό σύμφωνα με τις ανάγκες του κεφαλαίου και τις κατευθύνσεις των ιμπεριαλιστών, και θα παρουσιάζει την απόφασή της σαν «επιστημονικά τεκμηριωμένη» και «αποτέλεσμα διαβούλευσης». Η δε «υπόσχεση» ότι ο κατώτατος δεν θα μειώνεται (ονομαστικά, γιατί πραγματικά θα τρώγεται απ' την ακρίβεια), δεν απαιτεί παρά μια ελάχιστη νομοθετική αλλαγή στην παράγραφο 2 του άρθρου 134 του Κώδικα Ατομικού Εργατικού Δικαίου, με οποιονδήποτε επόμενο νόμο.

Απέναντι σ' αυτή την επίθεση, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες κρατούν βρώμικη στάση. Με τη συμμετοχή τους στις επιτροπές (και ως «εμπειρογνώμονες» και ως «κοινωνικοί εταίροι»), θα νομιμοποιούν τη διαδικασία-κοροϊδία, με το αζημίωτο βέβαια, καθώς προβλέπεται «περίπτωση καταβολής αποζημίωσης στα μέλη των οριζόμενων επιτροπών». Με την «κριτική» που κάνουν περί μη τήρησης των κριτηρίων της ευρωπαϊκής οδηγίας, διαλύουν συνειδήσεις, αναπαράγοντας την προπαγάνδα της ΕΕ περί του πραγματικού περιεχομένου της οδηγίας (βλ. και φύλλο 791 της ΠΣ) και καλλιεργώντας την ψευδαίσθηση ότι μπορεί η κατάσταση των εργαζομένων να βελτιωθεί με πρωτοβουλία των αντιπάλων. Άλλωστε, το τρίτο πεδίο όπου λειτουργούν ενάντια στα εργατικά συμφέροντα είναι η απορρομιά των ταχθούν καθαρά ενάντια στο νομοσχέδιο, πόσο μάλλον να βγάλουν απεργία με σκοπό να μην περάσει.

Λύση για τους εργαζόμενους δεν θα φέρει κανένας «μαθηματικός συντελεστής» και καμιά «Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή», κατεύθυνση που προωθείται από διάφορες συνδικαλιστικές δυνάμεις, θυμίζοντας ΠΑΣΟΚ του '81. Και τότε, επίσης χρησιμοποιήθηκε για να υπονομεύσει τους αγώνες και τη συγκρότηση των εργαζομένων. Ακόμα και σε χώρες που εφαρμόζεται (όπως στην Κύπρο), δεν διασφαλίζει το εργατικό εισόδημα, πόσο μάλλον να το βελτιώνει. Το τι πραγματικά κερδίζουν ή χάνουν οι εργαζόμενοι στη μόνιμη αντιπαράθεση με το σύστημα της εκμετάλλευσης κρίνεται απ' τους όρους που οικοδομεί η κάθε πλευρά. Στη συγκρότηση μαζικών αγώνων, ενός εργατικού κινήματος στηριγμένου στις δικές του δυνάμεις, βρίσκεται η μόνη πραγματική προοπτική για τον κόσμο της δουλειάς.

δημοκρατικά δικαιώματα

Σωρεία πολιτικών δικών την επόμενη περίοδο

ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΙΩΚΩΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ!

Ο Δεκέμβρης που μπαίνει χαρακτηρίζεται από πλήθος πολιτικών δικών, «εξ αναβολής» οι περισσότερες, με έντονα τα στοιχεία μεθόδευσης απ' τη μεριά της κυβέρνησης, του αστικού κράτους και των μηχανισμών. Πρόκειται για δίκες ενάντια σε αγωνιστές που συμμετείχαν σε διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις που απαγορεύτηκαν με πρόσχημα και υποκριτική «δικαιολογία» την προστασία απ' την πανδημία του COVID-19, κάποιες απ' τις οποίες χτυπήθηκαν απ' τις δυνάμεις καταστολής, καθώς και σε άλλες κινητοποιήσεις.

• Στις 3 Δεκέμβρη είχε οριστεί η «εξ αναβολής» δίκη των 6 συλληφθέντων στη Θεσσαλονίκη, στην απαγορευμένη διαδήλωση για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου στις 17 Νοέμβρη 2020. Οι αστυνομικές δυνάμεις είχαν επιτεθεί στο συγκεντρωμένο πλήθος, δημιουργώντας για αρκετή ώρα ασφυκτικό κλοιό γύρω τους και ακυρώνοντας στην πράξη τα μέτρα προφύλαξης που οι διαδηλωτές τηρούσαν ως εκείνη τη στιγμή. Μετά τις συλλήψεις που πραγματοποιήθηκαν «στο σωρό» (ανάμεσά τους και μέλους του ΚΚΕ(μ-λ)), τους απαγγέλθηκαν ανυπόστατες κατηγορίες για «διασπορά μολυσματικής νόσου», «βία κατά υπαλλήλου», «διέγερση σε ανυπακοή» και «απείθεια κατά των νόμων». Η δίκη αυτή αναβλήθηκε για τις 27 Γενάρη του 2025.

• 11, 12 και 13 Δεκέμβρη: Η λεγόμενη «δίκη των Σεπολίων», η οποία τριχοτομείται!

Η δίκη αυτή αφορά την οικογένεια Καττή (τη φοιτήτρια Νοσηλευτικής, Λυδία Καττή, τον φοιτητή του ΕΜΠ, Ορέστη Καττή, που τους συνέλαβαν μαζί με τον πατέρα τους, Δημήτρη Καττή, στην είσοδο της πολυκατοικίας όπου μένουν, στα Σεπόλια, με πρωτοφανή βιαιότητα των αστυνομικών της Ομάδας ΔΡΑΣΗ, με αποτέλεσμα ο τελευταίος να πάθει

καρδιακό επεισόδιο και να μεταφερθεί στον «Ευαγγελισμό»), καθώς και τον φοιτητή Πληροφορικής Νίκο Καβακλή και τον εργαζόμενο Μάκη Λιβάνη. Όλοι συνελήφθησαν την ημέρα της απαγορευμένης διαδήλωσης για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, στις 17 Νοέμβρη 2020, και στήθηκαν οι κατηγορίες. Η πραγματική αιτία ήταν η συμμετοχή τους στη διαδήλωση. Η δίκη ξεκίνησε και, ύστερα από συνεχείς ενδιάμεσες αναβολές κι ενώ οι αστυνομικές καταθέσεις ήταν γεμάτες αντιφάσεις και το κατηγορητήριο κατέρρεε, τον Μάη του 2022 πραγματοποιείται η πρώτη πρωτοφανής μεθόδευση: Μία μέρα πριν από την έκδοση - αθωωτικής, κατά τα φαινόμενα - απόφασης παύεται η πρόεδρος της έδρας με την αιτιολογία της καθυστέρησης, «ακυρώνεται» όλη η διαδικασία (μαζί και οι αντιφατικές καταθέσεις, οι οποίες έχουν χρόνο πλέον να ξαναφτιαχτούν) και προσδιορίζεται απ' την αρχή! Έπειτα από νέες αναβολές, που παρατείνουν την ομηρία των διωκόμενων, έχουμε μια ακόμα μεθόδευση: η δίκη «τριχοτομείται»! Στις 11/12 θα δικαστούν η Λυδία Καττή, ο Νίκος Καβακλής και ο Μάκης Λιβάνης, στις 13/12 ο Ορέστης Καττής και στις 12/12 ο Δημήτρης Καττής. Όλοι για την ίδια υπόθεση! Το «περιστατικό» αποδίδεται σε «λάθος» της γραμματείας των δικαστηρίων, αλλά δεν πείθει! «Σπάνε» τη δίκη, με ό,τι αυτό σημαίνει σε επίπεδο πολιτικού μηνύματος («έχουμε το μαχαίρι, έχουμε και το πεπόνι»), επιδίωξης «φθοράς» των συγκεντρώσεων αλληλεγγύης στα δικαστήρια, οικονομικού κόστους και ψυχολογικού πολέμου στους διωκόμενους. Ταυτόχρονα, ξεσκίζεται για πολυλοστή φορά η μάσκα της λεγόμενης «ανεξάρτητης» Δικαιοσύνης. Το κίνημα αλληλεγγύης πρέπει να απαιτήσει την άμεση αθώωσή τους και την παύση κάθε δίωξης! Αλλά,

κύρια, να υπερασπίσει το δικαίωμα του λαού στη διαδήλωση, στην κινητοποίηση, στην απεργία, ενάντια σε κάθε πολιτική, νομική και αστυνομική επίθεση απέναντί του!

• 17 Δεκέμβρη: Δίκη των εργαζομένων του Σωματείου στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ), μετά την άγρια επίθεση από πλήθος αστυνομικών δυνάμεων (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΡΑΣΗ και ασφαλίτες) -που καταπάτησαν, ξανά, ωμά το Άσυλο-, τους τραυματισμούς, τις συλλήψεις και τις δίωξεις που ακολούθησαν κατά την κινητοποίηση που πραγματοποίησε το σωματείο στη λεγόμενη «Βραδιά του Ερευνητή» στις 3/10/24 στο κάτω Πολυτεχνείο. Η κινητοποίηση ήθελε να αναδείξει σοβαρά εργασιακά προβλήματα και τη συνεργασία των πανεπιστημίων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ.

• 18 Δεκέμβρη: Δίκη των 62 συλληφθέντων της 6ης Δεκέμβρη του 2020 στην Αθήνα.

Ύστερα από μεθόδευση, ενώ δεν έχει ξεκινήσει καν πρωτόδικη δίκη, η οποία έχει αναβληθεί τρεις φορές, δικάζονται στο χώρο του Εφετείου Κακουργημάτων στην Οδό Λουκάρεως, στις 9 πμ, οι 62 συλληφθέντες (61 πλέον, μετά τον θάνατο του συντρόφου μας Ανδρέα Βογιατζόγλου) που συνελήφθησαν την 6ης Δεκέμβρη του 2020, επέτειο της αστυνομικής δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, σε διάφορα σημεία της Αθήνας. Ανάμεσά τους και 11 (πλέον) μέλη του ΚΚΕ(μ-λ), που συνελήφθησαν στην οδό Γραβιάς ύστερα από άνοιγμα ενός πανό. Η προσχηματική και υποκριτική κατηγορία (πλημμεληματικού βαθμού) είναι η παραβίαση του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα για «διασπορά μολυσματικής νόσου». Στην πραγματικότητα διώκονται γιατί τόλμησαν να βγουν στο δρόμο και να καταγγείλουν την «χουντικού τύπου» απαγόρευση συγκεντρώσεων που επέβαλε η κυβέρνηση με πρόσχημα την πανδημία COVID-19 και την αντιλαϊκή πολιτική του σάπιου εκμεταλλευτικού συστήματος.

Για όλες αυτές τις δίκες πρέπει να υπάρξει μαζική κινητοποίηση εργαζομένων, λαού και νεολαίας με στόχο την αθώωση όλων των διωκόμενων και την έμπρακτη υπεράσπιση της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης.

Καταγγελία για αστυνομική παρακολούθηση

Την παρακολούθησή της με μικροκάμερα ενσωματωμένη στον καθρέφτη αυτοκινήτου της αστυνομίας, την Πέμπτη 14 του Νοέμβρη, κατήγγειλε η Κωνσταντίνα Καρτσιώτη, μέλος του Λαϊκού Μετώπου και του Αντιιμπεριαλιστικού Μετώπου, που συμμετέχει ενεργά στο κίνημα. Την παρακολούθηση αντιλήφθηκε η ίδια όταν παρατήρησε το άγνωστο για την περιοχή αμάξι απέναντι από την πολυκατοικία όπου μένει. Πολύ λίγη ώρα μετά την ανακάλυψη του μηχανισμού παρακολούθησης, τον οποίο φωτογράφησε, κουκουλωμένοι ασφαλίτες μπήκαν στο αμάξι και εξαφανίστηκαν... Ένα ακόμα «κρούσμα» παρακολούθησης αγωνιστών απ' τους μηχανισμούς καταστολής έρχεται να προστεθεί.

Πειθαρχική δίωξη για ανάρτηση πανό υπέρ του παλαιστινιακού λαού

Σε απολογία, ύστερα από πειθαρχική δίωξη, με εντολή της Αποκεντρωμένης Διοίκησης και του δημάρχου Νέας Φιλαδέλφειας - Νέας Χαλκηδόνας, καλείται ο πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων του δήμου, Γιώργος Ορταντζόγλου, για ανάρτηση ενός πανό στο δημαρχείο υπέρ του αγωνιζόμενου παλαιστινιακού λαού και ενάντια στη γενοκτονία του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ στη Γάζα. Η δίωξη έγινε μετά από χαφιέδικου τύπου «καταγγελία» για «αφισορρύπανση». Η δίωξη αυτή είναι η δεύτερη για δημόσια έκφραση αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, μετά απ' αυτή της δασκάλας Ελευθερίας Παλαιστίδου, και αποτελεί συνέχεια των πολιτικο-συνδικαλιστικών διώξεων του φρονήματος και της αγωνιστικής δράσης. Δεν πρέπει να περάσει! Αποτελεί υπόθεση του κινήματος που ήδη δίνει μάχες ενάντια στις δίωξεις αυτές αλλά και συνολικότερα του λαϊκού κινήματος.

Κι άλλοι νεκροί πρόσφυγες σε Σάμο - Λέσβο...

Δύο γυναίκες κι έξι μικρά παιδιά έχασαν τη ζωή τους στη Σάμο όταν η βάρκα που τους μετέφερε προσέκρουσε σε βράχια εν μέσω ισχυρών ανέμων. Ακόμα ένας αφρικανός μετανάστης έχασε τη ζωή του στον κόλπο της Γέρας, στη Λέσβο, ενώ την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, δημοσιοποιούνταν ακόμα ένα ναυάγιο ανοιχτά της Σάμου, με τουλάχιστον τέσσερις νεκρούς. Η κυβέρνηση, μέσω των υπουργών Ναυτιλίας και Μετανάστευσης, που έχυσαν «κροκοδείλια δάκρυα», έριξε την ευθύνη στους «διακινητές». Υπεύθυνοι, ξανά, για το νέο αυτό έγκλημα είναι οι άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ και η αντιπροσφυγική και αντιμεταναστευτική τους πολιτική. Σωστά τονίζεται σε αναφορές του Τύπου πως η σκλήρυνση των συνοριακών ελέγχων και μέτρων οδηγούν τους πρόσφυγες στο να ρισκάρουν τη ζωή τους στο Αιγαίο. Ούτε και στα χερσαία σύνορα, βέβαια, διέρχονταν με «ασφάλεια», θα προσθέταμε. Κυνικός ο υπουργός Μετανάστευσης, Παναγιωτόπουλος, έβαλε στους πρόσφυγες το... «δύλημμα» επιλογής πιθανού θανάτου σε ναυάγια ή παραμονής στη δυστυχία των χωρών τους...

Αστυνομική τρομοκρατία σε μαθητές-εκπαιδευτικούς-γονείς στο 4ο Ναυτικό ΕΠΑΛ Πειραιά

Όπως καταγγέλλει η Μαθητική Αντίσταση, έπειτα από λεκτικό διαπληκτισμό μαθητών του 4ου Ναυτικού ΕΠΑΛ Πειραιά με αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ, ξεκίνησε μια επιχείρηση απειλών και εκβιασμών απ' την αστυνομία σε μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς για να καταδώσουν τα ονόματα των μαθητών που ενεπλάκησαν στον διαπληκτισμό. Συγκεκριμένα, απείλησαν με μηνύσεις τους εκπαιδευτικούς και τους γονείς για «παραμέληση ανηλίκου», ενώ ο προϊστάμενος της ΔΙΔΕ Πειραιά απείλησε πως αν δεν καταδώσουν τους «ενόχους», θα τιμωρήσει αντίστοιχο αριθμό μαθητών απ' το 15μελές! Αν σας θυμίζει τους ναζί και τα αντίποινά τους, σωστά σας θυμίζει!

Εκτός των άλλων, βέβαια, αυτό που πραγματικά «σκυλιάζει» τους κυρίαρχους - κυβερνητικούς και παρατρεχάμενους - είναι η αλληλεγγύη και η αλληλοστήριξη μεταξύ εκπαιδευτικών, μαθητών και γονιών. Φοβούνται τη νεολαία, φοβούνται τους εργαζόμενους!

Πολιτικά αδιέξοδα και κρατικές επιδιώξεις και σκευωρίες

Σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται απ’ τη διεύρυνση της φτώχειας, το αγρίεμα της επίθεσης σε λαό και νεολαία απ’ τα ντόπια και ξένα αφεντικά, από πυκνά πολεμικά σύννεφα κι από την ένταση της φασιστικοποίησης, αλλά και από απουσία συγκρότησης πραγματικού και νικηφόρου κινήματος αντίστασης, η έκρηξη στο διαμέρισμα των Αμπελοκήπων στις 31/10 κι ό,τι την ακολούθησε βγάζει στην επιφάνεια πολλές πλευρές που φέρνουν τη σφραγίδα των χαρακτηριστικών αυτών. Στο πλαίσιο αυτό παρουσιάζονται οι παρακάτω «εικόνες»:

«Εικόνα 1»: Επιδίωξη επανεμφάνισης της λεγόμενης «ένοπλης πάλης». Μακριά απ’ το λαό και για «λογαριασμό του» (;). Μια λογική που δεν οδηγεί σε επαναστατικές ανατροπές, που δεν χαράσσει αγωνιστική διέξοδο για το λαό, που δεν προκαλεί καμία πραγματική ζημιά στο εκμεταλλευτικό σύστημα και στην πολιτική του.

«Εικόνα 2»: Αξιοποίηση της κατάστασης αυτής απ’ το σύστημα της εξάρτησης-εκμετάλλευσης κι απ’ το αστικό κράτος, πριν καλά καλά, μάλιστα, εκδηλωθεί, στην κατεύθυνση σκλήρυνσης της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής ενάντια στο λαό.

«Εικόνα 3»: Προβολή και σ’ αυτό το επίπεδο της υποταγής της ντόπιας άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και «καθησυχασμός» τους («δεν πρόκειται να αναβιώσει η τρομοκρατία», Χρυσοχοϊδης), «άγχος προστασίας» των πρεσβειών τους, όπως και των δολοφόνων του Ισραήλ.

«Εικόνα 4»: Στήσιμο και «μαγείρεμα» νέων -εξόφθαλμων- σκευωριών, στοχοποιήσεων και ενοχοποιήσεων.

Κι ενώ τα συστημικά ΜΜΕ πρωτοστάτησαν, ξανά, σε «τρομοϋστερία», ένα ακόμα «κατόρθωμα» της κυβέρνησης και του εκλεκτού της CIA, Χρυσοχοϊδη, έρχεται να προβληθεί: Οι συλλήψεις εμπλεκόμενων με το διαμέρισμα όπου έγινε η έκρηξη μετά και την - οικειοθελή - παρυσίασή τους και την άρνηση των κατηγοριών (για ποιο «κατόρθωμα» της αστυνομίας, μιλάμε;) και η νέα σκευωρία σε βάρος του Νίκου Ρωμανού. Και να αξιοποιηθεί, «όλως τυχαίως», η κατά-

σταση αυτή πριν από την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και πριν από την 6η Δεκέμβρη, επέτειο της δολοφονίας Γρηγορόπουλου...

Για να «δικαιολογηθούν» και οι πολύ ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις στις διαδηλώσεις, οι διμοιρίες των ΜΑΤ, οι μηχανοκίνητες μονάδες, οι ασφαλίτες και οι «έλεγχοι», οι προσαγωγές και οι συλλήψεις, οι αύρες ρίψης νερού... Αν, όμως, μπροστά στο φόβο λαϊκών και κοινωνικών εκρήξεων που γεννά η ίδια η κατάσταση και μέσα σ’ ένα κλίμα πολιτικής αστάθειας, στο επίπεδο της διαχείρισης του συστήματος, όπου αδυνατούν ακόμα και να στήσουν «αντιπολίτευση» ως πυλώνα που ν’ απορροφά τους κοινωνικούς κραδασμούς, η σκλήρυνση της καταστολής, οι απαγορεύσεις, οι διώξεις, οι σκευωρίες μπαίνουν σε πρώτο πλάνο, αξιοποιούνται «μια χαρά» και οι λογικές και πρακτικές της λεγόμενης «ένοπλης πάλης», που προβάλλουν κομμάτια του α/α χώρου. Τα πολιτικά αδιέξοδα του χώρου αυτού, η μη σύνδεσή του με τους εργαζόμενους και το λαό, η οποία, μάλιστα, μετατρέπεται και σε «συνείδηση» και θεωρητικοποιείται («καθισμένος ο λαός»), η έμφυτη αδυναμία του να συμβάλει στη δημιουργία μαζικού κινήματος αντίστασης και διεκδίκησης, αλλά και επαναστατικής προοπτικής, η ευάλωτη, απέναντι στην καταστολή του αστικού κράτους, κατάστασή του τον καθιστούν αξιοποιήσιμο στις επιδιώξεις του συστήματος. Ταυτόχρονα, το

ολοένα και πιο μελανό και ζόρικο παρόν και μέλλον για τη νεολαία (και για την εργατική τάξη και το λαό, βεβαίως), η καθημερινή πίεση κάθε είδους (οικονομική, επιβίωσης, προοπτικής, εργασιακή, κοινωνική, πολιτιστική), η «προοπτική» του πολέμου και της φασιστικής καταπίεσης, αλλά και η αποσυγκρότηση και η μη ορατή αγωνιστική - επαναστατική διέξοδος οδηγούν κομμάτια νεολαίας σε τέτοια «αξιοποιήσιμα» απ’ το σύστημα μονοπάτια. Τα καθιστούν ακόμα πιο ευάλωτα, «θυσιάζοντας» νέους ανθρώπους και δημιουργώντας «τετελεσμένα».

Στο πλαίσιο αυτό στήθηκε και η νέα σκευωρία ενάντια στον αναρχικό Νίκο Ρωμανό. Έναν άνθρωπο («παιδί» του Δεκέμβρη του 2008, φίλο του Αλέξη Γρηγορόπουλου και παρόντα στη δολοφονία του από αστυνομικούς) που είχε αθωωθεί το 2013 για μια προηγούμενη σκευωρία που του είχαν στήσει (συμμετοχή στη «Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς»), ενώ είχε δαρθεί, καταδικαστεί και φυλακιστεί για συμμετοχή σε ληστεία τράπεζας στο Βελβεντό Κοζάνης (αποτέλεσμα της λογικής κομματιών του α/α χώρου, που αναφέραμε) και είχε διεκδικήσει το δικαίωμά του στις σπουδές, όντας φυλακισμένος, με απεργία πείνας 31 ημερών. Κάτι το οποίο πέτυχε, μετά κι από μαζικό κίνημα αλληλεγγύης που εκδηλώθηκε τότε.

Κι ενώ αποφυλακίστηκε το 2019 κι από τότε αναφέρεται πως «δεν είχε απασχολήσει τις αρχές», έχουμε τη σημερινή

ενοχοποίηση και προφυλάκισή του, με βάση... μισό δακτυλικό αποτύπωμα πάνω σε μια σακούλα, δηλαδή σε μεταφερόμενο αντικείμενο, και τις διατάξεις του άρθρου 187Α του αντιδραστικού «τρομονόμου». Με τους δικηγόρους του, μάλιστα, να ισχυρίζονται πως το αποτύπωμα είναι προγενέστερο του... 2013!

Ο Ρωμανός αρνείται κάθε σχέση με την υπόθεση, παρόλα αυτά προφυλακίστηκε, μέχρι να δικαστεί, μένοντας στη φυλακή για μεγάλο χρονικό διάστημα μέχρι τη δίκη. Ανάλογες σκευωρίες με υποτιθέμενα στοιχεία που βασίζονται σε δακτυλικά αποτυπώματα ή γενετικό υλικό έχουμε δει επανειλημμένα στο παρελθόν (υποθέσεις Ηριάννας, Άρη Σειρηνίδη, Θεοφίλου). Ενεργοποιείται, λοιπόν, ξανά ο λεγόμενος «αντιτρομοκρατικός νόμος», του οποίου πραγματικός στόχος είναι ο λαός, η νεολαία και οι αγώνες τους.

Απέναντι σ’ όλο αυτό το σκηνικό, αυτό που πρέπει να προβληθεί και να ορθωθεί είναι η υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και στις κάθε είδους σκευωρίες, η αντίσταση στη φασιστικοποίηση, η μαζική λαϊκή αντίσταση και διεκδίκηση, σήμερα, σαν η μοναδική διέξοδος για λαό, νεολαία κι εργαζόμενους στην προοπτική της επαναστατικής ανατροπής του σάπιου αυτού συστήματος. Παράλληλα με την κριτική/πολεμική απέναντι σε λογικές και πρακτικές που βλάπτουν το κίνημα και αξιοποιούνται απ’ τον αντίπαλο.

Δολοφονίες γυναικών

Μια κάθε 10 λεπτά σε όλο τον κόσμο

8 5.000 χιλιάδες γυναίκες δολοφονήθηκαν παγκοσμίως το 2023 από το χέρι του πρώην ή νυν συντρόφου τους ή από μέλη της οικογένειάς τους. Το φαινόμενο εξαπλώνεται σε όλο τον κόσμο. Από την Αφρική και την Ασία μέχρι την πολιτισμένη Δύση, 140 γυναίκες ή κορίτσια δολοφονούνται κάθε μέρα ή μια κάθε 10 λεπτά.

Οι περισσότερες δολοφονούνται μέσα στο σπίτι τους, οι δολοφόνοι έχουν τα κλειδιά των σπιτιών τους. Σύζυγοι, γονείς και αδέρφια, οπλισμένοι κυρίως με αντιδραστικές απόψεις περί τιμής και ηθικής, με την αίσθηση της ιδιοκτησίας και την πεποίθηση ότι μπορούν να ορίσουν τις ζωές των γυναικών και των κοριτσιών, δεν είναι δύσκολο τελικά να πατήσουν τη σκανδάλη. Δεν διστάζουν να δολοφονήσουν γυναίκες ακόμα και μπροστά στα μάτια των ανήλικων παιδιών τους. Γυναίκες που μπορεί να είχαν επανειλημμένα ζητήσει βοήθεια από την αστυνομία και τις δικαστικές αρχές και παρά την καταγεγραμμένη επιθετική συμπεριφορά του θύτη, κανείς δεν κατάφερε να τις προστατέψει και δεν απέτρεψε τη δολοφονία τους.

Όλο το εποικοδόμημα της καπιταλιστικής κοινω-

νίας, παιδεία, εκκλησία, ήθη-έθιμα, κανόνες και ρόλοι που καλείται ο καθένας και η καθεμία να παίξει, συντηρούν αυτό το αξιακό σύστημα. Η γυναίκα, που πρέπει να είναι σωστή κόρη, μάνα και σύζυγος, εκπαιδεύεται να είναι υπομονετική, υπάκουη, νοσοκόμα, καθαρίστρια και ό,τι άλλο απαιτηθεί, σε ένα σύστημα που δεν αναγνωρίζει κανένα κοινωνικό δικαίωμα και όλα πρέπει να λύνονται με προσωπική ευθύνη και μέσω της οικογένειας. Πρέπει, όμως, να είναι και σωστή εργαζόμενη, που στον καπιταλισμό σημαίνει υποταγμένη, όχι συνδικαλίστρια, όχι έγκυος, χωρίς οικογενειακές δεσμεύσεις που θα την αποσπούν από την εργασία της, διατιθέμενη να δουλέψει πιο σκληρά από έναν άντρα για μικρότερο μισθό και φυσικά λιγότερες δυνατότητες εξέλιξης. Ταυτόχρονα, η μεταχείρισή της ως σεξουαλικό αντικείμενο εξασφαλίζει τεράστια κέρδη σε μαστροπούς και κεφάλαιο, που δρουν ανενόχλητοι προστατευμένοι από τις κυβερνήσεις τους.

Παρότι το πολιτικό σύστημα προσποιείται ότι προστατεύει τις γυναίκες, στην πραγματικότητα μεθοδεύει τη χειροτέρευση της θέσης τους. Οι πολεμικές

συγκρούσεις, η ανάδειξη ακροδεξιών πολιτικών απόψεων, η αύξηση της ανεργίας, η απαγόρευση των αμβλώσεων, οι ταξικοί φραγμοί στην παιδεία θα φέρουν τις γυναίκες μπροστά σε μεγαλύτερη ανασφάλεια και φτώχεια, εξαρτημένες οικονομικά από τους συζύγους και τις οικογένειές τους. Θα τους δώσουν και ένα κουμπί πανικού (panic button), επιβεβαίωση ανελευθερίας και τρόμου.

Η πάλη για την απελευθέρωση των γυναικών και την ισότιμη θέση τους στην κοινωνία περνά μέσα από το ταξικό, επαναστατικό κίνημα. Οι διεκδικήσεις για δουλειά με ίσα δικαιώματα και αμοιβές, προστασία των εγκύων γυναικών, οικονομική στήριξη για τις μητέρες, προστασία των κακοποιημένων γυναικών και των παιδιών τους μπορούν να βοηθήσουν στην αυτονομία των γυναικών. Η συμμετοχή στο κίνημα, η πολιτική και ιδεολογική συγκρότηση είναι τα όπλα των γυναικών ενάντια στην εκμετάλλευση και τη συντήρηση. Γι’ αυτό οι δυνάμεις που θέλουν να παλέψουν για την ανατροπή αυτού του συστήματος οφείλουν να δουν το γυναικείο ζήτημα ξανά.

ΣΥΡΙΖΑ

«Ανάσες» και φυλλοροήματα

Με την εκλογή του Σωκράτη Φάμελλου στη θέση του νέου προέδρου υποτίθεται ότι μπήκε τέλος στην πορεία διάλυσης που διανύει εδώ και πάνω από ένα χρόνο ο ΣΥΡΙΖΑ. Οι πανηγυρικές δηλώσεις το βράδυ της προηγούμενης Κυριακής, αφού έκλεισαν οι εσωκομματικές κάλπες και καταμετρήθηκαν οι ψήφοι, προσπάθησαν να διασκεδάσουν το βαρύ κλίμα και να καλύψουν το συνεχιζόμενο και πρωτοφανές φυλλορόημα που εξελισσόταν παράλληλα, με τη συνεχιζόμενη αποχώρηση-«ανεξαρτητοποίηση» βουλευτών του. Μια κατάσταση που οδήγησε τον ΣΥΡΙΖΑ στο σημείο να χάσει ακόμη και τη θέση του ως «αξιωματικής αντιπολίτευσης» στη Βουλή, αφού μέχρι το μεσημέρι της Πέμπτης 28 Νοέμβρη είχε απομείνει με 28 βουλευτές, ενώ το ΠΑΣΟΚ έχει 31.

Αποκαλυπτικό της συνεχιζόμενης αυτής διαλυτικής κατάστασης είναι και το τελευταίο (μέχρι αυτή τη στιγμή) επεισόδιο του φυλλοροήματος, με την ανακοίνωση «ανεξαρτητοποίησης» και του βουλευτή Επικρατείας, Ευ. Αποστολάκη. Ανακοίνωση που μείωσε τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ στους 27 και προκάλεσε την οργισμένη αντίδραση της Κουμουνδούρου, καθώς διέψευσε τις ελπίδες ότι θα παρέδιδε τη βουλευτική του έδρα.

Όμως, ουσιαστικό είναι και το ερώτημα για όσους παραμένουν στον ΣΥΡΙΖΑ – βουλευτές, στελέχη και μέλη. Οι εκκλήσεις Φάμελλου για ενότητα είναι ενδεικτικές του συνολικότερου ρήγματος στο κόμμα της «πρώτης φοράς Αριστεράς». Ρήγμα (ή ρήγματα) που φαίνεται μέσα από πάμπολλες δηλώσεις στελεχών του, με χαρακτηριστική τη δήλωση της Ελ. Ακρίτα ότι θα παρέδιδε την έδρα της και θα αποχωρούσε εάν εκλεγόταν πρόεδρος ο Πολάκης. Μια δήλωση που δεν βρίσκεται καθόλου μακριά από το κλίμα που επικρατούσε και ανάμεσα στους τέσσερις υποψηφίους πριν από τις εκλογές της Κυριακής, κάτι που επιμελώς επιχειρήθηκε να συγκαλυφθεί στο τηλεοπτικό τους ντιμπέιτ.

Ενδεικτική όμως είναι και η μετεκλογική δήλωση Πολάκη ότι «αυτά που λέω δεν είναι πλειοψηφικά, αλλιώς είναι ο μισός ΣΥΡΙΖΑ», ανακηρύσσοντας ουσιαστικά την ύπαρξη δύο πόλων σε αυτό που απέμεινε ως ΣΥΡΙΖΑ.

Θεωρητικά, λοιπόν, ο ΣΥΡΙΖΑ απαλλάχτηκε από τον «πνοκέφαλο» Κασσελάκη και την «τοξικότητα» που επικράτησε μετά την εκλογή του. Όμως, τα ερωτηματικά παραμένουν και δεν φαίνεται να υπάρχει καμία διάθεση να απαντηθούν. Πώς προέκυψε η υποψηφιότητα και εκλογή του; Ποιοι τον στήριξαν και τον προμόταραν; Ποιοι φέρουν την ευθύνη για την ανάδειξή του; Προφανώς, σε έναν πολιτικό χώρο που κυριαρχεί ο πολιτικός ομορτισμός τέτοιες απαντήσεις δεν πρόκειται να δοθούν κι αν μπαίνουν τα ερωτήματα εδώ και ένα χρόνο. Δεν προκαλεί έκπληξη ότι όλοι τώρα διαχωρίζονται από τον Κασσελάκη επιρρίπτοντας τις ευθύνες στον ίδιο, αλλιώς και σε άλλους μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ. Όλος αυτός ο χώρος

(της λεγόμενης «προοδευτικής», «ανανεωτικής» και τράβα κορδέλα Αριστεράς) χαρακτηριζόταν πάντα από το στοιχείο του πολιτικού ομορτισμού και του πολιτικού καριερισμού. Όλοι όσοι σήμερα παραμένουν στον ΣΥΡΙΖΑ (και για όσο παραμένουν) και ορκίζονται «στα ιδεώδη της Αριστεράς», το κάνουν ώστε να μπορούν να εξασφαλίσουν τα διαπιστευτήρια της ντόπιας άρχουσας τάξης.

Προφανώς το πώς θα εξελιχθεί και πού θα καταλήξει αυτή η πορεία, εξαρτάται και από τις εξελίξεις στον περίγυρο (σε όλη αυτή τη «βεντάλια» σχηματισμών με αναφορά –περισσότερη ή λιγότερη– στην Αριστερά) και καταρχήν από τις εξελίξεις και την πορεία του νέου κόμματος Κασσελάκη. Έχοντας πλέον χάσει την πρωτοβουλία των κινήσεων, ο ΣΥΡΙΖΑ συγκαταλέγεται πλέον μαζί με όλους αυτούς τους «πρόθυμους» που συνωστίζονται για μια θέση και αναζητούν ρόλο στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Μια κατάσταση πολυκατακερματισμού που δυσκολεύει ακόμη περισσότερο την αναζήτηση δεύτερου πυλώνα.

Μένει να αποδειχτεί πόσο θα αντέξει η «ανάσα» που πήρε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ από τη (μαζική, όπως τη χαρακτήρισε) συμμετοχή στις κάλπες για πρόεδρο. Χώρια που, έτσι όπως τα κατάφερε αυτή η ηγεσία, είναι θεό και το μέτρο με το οποίο θα μπορούσαν να συγκριθούν οι περίπου 70.000 ψηφίσαντες. Κυρίως, όμως, μένει να αποδειχτεί πόσο χρήσιμος μπορεί να είναι ο ΣΥΡΙΖΑ για τις ανάγκες του αστικού πολιτικού συστήματος. Και ως προς αυτό, η νέα ηγεσία αλλιώς και οι υπόλοιποι διεκδικητές της θέσης του προέδρου, προσπαθούν να είναι σαφείς: «υπεύθυνη αντιπολίτευση», «κοστολογημένα προγράμματα», όρκοι πίστης στην «ευρωπαϊκή πορεία» της χώρας, αλλιώς και πλήρης αποδοχή του συνολικότερου πλαισίου ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Με δεδομένο αυτό το πλαίσιο, η εκλογή Φάμελλου (και ως πιο «διαλλακτικού») αφήνει ανοιχτές τις πόρτες επαναπροσέγγισης με διάφορες πλευρές που αποχώρησαν –πρόσφατα ή παλιότερα– από τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλιώς και όχι μόνο με αυτές. Όχι για να υπηρετηθούν οι λαϊκές ανάγκες, αλλιώς οι ανάγκες της αστικής τάξης και του συστήματός της. Μέσα, βέβαια, από την επιχείρηση καλλιέργειας νέων αυταπατών περί «άλλης», «εναλλακτικής» διαχείρισης. Αν, λοιπόν, είναι κάτι που πρέπει να απασχολεί τον λαό σε σχέση με τις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ, είναι ότι η προοπτική του βρίσκεται μακριά και ενάντια σε αυταπάτες, τέτοιες ή αλλιώς.

Μακρύς

Το χοροπρόγραμμα της Λατινοπούλου σε... ρυθμούς Τραμπ σε πρωινή τηλεοπτική εκπομπή είναι, θα λέγαμε, μια πραγματική εικόνα του πολιτικού προσωπικού της χώρας. Η εικόνα που χωρίς τα φκισίδια των «σοβαρών» παραγόντων του, δηλώνει με τον πιο απροσχημάτιστο τρόπο πως αυτό που έχει να κάνει η χώρα και ο λαός είναι κατά βάση να «χορέψει» σύμφωνα με τις επιταγές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όπως αυτές θα διαμορφωθούν από τη διοίκηση Τραμπ. Αλλά και όσον αφορά το «προφίλ» του πολιτικού συστήματος, η Λατινοπούλου (τους) προτείνει να μην το πολυσκέφτονται και απλώς να αντιγράψουν τον επανεκλεγέντα πρόεδρο των ΗΠΑ...

«Η εικόνα και η πραγματικότητα της “Βουλής” συνολικά και του κάθε κοινοβουλευτικού κόμματος και μορφώματος ξεχωριστά, είναι η εικόνα της διαρκούς δεξιάς αντιδραστικής πορείας, είναι η εικόνα του κατακερματισμού και του χαμαιλεοντισμού ενός πολιτικού προσωπικού που μεταπλάσσεται, ξεχειλίζει αντιλαϊκό κυνισμό και αγριότητα και ψάχνει να βρει σε ποια από τις χιλιάδες τρύπες αυτού του άθλιου σκηνικού θα βρει θέση και ρόλο.» Αυτά επισημαίναμε στη 10^η Συνδιάσκεψη, αναφορικά με την κατάσταση του πολιτικού συστήματος στη χώρα. Για την προοπτική αυτής της κατάστασης, εκτιμούσαμε ότι: **«δεν είναι ορατή μια αναστήλωση-σταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος. Η άρχουσα τάξη θα συνεχίσει να πορεύεται με κουτό και ασταθές πολιτικό σύστημα, ανεξάρτητα από τις ειδικότερες και συγκεκριμένες μορφές που αυτό θα παίρνει. Επιπλέον, η κατάσταση αυτή μπορεί και να γίνει χειρότερη, να αντιμετωπίσει κι άλλες περιπλοκές, αφού όπως αναφέραμε και το “καλό πόδι” του πολιτικού συστήματος (η ΝΔ) αντιμετωπίζει σημαντικά προβλήματα.»**

Έτσι και ακόμα χειρότερα έχουν εξελιχθεί τα πράγματα τους τελευταίους μήνες. Ο αντιδραστικός κυλός της Βουλής έφτασε να μετράει 9 κόμματα και περισσότερους από 20 «ανεξάρτητους» βουλευτές, που προέρχονται σχεδόν από όλα τα κόμματα, και όλα αυτά λιγότερο από ενάμιση χρόνο από τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές. Η κατάρρευση-διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ επισημοποιήθηκε και το «καλό πόδι», η ΝΔ, με τη διαγραφή Σαμαρά έβγαλε μέρος από τα προβλήματά του και αναμένεται συνέχεια. Οπότε, αφενός, το ζητούμενο του «δεύτερου πυλώνα» έχει απομακρυνθεί ακόμα –και πολύ– περισσότερο, αφού οι δυνάμεις που υποτίθεται θα τον συνθέσουν κατακερματίστηκαν κι άλλο, ενώ η «ενίσχυση» του ΠΑΣΟΚ είναι ακόμα και δημοσκοπικά μικρή, με δεδομένη τη διάλυση του ΣΥΡΙΖΑ. Αφετέρου, και ακόμα χειρότερα, ο «πρώτος πυλώνας», το κόμμα της ΝΔ, βρίσκεται σε πορεία φθοράς και υποχώρησης, τέτοια ώστε να κυκλοφορούν σενάρια «βελούδινης αλλαγής» του Μητσοτάκη από τον Δένδια, για την ανακοπή αυτής της πορείας. Τέλος, όλοι οι «υπόλοιποι», από τους ακροδεξιούς ως την Κωνσταντοπούλου, βασικά επιτείνουν τον κατακερματισμό και καταγράφουν την αδυναμία συγκρότησης σχετικά σταθερών πολιτικών λύσεων, αφού είναι δύσκολο έως αδύνατο να «αθροιστούν» και να συγκροτηθούν.

Στο φόντο όλων αυτών υπάρχει και το... αμείλικτο δεδομένο της -σχεδόν κατά 60%- αποχής από τις Ευρωεκλογές του Ιουνίου του 2024. Ήταν μια αποχή που καταρχάς πιστοποιεί πως στον λαό και τη νεολαία «δεν περνάει» το αστικό αφήγημα της «μεγάλης ιδέας» της ΕΕ. Δηλαδή, πιστοποιεί μια βασική αιτία του ζητήματος της «κρίσης εκπροσώπησης», όπως επίσημα ονομάζει το σύστημα την αδυναμία του να στοιχίζει τον λαό και τη νεολαία στα κόμματά του. Επιπλέον, βέβαια, αυτή η αποχή είναι έκφραση και της απαξίωσης στον λαό καθαυτών των αστικών κομμάτων και δυνάμεων, απαξίωση που καταγράφηκε με τα απανωτά ρεκόρ αποχής στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές.

ΑΝΑΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΝΑΔΙΑΤΑΞΗ, ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΥΝ ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ

και αντιδραστικός πολιτικός χειμώνας

Αιτίες και η «καμπή Τραμπ»

Το πρόβλημα, λοιπόν, της εντεινόμενης πολιτικής αστάθειας δεν είναι καινούριο και η βασική-συνολική του αιτία είναι τα αδιέξοδα του εξαρτημένου καπιταλισμού της χώρας και έτσι όπως αυτά οξύνονται στο πλαίσιο της διεθνούς κρίσης και των πολεμικών συνθηκών και όσα αυτή η κατάσταση παράγει, για μια χώρα με τους «ρόλους», τη γεωπολιτική θέση και τις «ιστορικές αντιθέσεις» (ελληνοτουρκικά) που έχει η Ελλάδα. Γι' αυτό ακριβώς η «πολιτική καχεξία» είναι διακομματική, διατρέχει όλα τα κόμματα του συστήματος και δεν αφορά μόνο π.χ. τα λεγόμενα «κεντροαριστερά κόμματα», που διεθνώς βιώνουν την ιστορική χρεοκοπία της πάλαι ποτέ σοσιαλδημοκρατίας.

Μια συνόψιση αυτών των αδιεξόδων είναι η «απουσία αφηγήματος» που επεσήμανε ο Σαμαράς στη συνέντευξή του στο Βήμα, αλλά βέβαια ούτε αυτό είναι καινούριο. Ήδη μετά το τέλος της Ολυμπιάδας του 2004, η ίδια εκτίμηση είχε ομολογηθεί δημόσια π.χ. από τον Βενιζέλο, καθώς η τροχιά των εξελίξεων έδειχνε πως στένευαν τα περιθώρια που άφηναν οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές για «δημιουργική λογιστική», με όσα αυτό σήμαινε για την περιβόητη «μεσαία τάξη» και άρα για τους κοινωνικούς και πολιτικούς όρους στήριξης του συστήματος, για το εύρος αναφοράς που θα μπορούσε να έχει η μεγαλοαστική τάξη στη χώρα. Η κρίση του 2008 και η κονιορτοποίηση του πολιτικού συστήματος το 2010-12 επιβεβαίωσαν και τη θέση του «αδύναμου κρίκου» που είχε και έχει η χώρα στο πλαίσιο του συμβιβασμού και των αντιθέσεων ΗΠΑ-Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και την απουσία κάθε έρματος του αστικού πολιτικού συστήματος και συνολικά της άρχουσας τάξης.

Η συνέχεια από τότε και μετά δεν είναι μια γραμμική εξέλιξη, μια προέκταση των συνεπειών του 2010-12. Οι συνέπειες έμειναν, βέβαια, αλλά νέα αλλεπάλληλα

κύματα κρίσης και ανταγωνισμών που συμπλέχτηκαν και με την πανδημία, στο πλαίσιο της διπλής εξάρτησης, ήταν οι νέες αιτίες των απαντών διαψεύσεων κάθε εξαγγελίας περί «σταθερότητας και ανάπτυξης».

Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία εγκαινιάζει **μια νέα περίοδο** μεγαλύτερων αδιεξόδων και αστάθειας για τον εξαρτημένο ελληνικό καπιταλισμό. Αφήνουμε τις πολύ σοβαρές οικονομικές, ενεργειακές κ.ο.κ. συνέπειες που διαρκώς εντείνονται και παράγουν οξυμένα προβλήματα ακόμα και στα σχετικά υψηλά αστικά στρώματα, για να σταθούμε σε ένα μόνο ζήτημα: Την καταβύθιση του East-Med με ένα non paper του Στέππ Ντιπάρτεντ. Τόσος «εθνικός μόχθος», τόσων χρόνων (από την πρωθυπουργία ΓΑΠ ως τον Τσίπρα και τον Μητσοτάκη) όλων των αστικών δυνάμεων, που ήταν βέβαιες πως βάδιζαν προς μια μεγάλη επιτυχία σε βάρος του ανταγωνιστή τους, πήγε χαμένος! Η «εθνική γραμμή» έμεινε μετέωρη και ανεκπλήρωτη και σε συνθήκες που απαιτούσαν πολύ μεγάλη αναπροσαρμογή της!

Η εκλογή Τραμπ συνιστά σήμερα **μια καμπή** σε αυτή τη νέα περίοδο των μεγάλων αδιεξόδων. Γιατί παράγει νέα δεδομένα και μεγάλα ερωτήματα σε όλα τα ζητήματα, σε όλους τους όρους αναπαραγωγής και πλεύσης του εξαρτημένου καπιταλισμού στη χώρα μας.

Ένα πρώτο και βασικό ζήτημα είναι οι διαταραχές που θα προκύψουν στις σχέσεις-αντιθέσεις των ΗΠΑ με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και πώς και πόσο αυτές οι διαταραχές θα αντανakλαστούν στη διπλή εξάρτηση της χώρας. Για παράδειγμα, είναι προφανές τι θα σημαίνει ο επαπειλούμενος «πόλεμος των δασμών» στο ήδη τεράστιο ελληνικό έλλειμμα, αλλά και στο ακόμα μεγαλύτερο δημοσιονομικό στένεμα που οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θα επιβάλλουν σε χώρες σαν την Ελλάδα. Ακόμα περισσότερο, όμως, κρίσιμο και έως ...δικοτομικό είναι το ερώτημα αν οι Ευρωπαίοι θα διαμορφώσουν μια «κοινή

στάση» στους στρατηγικούς εκβιασμούς της διοίκησης Τραμπ και πώς ένα ενδεχόμενο «διαχωρισμού τους» θα επιδράσει στη χώρα που και με τους δύο πνεύμονές της (όπως θα έλεγαν οι αστοί υποτελείς) αναπνέει και αμερικάνικα και ευρωπαϊκά!

Όλα αυτά στο δοσμένο τοπίο του πολέμου στην Ουκρανία, όπου υποτίθεται ότι επιδιώκεται εκχειρία μέσω της πιο τυχοδιωκτικής κλιμάκωσής του και με τη χώρα να αποτελεί άμεσο προγεφύρωμα των πολεμικών επιχειρήσεων των αμερικανοΝΑΤΟϊκών. Όλα αυτά, ενώ η Γερμανία ανακηρύσσεται στον «μεγάλο ασθενή» της Ευρώπης, στη Γαλλία σοβεί πολιτική κρίση και σε χώρες όπως η παραδοσιακά ...ΝΑΤΟϊκή Ρουμανία, «απροσδόκητα» στον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών προηγείται ο φιλορώσος υποψήφιος!

Αλλά πάνω από όλα, όλα αυτά ενώ εξελίσσεται ο «ελληνοτουρκικός διάλογος» που επέβαλλαν οι ΗΠΑ. Ένας διάλογος που αν συνεχιστεί, μπορεί και να φτάσει σε διαπραγμάτευση για υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ, έχοντας ως δεδομένο τα 6 ναυτικά μίλια για το εύρος των χωρικών υδάτων. Αυτή η ανησυχία δεν είναι μόνο του Σαμαρά, διατρέχει όλο το αστικό φάσμα, που δεν αντέχει όχι μόνο να μην ικανοποιηθούν οι μαξιμαλισμοί που εδώ και δεκαετίες καλλιεργεί, αλλά επιπλέον να οριστεί η σημερινή κατάσταση ως μόνιμη.

Ταραχή, μπαλώματα και φασιστικοποίηση

Με αυτά τα δεδομένα και τα ερωτήματα, το χοροπήδημα της Λατινοπούλου είναι τουλάχιστον ρηχό, αλλά και η στροφή του Μητσοτάκη από την woke στην αντί-woke ατζέντα είναι πολύ λίγη. Γιατί το ζήτημα που τίθεται είναι πολύ μεγαλύτερο από το «ποια μορφή» θα έχει η αντιδραστική και ολοένα πιο δεξιά πορεία του κυβερνητικού κόμματος και συνολικά του πολιτικού συστήματος. Εξάλλου, στο ζήτημα αυτό και με δεδομένη την «κρίση εκπροσώπησης», το σύστημα δείχνει «συ-

μπεριληπτικό», επιδιώκοντας να χρησιμοποιήσει -πάντα στη βάση της γραμμής "εξάρτηση και επίθεση"- όλες τις διατιθέμενες δυνάμεις: από τη «Νέα Αριστερά» ως τα ακροδεξιά μορφώματα.

Η μεγάλη ταραχή αφορά στα αχαρτογράφητα γεωπολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά νερά που έχει μπροστά του το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, χωρίς να έχει δεδομένη τη σύμπτωση των προστατών του σε αυτό το ταξίδι. Γι' αυτό αναζητούνται «οδηγίες» και δεδομένα ακόμα και με ταξίδια (Παπαδοπούλου, Σαμαράς) στην Ουάσιγκτον, για να ψηλαφίσουν τι έχουν μπροστά τους και ποια γραμμή πλεύσης μπορούν να διαμορφώσουν. Μια γραμμή που το κάθε αστικό κόμμα και ο κάθε παράγοντας έχει την ανάγκη να βρίσκεται εντός του πλαισίου όλων των αφεντάδων (Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών) που υπηρετούν.

Για αυτή την ανάγκη, για να αποφευχθούν «εθνικοί διχασμοί» που τους κόστισαν πολύ στον 20^ο αιώνα, αλλά και για να είναι ισχυροί απέναντι στον εχθρό λαό, επιδιώκουν και «εθνική ομοψυχία». Συνεπώς, η συνάντηση Μητσοτάκη-Ανδρουλάκη δεν είναι εθιμοτυπική, είναι διερευνητική της δυνατότητας κοινής στάσης για την εκλογή προέδρου της δημοκρατίας και για τη συνταγματική αναθεώρηση που επίκειται. Βέβαια, με όλα τα αγκάθια και τον κατακερματισμό που έχει διαμορφωθεί, η ανάγκη «να σωθεί» το κάθε κόμμα δυσκολεύει πολύ την επιδίωξη της ομοψυχίας. Στην ίδια βάση δεν είναι ορατό στο άμεσο μέλλον να γίνουν κινήσεις «ένωσης-συνεργασίας» δυνάμεων ούτε από την «μια» ούτε από την «άλλη» πλευρά του πολιτικού σκηνικού. Γι' αυτό στους σχεδιασμούς κυριαρχούν τα «μπαλώματα», το βλέποντας και κάνοντας. Πιο δραστικές λύσεις μπορεί να υπάρξουν μόνο με έξωθεν παρεμβάσεις, αν και εφόσον κριθεί αναγκαίο από τα ξένα κέντρα.

Με βάση όλα αυτά, η φασιστικοποίηση αναδεικνύεται στην κύρια σταθερά του συστήματος και της κυβέρνησής του. Η κατάπιξη-απαγόρευση των όρων οργάνωσης και μαζικής αντίστασης του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας είναι ο κοινός τόπος όλων των αστικών δυνάμεων, το βασικό όπλο που το σύστημα διαθέτει σήμερα για να αντιμετωπίσει την οργή και τη δυσαρέσκεια των μαζών για όσα ζουν, για όσα προορίζονται να ζήσουν. Η μαζική πάλη είναι η μόνη που μπορεί να υπερασπιστεί το δικαίωμα στη μαζική πάλη! Αυτή η θέση έγινε πράξη σε πολλές περιπτώσεις όλους αυτούς τους μήνες από τις εκλογές του Ιούλη του 2023 και χρειάζεται να κατακτηθεί πολύ πιο πλατιά απέναντι σε ένα πολιτικό σύστημα αντιδραστικό, που η μόνη «πειθώ» που έχει είναι η τρομοκρατία, η καταστολή και οι διώξεις.

Λαός υγιάς είναι ο αγωνιστής λαός

Τμήμα σημαντικό της άνευ προηγουμένου επίθεσης του συστήματος στον λαό και τα δικαιώματά του αποτελεί η επίθεση στη δωρεάν, πλήρη και ίση υγειονομική περίθαλψη. Η πρόθεση της κυρίαρχης πολιτικής είναι να εμποδωθεί απ' το σύνολο της κοινωνίας ότι η αρρώστια και η αντιμετώπισή της είναι ατομική ευθύνη και υποχρέωση του ασθενή και της οικογένειάς του, ότι όποιος έχει την οικονομική δυνατότητα θεραπεύεται γρήγορα και ικανοποιητικά ενώ όποιος δεν την έχει, κάποιο λάθος έχει κάνει που το πληρώνει τη στιγμή της ανάγκης (έτσι δεν λένε τα αστικά φληναφήματα, όλα είναι ζήτημα καλών και κακών -αταξικών πάντα- επιλογών...!). Δεν υπάρχει πλευρά που να αφορά σε μια ασθένεια και να μην την έχουν δυσχεράνει:

Το αθρόο «κόψιμο» αναρρωτικών αδειών και επιδομάτων ΚΕΠΑ απ' τις υγειονομικές επιτροπές, παρότι οι ασθενείς καταθέτουν έγκυρες ιατρικές γνωματεύσεις.

Η περιπέτεια αναζήτησης ιατρικών ειδικοτήτων στα υποστελεχωμένα νοσοκομεία και τα κορεσμένα εξωτερικά ιατρεία καταλήγει συχνά στον ιδιώτη γιατρό ή, όταν οι ασθενείς δεν μπορούν να πληρώσουν, τα παρατούν και δεν εξετάζονται ποτέ.

Η μεγάλη αναμονή στα ΤΕΠ, που συχνά αποτελούν λύση ανάγκης για πολλούς ασθενείς προκειμένου να εξεταστούν δωρεάν από γιατρό, έστω και ειδικευόμενο, ακόμα κι αν δεν πρόκειται για επείγον περιστατικό.

Η μεθοδική ερημοποίηση των νοσοκομείων και Κέντρων Υγείας, ιδίως της περιφέρειας, από ιατρικό και υγειονομικό προσωπικό, που εκ των πραγμάτων περιορίζουν ή και αποκλείουν από εξέταση, περίθαλψη και νοσηλεία μεγάλα τμήματα του λαού.

Η τεράστια ατομική φαρμακευτική δαπάνη. 1,8 δις τον χρόνο που δίνουμε απ' την τσέπη για φάρμακα την ίδια στιγμή που ο λαός ξεζουμίζεται με κάθε τρόπο: τις ασφαλιστικές εισφορές, τη φορολογία, την ακρίβεια κ.ά.

Η θέσπιση του «προσωπικού γιατρού», η εγγραφή στον οποίο καθίσταται υποχρεωτική, κινείται σε τρεις +1 άξονες: -Τη συμμόρφωση προς τις οδηγίες της Ε.Ε. ώστε να καταταγεί η χώρα στις ευρωπαϊκές λίστες με

«αναπτυγμένη» πρωτοβάθμια φροντίδα. -Την αξιοποίηση του θεσμού στο πλαίσιο του αποκλεισμού πρόσβασης προς τις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες υγειονομικές δομές (gate keeping). -Την ολοφάνερη επιστημονική ανεπάρκεια που συνοδεύει το εγχείρημα της «ανάμρφωσης του θεσμού», τόσο από το ιατρικό δυναμικό που θα το απαρτίζει, (αγροτικοί γιατροί, ειδικευόμενοι), όσο και γεωγραφικά, χωροταξικά, με «προσωπικούς γιατρούς» τοποθετημένους σε απομακρυσμένες περιοχές που ούτε καν γειτνιάζουν με τον τόπο κατοικίας των ασθενών. Υπάρχει κι ένας ακόμη άξονας: η καλλιέργεια της συνείδησης ότι δεν έχεις να περιμένεις τίποτα καλύτερο απ' το κράτος, αν θέλεις κάτι καλύτερο πρέπει να πληρώσεις...

Και περνάμε στον θεσμό των απογευματινών ιδιωτικών χειρουργείων: αυτό είναι ίσως το πιο απαιτητι-

κό εγχείρημα απ' τη μεριά του συστήματος και αποτελεί στοίχημα για το πολιτικό προσωπικό του η καθιέρωση και εφαρμογή του. Με άμεσο και ολοκληρωμένο τρόπο εισάγει την παροχή ιατρικής περίθαλψης με απ' ευθείας πληρωμή απ' τον ασθενή είτε είναι ασφαλισμένος είτε όχι. Οι πομφόλυγες περί αποσυμφόρησης των πρωινών χειρουργείων όταν διατηρεί το 35% των χειρουργικών αιθουσών κλειστό λόγω έλλειψης ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού «αδειάζουν» την κυβέρνηση από επιχειρήματα. Γι' αυτό επιστρατεύτηκε το «ταμείο ανάκαμψης και ανθεκτικότητας» της Ε.Ε. που -μετά από «παζάρια»- παραχωρεί την οικονομική κάλυψη σε 37.000 επεμβάσεις (αντί των 50.000 που αρχικά ανακοινώθηκαν απ' την κυβέρνηση της ΝΔ).

Πρέπει βέβαια να είναι καθαρό πως δεν πρόκειται για κανένα δώρο στον λαό. Όλα αυτά τα «κοινωνικά» ταμεία, πακέτα κτλ. προκύπτουν απ' τον πλούτο που έχουν παράξει οι εργαζόμενοι κι οι λαοί, ειδικά των εξαρτημένων καπιταλιστικών χωρών όπως η χώρα μας, αλλά έχουν αρπάξει, με διάφορα μέσα, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές. Είναι κομμάτι της κλεμμένης υπεραξίας, απ' την εργατική τάξη, του οποίου μικρό μόνο μέρος «επιστρέφει» (και αν) προς τους λαούς. Βασικός σκοπός η συντήρηση του αφηγήματος περί ιμπεριαλιστών-προστατών, αλλά και η προώθηση των πολιτικών τους κατευθύνσεων.

Το ζητούμενο για το σύστημα είναι να λειτουργήσει το φιλοδωρήμα αυτό ως το «τυράκι στη φάκα» ώστε να «νομιμοποιήσει» στην κοινωνία την αντιδραστική, βαθιά αντιλαϊκή αυτή εξέλιξη. Ήταν άλλωστε διακαής πόθος του εδώ και δεκαετίες η πραγματοποίηση ιδιωτικού χαρακτήρα τακτικών χειρουργικών επεμβάσεων εκτός πρωινού ωραρίου, εκτός λίστας, με εκμετάλλευση του νοσοκομειακού εξοπλισμού και προσωπικού και την αποφασιστικού χαρακτήρα συμμετοχή των ιδιωτικών εταιριών στο όλο εγχείρημα...

Η πρώτη φάση λειτουργίας των «δωρεάν» ιδιωτικών χειρουργείων θα διαρκέσει δύο εβδομάδες, αρχής γενομένης στις 28 Νοεμβρίου και περιλαμβάνει 1.500 περιστατικά. Η δεύτερη φάση ωστόσο αποκτά ενδιαφέρον ως προς τις εγγενείς διαθέσεις (κυριαρχεί το πλιάτσικο) της ντόπιας αστικής τάξης και της κυβέρνησής της. Διαθέσεις και προθέσεις οι οποίες γίνονται πράξη με γοργούς ρυθμούς λόγω απουσίας εκείνων των κοινωνικών αντιστάσεων που θα έβαζαν τροχοπέδη στα αντιδραστικά της εγχειρήματα. Στη δεύτερη φάση, λοιπόν, τα ιδιωτικά χειρουργεία θα γίνονται από ιδιώτες γιατρούς σε ιδιωτικές κλινικές. Ήδη το κονδύλι απ' ευθείας προς τους ιδιώτες κόπηκε και περιλαμβάνει 9 απ' τα συνολικά 53 εκατομμύρια ευρώ που προβλέπει το Τεχνικό Δελτίο της ΕΕ. Η δε επικορήγηση προς τους ιδιώτες περιλαμβάνει και συντελεστή προσαύξησης 2,09. Αυτά τα νούμερα είχε υπόψη του ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Μαρινάκης όταν δήλωνε περήφανος για την ξεκάθαρη κοινωνική πολιτική της κυβέρνησής του.

Ο μεγάλος ασθενής είναι η αποσυγκροτημένη εργατική τάξη, η ανεπαρκής αριστερά και η ηττοπάθεια που κυριεύει τις κινηματικές δυνάμεις. Τη θεραπεία δεν θα την αναζητήσει στα ιδιωτικά χειρουργεία αλλά στον δρόμο, τον δρόμο του αγώνα!

Όχι στις απολύσεις στον όμιλο MM Educational Group

Ο όμιλος MM Educational Group, με περισσότερους από 300 εργαζόμενους και έδρα στον Άλιμο, βρίσκεται στο επίκεντρο διαμαρτυριών μετά από μια σειρά απολύσεων που ξεκίνησαν στα τέλη Οκτώβρη. Οι απολυμένοι εργαζόμενοι έχουν πλέον ξεπεράσει τους 13, γεγονός που έχει προκαλέσει έντονες αντιδράσεις απ' το σωματείο του κλάδου και εργατικές συλλογικότητες. Οι απολύσεις αυτές χαρακτηρίζονται ως αιφνιδιαστικές και αδικαιολόγητες, ενώ οι εργαζόμενοι δεν είχαν τη δυνατότητα να υπερασπιστούν τη θέση τους ή να διαπραγματευτούν.

Οι συνθήκες στον όμιλο περιγράφονται ως εξαιρετικά πιεστικές. Απ' τη μία, αυξάνονται οι απαιτήσεις με ασφυκτικές προθεσμίες και εξαντλητικές υπερωρίες. Απ' την άλλη, νέες προσλήψεις συνεχίζονται, προκαλώντας εύλογα ερωτήματα για τη στρατηγική της διοίκησης. Παράλληλα, η αξιολόγηση χρησιμοποιείται ως μέσο διχασμού, καλλιεργώντας κλίμα φόβου και ανασφάλειας.

Στον όμιλο δεν υπάρχουν σαφείς και καταγεγραμμένοι ρόλοι που να αντιστοιχούν σε μισθολογικές κλίμακες. Οι εργαζόμενοι -επιμελητές, συγγραφείς, γραφίστες, προγραμματιστές, πωλητές, ηχολήπτες και άλλοι- αντιμετωπίζονται συλλήβδην σαν «υπάλληλοι γραφείου». Αυτή η πρακτική όχι μόνο δεν αναγνωρίζει τις ξεχωριστές ειδικότητες, αλλά δημιουργεί και ασάφεια στις ίδιες τις εργασιακές συνθήκες.

Η έλλειψη σαφών ρόλων διευκολύνει τη διοίκηση, μεταξύ άλλων και να χρησιμοποιεί την αξιολόγηση ως εργαλείο πίεσης και ελέγχου. Τα σχόλια για την απόδοση (feedback) εμφανίζονται αποσπα-

σματικά, συχνά όταν ένας εργαζόμενος ζητά άδεια ή αύξηση, με σαφείς τρομοκρατικές κι εκβιαστικές διαθέσεις. Παράλληλα, οι εργαζόμενοι καλούνται να συμμετέχουν σε διαδικασίες που υποδεικνύουν ποιοι συνάδελφοί τους θ' απολυθούν, εντείνοντας το κλίμα διχασμού και ανασφάλειας.

Ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου και Ψηφιακών Μέσων Αττικής (ΣΥΒΧΨΑ) έχει προχωρήσει σε παρεμβάσεις στην έδρα του ομίλου, ενάντια στην τρομοκρατία και διεκδικώντας την επαναπρόσληψη των απολυμένων, καθώς και συλλογικές διαπραγματεύσεις. Στο πλευρό των εργαζόμενων βρέθηκε και η Ταξική Πορεία, καταγγέλλοντας τις απολύσεις και στηρίζοντας τον αγώνα για άμεση επαναπρόσληψη και καλύτερους μισθούς και συνθήκες εργασίας.

Οι απολύσεις αυτές δεν αποτελούν απλώς στατιστικά στοιχεία. Είναι άνθρωποι που αφιέρωσαν χρόνο και ενέργεια για την παραγωγή εκπαιδευτικού υλικού και τώρα πετιούνται στον δρόμο, σε μια περίοδο όπου η οικονομική κατάσταση για τους εργαζόμενους παραμένει κρίσιμη. Οι χαμηλοί μισθοί, η διάλυση των συλλογικών συμβάσεων και η αύξηση του κόστους ζωής έχουν δημιουργήσει και για τους εργαζόμενους στον όμιλο MM Educational Group το ίδιο ασφυκτικό πλαίσιο που ισχύει για τον κόσμο της δουλειάς συνολικά.

Για τους εργαζόμενους του ομίλου η μόνη ελπίδα είναι να δράσουν συλλογικά, να πλαισιώσουν τις γραμμές του κλαδικού σωματείου και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Ο αγώνας για σταθερή δουλειά, αξιοπρεπείς μισθούς και σεβασμό στα εργασιακά δικαιώματα συνεχίζεται.

Εορταστικός Γολγοθάς για τους εμποροϋπαλλήλους και όχι μόνο

Κάθε φορά που πλησιάζουν οι γιορτές, οι καταστηματάρχες τρίβουν τα χέρια τους περιμένοντας να γεμίσουν τα ταμεία τους, μιας και όσοι έχουν την οικονομική δυνατότητα ίσως καταφέρουν να ψωνίσουν ένα δώρο παραπάνω για τους δικούς τους. Παράλληλα με την αυξημένη κίνηση στον εμπορικό κόσμο, κοκκινίζουν κι οι «βαθμοί» εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Οι εργοδότες γιορτάζουν διπλά τις ημέρες αυτές γιατί, απ’ τη μια, καταφέρνουν μεγάλη κερδοφορία και, απ’ την άλλη, εξασφαλίζουν χωρίς μεγάλο κόστος το ξεζούμισμα όσων εργάζονται. Η φετινή χρονιά βρίσκει τους εργαζόμενους σε χειρότερη θέση, αφού μια σειρά μέτρων που έχουν βαφτιστεί «συνήθειες» ή «παραδόσεις» απελευθερώνουν τους όρους εκμετάλλευσης σε βάρος τους. Πριν καλά-καλά μπει ο μήνας, ξεκινά το ξεπάτωμα για χιλιάδες υπαλλήλους εντός και πλησίον του εμπορικού κλάδου.

Πρώτη στάση, η κακόφημη Black Friday, που έχει γίνει τα τελευταία μόνιμο εργαλείο εκμετάλλευσης. Τα διαφημιστικά μέσα έχουν βάλει στο φουλ τις μηχανές για μπορέσουν να πείσουν τους καταναλωτές για τις ευκαιρίες που θα χάσουν εάν δεν ψωνίσουν την ημέρα εκείνη, ακόμα κι αν τις περισσότερες φορές πρόκειται για τέχνασμα και εξαπάτηση. Αυτό όμως που κρύβεται πίσω

απ’ τα χαρούμενα σποτ και τις διαφημίσεις είναι ο αγώνας που δίνουν οι εργαζόμενοι σε καταστήματα, αποθήκες και διανομές, μέρες πριν, προετοιμάζοντας τους χώρους για τη μεγάλη είσοδο των καταναλωτών. Το τι συμβαίνει την ημέρα των προσφορών το γνωρίζουν καλά οι εμποροϋπάλληλοι, που γυρίζουν στα σπίτια τους διαλυμένοι απ’ την ορθοστασία και το τρέξιμο.

Την ίδια ημέρα των προσφορών ή κοντά σ’ αυτήν, δεν είναι λίγες οι πώλεις που θα εφαρμόσουν το μέτρο της «Λευκής Νύχτας». Πρώτος και καλύτερος ο Δήμος Θεσσαλονίκης, αλλά και άλλοι που ακολουθούν (Σέρρες, Ραφήνα κ.ά.), οργανώνουν φιέστες και κρατούν τα καταστήματα ανοικτά μέχρι τα μεσάνυχτα. Η εκμετάλλευση συνδυάζεται με φωταγωγημένες πόλεις, άναμμα χριστουγεννιάτικου δέντρου και καλλιτεχνικές δραστηριότητες, για να κρυφτεί πίσω απ’ τη «λάμψη» των εκδηλώσεων, η μαυρίλα στα κάτεργα των εμπορικών δρόμων.

Οι γιορτές πλησιάζουν και η κυριακάτικη αργία δεν θα μείνει ανέπαφη, άλλωστε είναι τόσοι νόμοι που την έχουν ξεχειλώσει. Για να καταλάβει κάποιος πόσο βαθιά είναι η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, αρκεί ν’ ανατρέξει στο πρόσφατο παρελθόν της προμνημονίων εποχής, όπου η μοναδική Κυριακή που αναγκαζόντουσαν να εργα-

στούν οι εμποροϋπάλληλοι ήταν η τελευταία του χρόνου· κι αυτή είχε επιβληθεί με αρκετές αντιδράσεις. Τα τελευταία χρόνια, όμως, οι εργάσιμες Κυριακές τείνουν να είναι περισσότερες απ’ αυτές που οι εργαζόμενοι δεν δουλεύουν. Απ’ τις 5 Κυριακές του Δεκέμβρη, τα καταστήματα θα λειτουργούν τις 4! Την πρώτη Κυριακή (1/12) μετά την Black Friday και τρεις του εορταστικού ωραρίου (15-22-29/12), οι εργαζόμενοι θα χάσουν 4 ημέρες ανάπαυσης για να γυρίσουν στα πόστα τους και τα ταμεία.

Σαν να μην έφταναν τα κέρδη της Black Friday και της κυριακάτικης λειτουργίας που την ακολουθεί, το νέο κόλπο της Cyber Monday σαν συνέχειά τους θα φορτώσει με επιπλέον εργασία όσους βρίσκονται στο ηλεκτρονικό εμπόριο, τις αποθήκες και τις διανομές. Όλοι αυτοί δεν εξαιρούνται απ’ το δυναμικό που τις προηγούμενες ημέρες έτρεχαν για να γεμίσουν τα ράφια και τα ταμεία των εταιριών.

Αυτές είναι μόνο οι πρώτες ημέρες του μήνα, που άλλες εποχές θα φάνταζαν αδιανόητες ως εργασιακές συνθήκες. Όλη αυτή η προετοιμασία γίνεται για να έρθουν τα εορταστικά ωράρια που έχουν ανακοινωθεί απ’ τους τοπικούς Εμπορικούς Συλλόγους. Για πολλοστή φορά, η εργοδοσία προσπέρασε την τυπική διαδικασία «συνεννόησης»

με τους τοπικούς συλλόγους των εργαζομένων και ανακοίνωσε ακόμα ένα «εορταστικό» 20ήμερο που οι εργαζόμενοι δεν θα σηκώσουν κεφάλι και μόλις που θα προλάβουν να δουν τους δικούς τους στις γιορτές. 12ωρη λειτουργία και τρεις απανωτές Κυριακές κοστίζει η γιορτή του εμπορικού κεφαλαίου αυτές τις ημέρες.

Όλα αυτά είναι προϊόν των πολιτικών που σταδιακά ξηλώνουν τα εργασιακά δικαιώματα σε όλους τους κλάδους. Τα μέτρα που έχουν επιβληθεί δεν αφορούν μονάχα τους εμποροϋπαλλήλους, αλλά παρασέρνουν μια σειρά κλάδων γύρω απ’ το εμπόριο. Με την απελευθέρωση των ωραρίων, την δημερη εργασία και το πετσόκομμα της κυριακάτικης αργίας, δεκάδες χιλιάδες είναι οι αποθηκάριοι κι οι διανομείς που θα καλεστούν κι αυτοί να δουλέψουν ατελείωτες ώρες, με εξοντωτικούς όρους και χωρίς ξεκούραση, ακόμα και τις Κυριακές, για να καλύψουν τις ελλείψεις σε προσωπικό, που φαίνονται ακόμα πιο έντονα ενόψει γιορτών και απογραφών. Μιλάμε για την πλειοψηφία των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα, που θα ματώσουν για τα κέρδη των εργοδοτών. Μια πλειοψηφία όμως που μπορεί να καταφέρει πολλά περισσότερα εάν οργανωθεί, παλέψει και διεκδικήσει καλύτερους όρους δουλειάς.

Κύπρος

Απεργία στον κλάδο του έτοιμου σκυροδέματος

Για τέταρτη βδομάδα συνεχίζουν την απεργία τους εργαζόμενοι στον κλάδο του έτοιμου σκυροδέματος στην Κύπρο, με αίτημα την επαναφορά του άρθρου 19 της συλλογικής τους σύμβασης, που ορίζει την υπερωριακή αποζημίωση. Με πρόφαση την οικονομική κρίση, απ’ το 2013 οι εργοδότες στον οικοδομικό και κατασκευαστικό τομέα γενίκευσαν τις απλήρωτες υπερωρίες. Τα συνδικαλιστικά όργανα των εργαζομένων, στη βάση της υποχώρησης των εργατικού κινήματος και της αδυναμίας να συγκροτηθούν ταξικοί αγώνες διεκδίκησης των δεδουλευμένων υπερωριών, το 2018 υπέγραψαν πρακτικό συμφωνίας με παραχωρήσεις επί του άρθρου, με λήξη στις 31/12/2020.

Το άρθρο 19, που ορίζει ότι οι υπερωρίες τις καθημερινές αποζημιώνονται με +50% και Σαββατοκύριακα και αργίες με +100%, δεν επανήλθε ποτέ, με την αποζημίωση να παραμένει στο +25%. Οι εργαζόμενοι κι οι ομοσπονδίες του κλάδου (ΟΟΙΜΣΕ ΣΕΚ, ΠΕΟ, ΔΕΟΚ) απαιτούν την πλήρη επαναφορά των υπερωριακών αποζημιώσεων. Απέναντί τους, οι εργοδοτικές ενώσεις και φυσικά οι μεγάλες πλάτες του υπ. Εργασίας. Με το 16% του ΑΕΠ να στηρίζεται στην οικοδομική βιο-

μηχανία, έχουν αρχίσει να δημιουργούνται πιέσεις σε τομείς που συνδέονται με τις οικοδομικές εργασίες αλλά και πιέσεις στην κυπριακή οικονομία.

Εργοδοσία και κυβέρνηση συκοφαντούν ως αδικαιολόγητο τον αγώνα των εργαζομένων και παράλογο το αίτημα της επαναφοράς του άρθρου, ως κάτι που δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες και τις δυνατότητες -ποιου αλλού;- του κεφαλαίου σήμερα. Μετακυλούν την ευθύνη των δυσβάσταχτων ενοικίων και της οικονομικής ασφυξίας των λαϊκών νοικοκυριών στην «παράλογη» ζητούμενη αύξηση του εργατικού κόστους. Ανησυχούν για το ότι τίθεται σε κίνδυνο η αξιοπιστία της εξαρτημένης Κύπρου ως επενδυτικό και επιχειρηματικό προορισμό. Σε «κλίμα καλής θέλησης» και με «πνεύμα συνεργασίας», το υπουργείο έκανε διαμεσολαβητική πρόταση για +37% τις καθημερινές και +62% Σαββατοκύριακα και Αργίες. Στο κάλεσμα υποταγής και περαιτέρω εκμετάλλευσης που στέλνουν κυβέρνηση και κεφάλαιο, οι εργαζόμενοι δεν υπέκυψαν, καταψήφισαν στις γενικές τους συνελεύσεις την πρόταση και συνεχίζουν ανυποχώρητοι τον δίκαιο αγώνα τους.

Volkswagen

Μόνο το master plan του ανυποχώρητου αγώνα μπορεί να φέρει νίκες

Οι ανακοινώσεις της εταιρίας VW για κλείσιμο εργοστασίων στη Γερμανία, περικοπές θέσεων, απολύσεις και 10% περικοπές μισθών, δημιούργησαν αναβρασμό στους εργαζόμενους για την εξασφάλιση των θέσεων εργασίας και την αποτροπή των λουκέτων. Το κλαδικό συνδικάτο IG Metall και το συμβούλιο εργαζομένων της VW δεν μετέφρασαν την οργή των εργαζομένων σε αγώνα. Δεν αποφάσισαν να διαμορφώσουν όρους συλλογικής πάλης για την υπεράσπιση του δικαιώματος των εργαζομένων στη δουλειά χωρίς καμία μείωση μισθών και επιδομάτων.

Προέταξαν τον «ρεαλισμό» της υποταγής και τις θυσίες που «απαιτούνται» απ’ τη μεριά των εργαζομένων για την επιβίωση και την απρόσκοπτη κερδοφορία του γερμανικού κεφαλαίου. Μετά από δύο γύρους αποτυχημένων διαπραγματεύσεων και με την εργοδοσία να εμμένει στις θέσεις της, έφεραν στο τραπέζι ένα αντι-μοντέλο στις ανακοινώσεις της εταιρίας. Το «επιθετικό master plan που διασφαλίζει τη μακροπρόθεσμη βιωσιμότητα της εταιρίας». Το «επιθετικό» σχέδιο που φιλοδοξεί να εξοικονομήσει 1,5 δισ. περιλαμβάνει μειώσεις μισθών, ελαστικά μειωμένα ωράρια, περικοπές

σε bonus, μείωση των μερισμάτων, απολύσεις διοικητικού προσωπικού με «κοινωνικά υπεύθυνο τρόπο». Στον τρίτο γύρο, η διοίκηση της VW προφανώς επέμεινε στη δική της ατζέντα.

Στην περίοδο που οξύνονται οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί κι η προετοιμασία όρων Γ’ Παγκοσμίου Πολέμου, ο ρόλος των εργαζομένων δεν είναι να βρουν τους όρους καταπίεσης, υποταγής και αφαίμαξης τους, ώστε να γίνουν σιωπηλά κρέας στα κανόνια των δυναστών τους. Δεν είναι δικιά τους αρμοδιότητα ν’ απαντήσουν τα αδιέξοδα του γερμανικού κεφαλαίου στον ανταγωνισμό του είτε με το κινέζικο, είτε με το αμερικάνικο, είτε με οποιοδήποτε αντίπαλο κεφάλαιο. Ούτε να τροφοδοτήσει την αδηφάγα φύση του συστήματος της εκμετάλλευσης με θυσίες. Ο κόσμος της δουλειάς κατακτά τον ιστορικό του ρόλο και διεκδικεί το δικαίωμά του στη δουλειά και τη ζωή όχι υποχωρώντας, αλλά στην οργάνωση και τη συγκρότηση της πάλης του ενάντια στον ταξικό του αντίπαλο. Σ’ αυτήν την κατεύθυνση, είναι θετικό ότι οι εργαζόμενοι πίεσαν την IG Metall, αναγκάζοντάς την ν’ ανακοινώσει απεργιακές κινητοποιήσεις απ’ την 1η Δεκέμβρη.

ΣΕΤΗΠ

Οι εκλογές τελείωσαν, τα προβλήματα παραμένουν!

Ολοκληρώθηκαν οι εκλογές στο ΣΕΤΗΠ στις 21 Νοέμβρη. Μια διαδικασία η οποία διήρκησε 20 μέρες, κάτι που από μόνο του ήταν ήδη προβληματικό, αλλά δεν έμεινε σαν το μοναδικό πρόβλημα. Κάλπες που περιφέρονταν σε όλη την Αττική και χώροι διεξαγωγής των εκλογών που δεν μπορούσαν ν’ αποτελέσουν ουσιαστικό χώρο συζήτησης και προβληματισμού, ακόμα και σε εργασιακούς χώρους που είχαν αναπτύξει σοβαρούς αγώνες το προηγούμενο διάστημα.

Παρ’ όλα αυτά, η διαδικασία των εκλογών του σωματείου, καθορίστηκε απ’ την απόφαση της προηγούμενης διοίκησης (Ταξική Ενότητα-ΠΑΜΕ) να τις διεξάγει ΚΑΙ με ηλεκτρονικές κάλπες, εφαρμόζοντας έτσι τον νόμο Χατζηδάκη. Με «links» που δεν λειτουργούσαν και διάφορα άλλα «τρικ» προσπάθησαν ν’ αποκρύψουν την πραγματικότητα. **Μπροστά σ’ αυτά τα δεδομένα, η Ταξι-**

κή Πορεία αποφάσισε ν’ απέχει απ’ τη διαδικασία νομιμοποίησης του νόμου Χατζηδάκη, προβάλλοντας μ’ αυτόν τον τρόπο την ανάγκη της πάλης για την κατάργηση του νόμου και όλων των αντεργατικών πτυχών του ταυτόχρονα με τη μάχη ενίσχυσης των συλλογικών οργάνων των εργαζομένων ως εργαλείων πάλης στα δικά τους χέρια, κόντρα στον ασφυκτικό κρατικό έλεγχο που επιχειρεί να επιβάλει ο νόμος. Η πρώην διοίκηση του σωματείου, μέλη της Ταξικής Ενότητας, δεν δίστασαν, όταν πιάστηκαν απ’ την τοποθέτηση της Ταξικής Πορείας, να προβούν σε τραμπουκισμούς και σπρωξίματα σε μέλη της, ουρλιάζοντας συκοφαντίες και ψέματα.

Μάλιστα, στην ανακοίνωση του σωματείου για τα αποτελέσματα των εκλογών καυχιούνται για το γεγονός πως κανένας συνάδελφος δεν ψήφισε ηλεκτρονικά. Εάν δεν εφάρμοζαν την απαί-

τηση του συστήματος για ηλεκτρονικές κάλπες, αυτή η διασαφήνιση θα ήταν αχρείαστη...

Δεν ήταν μόνο βέβαια οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ που έβαλαν πλάτη στην εφαρμογή του νόμου μέσα στο σωματείο. Οι Radical IT και Tech Workers, ενώ σε ανακοινώσεις τους κατήγγειλαν τις ηλεκτρονικές κάλπες και την τραμπούκικη επίθεση απέναντι στην Ταξική Πορεία, συμμετείχαν κανονικά στη διαδικασία των εκλογών. Οι ίδιες δυνάμεις που τόσο καιρό ήταν σίγουρες πως ο νόμος «θα μείνει στα χαρτιά» και «δεν θα εφαρμοστεί».

Η Ταξική Πορεία, παρά την απόφαση για αποχή απ’ τις εκλογές, δεν «έμεινε σπίτι». Με παρεμβάσεις σε χώρους εργασίας και σε σημεία που βρίσκονταν οι κάλπες, προσπάθησε ν’ αναδείξει την ανάγκη συσπείρωσης στα συλλογικά όργανα πάλης, την ανάγκη ουσιαστικής λειτουργίας τους, καθώς και την ανάγκη μαζικοποίησης της απεργίας στις 20 του

Νοέμβρη. Ενημέρωνε τους συναδέλφους για τους όρους διεξαγωγής των εκλογών και την παγίδα της εφαρμογής του νόμου. Ανέδειξε την ανάγκη ανατροπής του νόμου Χατζηδάκη με τις αντεργατικές-αντισυνδικαλιστικές του διατάξεις, για την ουσιαστική ύπαρξη σωματείων ως όργανα πάλης, όπλα στα χέρια των εργαζομένων, ανεξάρτητα από κρατικούς και κυβερνητικούς μηχανισμούς.

Εξάλλου, η σημαντική αύξηση των συναδέλφων που συμμετείχαν στις εκλογές είναι ένα δείγμα των σοβαρών αδιεξόδων που αντιμετωπίζουμε οι εργαζόμενοι στον κλάδο. Εξαντλητική καθημερινότητα με ατελείωτες απλήρωτες υπερωρίες και εντατικούς ρυθμούς δουλειάς. Εργασία κάτω απ’ τον φόβο της απόλυσης με τις συνεχείς αξιολογήσεις για την αποδοτικότητά μας. Άπιαστοι στόχοι για ν’ απολύσουν όσους πιο πολλούς μπορούν και να εξαντλήσουν αυτούς που απομένουν. Δουλεύουμε μέσα στην επισφάλεια με 2μηνες-3μηνες συμβάσεις και πολλές φορές μέσω εργολάβου για να δυσκολέψουν ακόμα περισσότερο τις εργασιακές μας σχέσεις. Παίρνουμε χαμηλούς μισθούς, που μας εξωθούν στην ήμερη εργασία, σε 2 ή και περισσότερους εργοδότες για να τα βγάλουμε πέρα. Θέλουν να ρίξουν στις πλάτες μας την ευθύνη της φτώχειας μας και να μην μπορούμε να σηκώσουμε κεφάλι απ’ την εξάντληση! Ενώ την ίδια στιγμή η εργοδοσία θα θησαυρίζει σε βάρος μας.

Μέσα σε αυτή την καθημερινότητα, είναι επιτακτικό οι εργαζόμενοι στον κλάδο να συσπειρωθούν, να συζητήσουν συλλογικά και να κερδίσουν τη ζωή τους!

	Για ΔΣ		Για ΕΚΑ		Για ΕΚΠ		Για Ομοσπονδία	
	2024	2021	2024	2021	2024	2021	2024	2021
Ψηφίσαντες	2140	1723	1072		48	-	1122	
Άκυρα	15		3		1		7	
Λευκά	15		6		1		6	
ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ	1576 (10)	1313 (10)	651 (9)	605 (9)	40 (-)	-	688 (7)	642 (9)
RADICAL IT	426 (3)	335 (3)	335 (5)	287 (4)	6 (-)	-	352 (4)	299 (4)
TECH WORKERS	59 (-)	50 (-)	50 (-)	49 (-)	0 (-)	-	53 (-)	45 (-)
ΔΙΚΤΥΟ	49 (-)	-	27 (-)	-	0 (-)	-	30 (-)	-
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	-	11 (-)	-	7 (-)	-	-	-	10 (-)

Αποτελέσματα εκλογών
Σωματείου Μισθωτών Δικηγόρων

Στις 8 και 9 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Σωματείου Μισθωτών Δικηγόρων, οι δεύτερες απ’ το 2020 που ιδρύθηκε το σωματείο, με τις ίδιες δυνάμεις. Οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν σε μια περίοδο που η επίθεση απέναντι στους εργαζόμενους, η αποσυγκρότηση και η διάλυση των εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων έχουν καταστήσει τις συλλογικές διαδικασίες ξένες για την πλειοψηφία των εργαζομένων. Φάνηκε άλλωστε και στο γεγονός ότι η αύξηση του μητρώου των μελών σε σχέση με το μητρώο του 2021 (που ήταν κι ο πρώτος χρόνος λειτουργίας του σωματείου) δεν μεταφράστηκε και σε ουσιαστική αύξηση των ψηφισάντων.

Η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία καθώς κι ο αριθμός

των μελών σε σχέση με το πλήθος των μισθωτών δικηγόρων και ασκούμενων που εργάζονται στην Αθήνα αναδεικνύουν τα βήματα που πρέπει να γίνουν προκειμένου το σωματείο να μαζικοποιηθεί με εγγραφές νέων μελών. Η μαζική και άμεση εμπλοκή του κλάδου άλλωστε είναι αναγκαία προκειμένου να μπορέσει να δοθεί με πραγματικούς και νικηφόρους όρους η μάχη για την υπογραφή ΣΣΕ που έχει βάλει μπροστά το σωματείο. Μια μάχη που πάει πακέτο με τη μάχη για την ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης και των νόμων Χατζηδάκη και Γεωργιάδη.

Σ’ αυτό το πλαίσιο, στα θετικά καταγράφεται το γεγονός ότι στην εκλογική διαδικασία δεν εφαρμόστηκαν ηλεκτρονικές κάλπες, σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου

Χατζηδάκη. Η κίνηση αυτή αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη σε μια πολύ κρίσιμη περίοδο, που αποτελεί στοίχημα για τα σωματεία να μην προχωρήσουν στην εφαρμογή των διατάξεων του νόμου Χατζηδάκη αλλά ν’ αγωνιστούν για την ανατροπή του. Έχει δε και τη σημασία του το γεγονός ότι, την ίδια ακριβώς περίοδο, άλλα σωματεία που ελέγχονται απ’ το ΠΑΜΕ, όπως το ΣΕΤΗΠ, εφαρμόζουν ηλεκτρονικές κάλπες, βάζοντας ουσιαστικά τροχοπέδη στη συγκρότηση όρων για την ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη.

Το εκλογικό αποτέλεσμα της Ταξικής Πορείας αναδεικνύει τη δουλειά που απαιτείται να γίνει για την ενίσχυση της κατεύθυνσης της αντίστασης και διεκδίκησης μέσα στο σωματείο. Για τη συγκρότηση των όρων εκείνων που, κόντρα σε λογικές ανάθεσης, υποταγής στον αρνητικό συσχετισμό και κοινοβουλευτικών αυταπατών, θα συμβάλλουν στη δημιουργία αγώνων για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι του κλάδου, από κοινού με τους υπόλοιπους εργαζόμενους, ναβάλουν φραγμό στην αντεργατική πολιτική και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Άλλωστε άλλος δρόμος δεν υπάρχει.

	2024	2021
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ	187 (6)	170 (5)
ΑΝΤΙΡΡΗΣΗ	103 (3)	114 (4)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	6	9
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ	4	2
ΣΥΝΟΛΟ ΨΗΦΙΣΑΝΤΩΝ:	300	295

Ηράκλειο
Οι εργαζόμενοι
δεν είναι αναλώσιμοι
Αγώνας
για ασφαλείς
συνθήκες εργασίας

Άλλο ένα «εργατικό ατύχημα», όπως τόσο «κομψά» ονομάζονται για να ρίχνουν την ευθύνη σε αμέλεια των εργαζομένων, σημειώθηκε το πρωί της Τετάρτης 27/11, στον οικισμό «Θησέας», περιοχή έξω από το Ηράκλειο. Δυο αλλοδαποί εργάτες Κουρδικής καταγωγής, 25 και 23 ετών, σε ανέγερση πολυτελούς κατοικίας, έπεσαν από ύψος 15 μέτρων, ενώ μετέφεραν ογκώδη αντικείμενα. Μεταφέρθηκαν με το ΕΚΑΒ στο ΠΑΓΝΗ με ορθοπεδικά τραύματα σε χέρια και πόδια. Για μια ακόμη φορά, τα ελλιπή ή ανύπαρκτα μέτρα προστασίας αποτελούν σοβαρό κίνδυνο για την ασφάλεια, αλλά και τη ζωή των εργαζομένων.

Στη χώρα μας, τα εργοδοτικά εγκλή-

Μετά την απεργία τι; Οι εργαζόμενοι να βρουν αγωνιστική διέξοδο από την ηττοπάθεια και την επίθεση

Η απεργία στις 20 του μήνα ήταν μια καταρχήν σοβαρή μάχη που έδωσαν οι εργαζόμενοι σε όλη την Ελλάδα. Ήταν μια μάχη που δόθηκε κάτω από αρνητικούς όρους, με την πλατιά μερίδα των εργαζομένων στη χώρα να πιέζεται κάτω από την τρομοκρατία των εργοδοτών και από την άλλη οι συνδικαλιστικές ηγεσίες των σωματείων να μην κάνουν τίποτα, έστω και στο ελάχιστο, για να εμπνεύσουν και να προσανατολίσουν τους εργαζόμενους να απεργήσουν. Αυτές οι συνθήκες είναι τα τελευταία χρόνια και ο βασικός λόγος που υπάρχει απογοήτευση στο εργατικό κίνημα. Το κλίμα ηττοπάθειας έχει καλλιεργηθεί χρόνια τώρα από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, που έχουν αναχωρήσει από όποια προσπάθεια διεκδίκησης. Έχει, επίσης, τροφοδοτηθεί από τη λογική των συνδικαλιστών των ΠΑΜΕ, οι οποίοι χρησιμοποιούν τις όποιες κινητοποιήσεις και διαδικασίες για να συσπειρώσουν έναν κόσμο σε εκλογική βάση στα σωματεία και να του εντείνουν τις αυταπάτες και την ανάθεση. Τέλος, έχει το βάρος του αρνητικού ταξικού συσχετισμού και της αδυναμίας των πιο πρωτοπόρων κομματιών των εργαζομένων και της εργατικής τάξης να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους και αντιστρέψουν αυτό το κλίμα και την κατάσταση. Παρόλη, βέβαια, αυτή την κατάσταση, χιλιάδες εργαζόμενοι επιμένουν να απεργούν σε όλη τη χώρα. Χιλιάδες κατέβηκαν στις

συγκεντρώσεις, κόντρα μάλιστα στις λογικές της μεμφιμοιρίας και του «με μια απεργία δεν γίνεται τίποτα». Σημαντική, μάλιστα, μερίδα αυτών των εργαζομένων επέλεξε να γυρίσει την πλάτη στις συγκεντρώσεις που στήριζαν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, με αποτέλεσμα οι συγκεντρώσεις των σωματείων και των εργατικών σχημάτων που ήταν έξω από ΓΣΕΕ και ΠΑΜΕ να έχουν αρκετά καλή μαζικότητα.

Με βάση τα παραπάνω αλλά και με την αντίληψη που είχαμε καταθέσει και στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ μπροστά στην απεργία, επιμένουμε και τονίζουμε ότι η απεργία αυτή θα πρέπει να γίνει ευκαιρία και αφορμή, ώστε να ξεδιπλωθούν αγώνες και διεκδικήσεις που θα βγάλουν τους εργαζόμενους στο προσκήνιο. Είναι πολύ βασικό οι αγωνιστικές δυνάμεις της εργατικής τάξης και τα πιο πρωτοπόρα της στοιχεία στα σωματεία και τους χώρους εργασίας να προχωρήσουν σε απολογισμό της απεργίας και των κινήσεων που έγιναν για να ενισχυθεί. Να απολογίσουν σε σωστή βάση κάτω από ποιους όρους και σε ποιες συνθήκες δόθηκε αυτή η μάχη και τον ρόλο των βασικών δυνάμεων σε αυτήν. Βασικό συμπέρασμα πρέπει να είναι ότι ο αγώνας αυτός πρέπει να βρει συνέχεια. Ότι τα αιτήματα και τα βασικά ζητήματα που τέθηκαν στην απεργία εξακολουθούν να έχουν ισχύ και να χρειάζεται να παλευτούν. Άρα, λοιπόν, το αμέσως επόμενο διάστημα στα σωματεία θα πρέπει

Θεσσαλονίκη

Καρλόβασι

να γίνουν συζητήσεις απολογισμού και συνέχισης, με το βλέμμα στραμμένο μπροστά. Με κριτική στις δυνάμεις που θεωρούν ότι «κάναμε το καθήκον μας» και επιστρέφουμε στην καθημερινότητα πάλι. Και αν δεν μπορούν να γίνουν συνελεύσεις, να γίνει συζήτηση και να ανοικτεί το ζήτημα στους χώρους εργασίας. Αν δεν γίνει αυτό, ο πλατύς κόσμος θα χάσει ακόμα πιο πολύ την εμπιστοσύνη του στην απεργία και την οργανωμένη πάλη και θα υποχωρήσει ακόμα πιο πολύ κάτω από τον αρνητικό συσχετισμό.

Όπου δεν υπάρχουν σωματεία σε εργασιακούς χώρους που είναι μικροί αλλά είναι συνάμα και πολλοί οι εργαζόμενοι πρέπει με πρωτοβουλίες ή και επιτροπές που θα στήσουν να συζητήσουν την επομένη μέρα από την απεργία και να αναδείξουν τα βασικά ζητήματα που χρειάζεται να παλευτούν. Αυτή η συζήτηση δεν μπορεί να πάει στις... καλένδες, αλλά χρειάζεται να γίνει το αμέσως επόμενο διάστημα.

Οι βασικοί άξονες πρέπει να είναι το ζήτημα της επίθεσης στον μισθό και τις συλλογικές συμβάσεις. Να καταλάβουν οι εργαζόμενοι γιατί χρειάζονται συλλογική διεκδίκηση και συμβάσεις. Να συνειδητοποιήσουν την επίθεση που διεξάγεται στον μισθό τους με την ακρίβεια που επελαύνει, τον μισθό που δεν αυξάνεται, την ανεργία που μαστίζει και τον νόμο κοροϊδία για τον υπολογισμό του

κατώτατου μισθού, που θα χτυπήσει παρπέρα τις τσέπες των εργαζομένων. Επίσης, πολύ σημαντικό είναι οι εργαζόμενοι να αντιλαμβάνονται ότι η όποια κίνησή τους και η οργάνωσή τους πρέπει να είναι ανεξάρτητη από το κράτος και τους μηχανισμούς του. Άρα η εναντίωση στον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη πρέπει να τροφοδοτηθεί από τις όποιες απόπειρες εφαρμογής υπάρχουν και να συγκροτηθεί σε κίνημα ανατροπής του.

Να αναδειχθεί, επιπλέον, και με τη σοβαρότητα που αρμόζει η επικινδυνότητα του πολέμου και ο ρόλος των εργαζομένων στο αντιπολεμικό κίνημα. Να γίνει κατανοητό ότι η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι πληρώνουν τα σπασμένα του πολέμου στην Ουκρανία. Ότι σε αυτούς έρχεται ο λογαριασμός από τις επιλογές της κυβέρνησης να σέρνεται πίσω από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Επίσης, χρειάζεται να γίνει αντιληπτό ότι οι εργάτες είναι αυτοί που θα καλεστούν στην πρώτη γραμμή ενός ενδεχόμενου τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου και άρα είναι οι μόνοι αρμόδιοι για να συγκροτήσουν Αντιπολεμικό Αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

Η απεργία στις 20 του μήνα δεν μπορεί να ξεπεραστεί ούτε και μπορεί να ξεχαστεί τις επόμενες μέρες από τις δυνάμεις που θέλουν να ενισχύσουν τους αγώνες και την οργάνωση των εργαζομένων. Πρέπει να ιδωθεί σαν μια μάχη, η οποία πρέπει να έχει και συνέχεια.

ματα, που είναι ο καθημερινός εφιάλτης των εργαζομένων, παρουσιάζουν δραματική αύξηση. Ένας νεκρός ανά 2 ημέρες, με 179 νεκρούς και 287 σοβαρά τραυματισμένους το 2023, ενώ το 2024 109 νεκροί και 174 σοβαρά τραυματίες. Συνολικά το 2023 καταγράφηκαν 14.920 «εργατικά ατυχήματα», έναντι 14.388 το 2022 και 11.957 το 2021, ενώ το πρώτο εξάμηνο του 2024 καταγράφηκαν 7.800.

Η Ταξική Πορεία εργαζομένων καταγγέλλει το γεγονός και θεωρεί ότι για τα εγκλήματα αυτά δεν φταίει ούτε η «κακιά στιγμή», ούτε η αμέλεια των εργαζομένων, αλλά η εντατικοποίηση της δουλειάς, η έλλειψη μέτρων ασφαλείας, η λογική του κεφαλαίου για εργαζόμενους αναλώσιμους και η αύξηση της κερδοφορίας του. Η πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, αλλά και των προηγούμενων, δίνει τη δυνατότητα στην εργοδοσία για εντατικοποίηση της δουλειάς και ταυτόχρονα αποτρέπει τους εργαζόμενους από το να οργανωθούν και να αντισταθούν στον εργασιακό μεσαίωνα που βιώνουν. Η κατάργηση του θώρου και οι ν. Χατζηδάκη-Γεωργιάδη σ' αυτή την κατεύθυνση κινούνται. Με αυτή τη λογική, είναι επιεικώς απαράδεκτη η ανακοίνωση του σωματείου οικοδόμων Ηρακλείου (ΠΑΜΕ), που αναφέρει ότι «η πρώτη και κύρια ευθύνη ανήκει στην κυβέρνηση, που έχει αφήσει υποστελεχω-

μένες τις ελεγκτικές υπηρεσίες, που όσο κι αν προσπαθούν, δεν μπορούν να καλύψουν τον τεράστιο όγκο δουλειάς και αποδεικνύεται η διαχρονική ευθύνη όλων των κυβερνήσεων». Προφανώς και είναι θετική η ύπαρξη ελέγχων, όμως σπέρνουν αυταπάτες ότι μια δημόσια υπηρεσία μπορεί να παίξει τον ρόλο του προστάτη των εργαζομένων, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα τις αντεργατικές πολιτικές των κυβερνήσεων, αλλά και τη δίψα του κεφαλαίου για κερδοφορία πάνω στις ζωές μας.

Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν άλλο δρόμο από το να αγωνιστούν για την υπεράσπιση αλλά και τη διεύρυνση των κατακτήσεών τους. Δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τις επίσημες ηγεσίες τους, που στοιχίζονται και στηρίζουν τα αφηγήματα κυβέρνησης και κεφαλαίου, για «ανάκαμψη» και «εθνική οικονομία». Να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις και να οργανώσουν τους αγώνες τους ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης, που καταργεί δικαιώματα και κατακτήσεις. Να παλέψουν για ασφαλείς συνθήκες και όρους δουλειάς, για δουλειά με δικαιώματα. Με βάση, όμως, και την καταγωγή των δύο εργατών, θα πρέπει να μπαίνει στην πρώτη γραμμή ο κοινός αγώνας Ελλήνων και ξένων εργατών, ως βασικό εργαλείο υπεράσπισης των δικαιωμάτων τους και της ζωής τους.

Πάτρα

Χάνια

Ουκρανία

Ο πολεμικός ανταγωνισμός ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας απειλή για την παγκόσμια εργατική τάξη, τους λαούς και τον πλανήτη

Μια νέα απότομη, μεγάλη και επικίνδυνη κλιμάκωση του πολεμικού ανταγωνισμού ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας στο έδαφος της Ουκρανίας αποτέλεσε η απόφαση της απερχόμενης διοίκησης των ΗΠΑ, να δώσει στο ενεργούμενό τους καθεστώς του Κιέβου, την άδεια χρήσης των πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς ATACMS, για χτυπήματα στο ρωσικό έδαφος. Σε έναν άδικο πόλεμο, που στοιχίζει ήδη εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, πληθλπλάσιους σκακατεμένους και πρόσφυγες και μεγάλες καταστροφές.

Η απόφαση Μπάιντεν και τα όσα ακολούθησαν, δηλαδή η άμεση χρησιμοποίηση της «άδειας χρήσης» από το Κιέβο, η αλλαγή του πυρηνικού δόγματος της Ρωσίας καθώς και η απάντησή της με τον πύραυλο Oreshnik, καταδεικνύουν για πολύλοστη φορά πως η αντίθεση ΗΠΑ-Ρωσίας κατέχει δεσποζούσα θέση μεταξύ των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και πως η σύγκρουσή τους στην Ουκρανία έχει παγκόσμια διακυβεύματα, αποτελώντας το βασικό αιματηρό εργαστήρι προετοιμασίας των όρων για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Οι διαρροές Αμερικανών αναλυτών για το αποδεκτό από την ηγεσία των ΗΠΑ ενός «περιορισμένου πυρηνικού πολέμου» (!), οι πυρηνικές απειλές της Ρωσίας που φυσικά βάζουν και τις ΗΠΑ στο κάδρο της φρίκης, οι πολεμικές ιαχές και λεονταρισμοί των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, τα πολεμικά εγχειρίδια και τα έγγραφα για τα νέα εκατοντάδες καταφύγια που κυκλοφορούν στη Γηραιά Ήπειρο, οι δηλώσεις Ευρωπαίων υπουργών για την ετοιμότητα σε έναν ενδεχόμενο πόλεμο, δείχνουν κι αυτά με τη σειρά τους τις διαστάσεις της επικινδυνότητας, αλλά και την προσπάθεια των ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων να καθυποτάξουν τους λαούς και να τους προετοιμάσουν για την παγκόσμια κρεατομηχανή που προετοιμάζεται.

Οι συνθήκες πολιτικής κρίσης και οι κλυδωνισμοί στις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες, που συμπληρώνονται από την επέ-

κταση των αναταράξεων και της αστάθειας σε χώρες όπως η Μολδαβία, η Ρουμανία, η Γεωργία, η Αρμενία, αλλά και η Σερβία, πιστοποιούν ότι ο γεωπολιτικός ανταγωνισμός ΗΠΑ-Ρωσίας συνταράσσει την Ευρώπη από τα δυτικά άκρα της έως τις ανατολικές περιοχές. Ταυτόχρονα, σε εξαρτημένες στους δυτικούς ιμπεριαλιστές χώρες, όπως η δική μας, αυξάνονται οι απαιτήσεις των ιμπεριαλιστικών αφεντικών και δημιουργούν φανερούς κινδύνους για τον λαό αλλά και όρους μετατροπής της πολιτικής αστάθειας σε πολιτική κρίση.

Για την παγκόσμια εργατική τάξη, μπαίνει ένα διπλό, δύσκολο αλλά απολύτως απαραίτητο καθήκον: η ανασυγκρότησή της, σε κάθε χώρα, σαν τάξη για τον εαυτό της απέναντι στον καπιταλισμό και με στόχο την ανατροπή του, που οφείλει να δένεται με την αδύριτη αναγκαιότητα να μπει επικεφαλής στο μέτωπο των λαών ενάντια στη φρίκη του γενικευμένου πολέμου, στον οποίο οδηγεί την ανθρωπότητα το γερσαμένο και με βαθιές αντιθέσεις σώμα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου και ο παροξυσμός του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών για την παγκόσμια κυριαρχία. Οι μικρότερες ή μεγαλύτερες επαναστατικές κομμουνιστικές οργανώσεις και κόμματα, αυτή την κατεύθυνση οφείλουν να υπηρετήσουν και να υλοποιήσουν!

Η απόφαση Μπάιντεν: κλιμάκωση με κάθε τρόπο

Η απόφαση του επικεφαλής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, Τζο Μπάιντεν, στις 18 Νοεμβρίου, φανερά ήθελε να δεσμεύσει την απερχόμενη διοίκηση Τραμπ στη συνέχεια και κλιμάκωση του ανταγωνισμού με τη Ρωσία. Όχι γιατί ισχύουν οι ανοησίες που γράφονται, ότι, όπως περίπου οι ΗΠΑ αποχώρησαν από το Αφγανιστάν, θα αποχωρούσαν και από το «ουκρανικό μέτωπο», αλλά για να πεταχτεί στο καλάθι των αχρήστων η «συζήτηση»

για τη δυνατότητα ενός -έστω προσωρινού και εύθραυστου- συμβιβασμού με τη Ρωσία το επόμενο διάστημα (που επιπλέον αποτελεί μεγάλο ερωτηματικό εάν θα τον ήθελε η Ρωσία...). Διότι η απερχόμενη διοίκηση εκτίμησε ότι με τη Ρωσία να κατακτά ουκρανικά εδάφη με πολλαπλάσια σε σχέση με πριν ταχύτητα και την ουκρανική εισβολή στο Κουρσκ να περιορίζεται συνεχώς, μια κίνηση συμβιβασμού από την πλευρά των ΗΠΑ θα ήταν πολύ επιζήμια για τις στοχεύσεις τους. Ταυτόχρονα, η «άδεια χρήσης» έχει και την καθόλου αμελητέα διάσταση να δυσκολέψει το προχώρημα των στόχων της Ρωσίας ή ακόμα και να την κάνει να «εκτραπεί», ώστε να δημιουργήσει συνθήκες αποστασιοποίησης ορισμένων κρίσιμων παιχτών (π.χ. Κίνα) από τις ρωσικές επιλογές. Φυσικά, η κίνηση αυτή, που κλιμακώνει την αντιπαράθεση, εμπεριέχει το ρίσκο της ρωσικής απάντησης και των δεδομένων που αυτή θα δημιουργούσε. Γι' αυτό και η συγκεκριμένη κίνηση, όπως και άλλες αντίστοιχες βαρύτητας, μπορεί να κατανοηθεί μόνο στο ευρύτερο πλαίσιο της κόντρας που έχει ξεσπάσει εδώ και πολύ καιρό στα κέντρα εξουσίας των ΗΠΑ, για το πώς θα υπηρετηθούν καλύτερα οι παγκόσμιες στοχεύσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, για το πώς θα αντιμετωπιστούν και θα ξεπεραστούν τα αδιέξοδα και τα βραχυκυκλώματα που βιώνει η στρατηγική των ΗΠΑ.

Το χτύπημα με 6 αμερικανικούς πυραύλους ATACMS, τα ξημερώματα της 19ης Νοεμβρίου, μία μόλις μέρα μετά την απόφαση Μπάιντεν, σε στόχο κοντά στην πόλη Καράτσεφ, στην περιοχή του Μπριάνσκ και σε απόσταση 130 χιλιομέτρων από τα ρωσοουκρανικά σύνορα, παραβίασε ακόμα και τους περιορισμούς που είχε βάλει ο Μπάιντεν στη χρήση τους (μόνο στην περιοχή Κουρσκ). Η πυραυλική επίθεση στις 20 Νοεμβρίου, με τους βρετανικούς πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς STORM SHADOW, στην περιοχή του Κουρσκ, έβαλε στον χορό της κλιμάκωσης τη γνωστή για τις εμπρηστικές θέσεις και κινήσεις της, Βρετανία.

Η αλλαγή του πυρηνικού δόγματος, η επίθεση με τον Oreshnik και το διάγγελμα Πούτιν

Η επιτάχυνση των εξελίξεων υπήρξε εντυπωσιακή, γεγονός που δείχνει πως οι ήδη ειλημμένες αποφάσεις «έφαχναν» χρόνο να εφαρμοστούν. Την ίδια ημέρα της επίθεσης, ο Πούτιν υπογράφει το διάταγμα για την αλλαγή του πυρηνικού δόγματος. Έτσι, πρακτικά διευρύνεται το φάσμα των χωρών και των στρατιωτικών συμμαχιών που υπόκεινται σε πυρηνική αποτροπή, καθώς και ο κατάλογος των στρατιωτικών απειλών που η αποτροπή αυτή αποσκοπεί να αντιμετωπίσει. Το διάταγμα αναφέρει ότι η Ρωσία θα θεωρεί πλέον οποιαδήποτε επίθεση από μια μη πυρηνική χώρα που υποστηρίζεται από μια πυρηνική δύναμη, ως κοινή επίθεση. Επίσης, η Ρωσία διατηρεί το δικαίωμα να εξετάσει το ενδεχόμενο πυρηνικής απάντησης σε μια επίθεση με συμβατικά όπλα

που απειλεί την κυριαρχία της, σε μια μεγάλη κλίμακα εκτόξευση εκθρικών αεροσκαφών, πυραύλων και μη επανδρωμένων αεροσκαφών που στοχεύουν το ρωσικό έδαφος, στη διέλευσή τους από τα ρωσικά σύνορα και σε μια επίθεση εναντίον της συμμαχίας της, Λευκορωσία.

Στις 21 Νοεμβρίου, η Ρωσία εκτοξεύει τον Βαλλιστικό πύραυλο μεσάσιου βεληνεκούς Oreshnik, που κινείται με υπερηχητική ταχύτητα τέτοια (10MACH) που είναι αδύνατο μέχρι στιγμής να αναχαιτιστεί από τα δυτικά αντιπυραυλικά συστήματα. Οι έξι κεφαλές που εκτοξεύθηκαν χτύπησαν και προκάλεσαν αποσοδιόριστες έως τώρα ζημιές σε ένα από τα πιο σημαντικά εργοστάσια του στρατιωτικού-βιομηχανικού συμπλέγματος της Ουκρανίας, που παρήγαγε πυραύλους.

Αμέσως μετά την επίθεση, σε «αιφνιδιαστικό» διάγγελμά του ο Ρώσος πρόεδρος δήλωσε πως η σύγκρουση στην Ουκρανία, μετά την επίθεση με ATACMS σε ρωσικό έδαφος, «έχει πάρει παγκόσμια χαρακτηριστικά». Επίσης, δήλωσε χαρακτηριστικά πως η ρωσική επίθεση έγινε με πύραυλο που μπορεί να φέρει πυρηνικά, ενώ βασισμένος και στο νέο πυρηνικό δόγμα, υπογράμμισε πως «έχουμε το δικαίωμα να χρησιμοποιήσουμε τα όπλα μας εναντίον στρατιωτικών εγκαταστάσεων εκείνων των χωρών που επιτρέπουν να χρησιμοποιηθούν όπλα τους εναντίον δικών μας εγκαταστάσεων». Ταυτόχρονα, ανακοίνωσε προκλητικά πως μετά την επιτυχημένη δοκιμή του Oreshnik σε συνθήκες μάχης, η Ρωσία ξεκινάει τη μαζική παραγωγή του.

Ουσιαστικά ο ρωσικός ιμπεριαλισμός εφαρμόζει στην πράξη τις χιλιοεπιωμένες δηλώσεις ανώτατων Ρώσων αξιωματούχων (Πούτιν, Λαβρόφ, Πεκκόφ) πως η «πρόθεση της Δύσης να οδηγήσει σε στρατηγική ήττα τη Ρωσία» θα αποτύχει. Ο χαρακτηρισμός με τον οποίο στόλισε ο Πεκκόφ τον Γάλλο πρόεδρο Εμανουέλ Μακρόν και τον Βρετανό πρωθυπουργό («Ευρωπαίοι θερμοκέφαλοι») όσον αφορά τις τυχοδιωκτικές «σκέψεις» τους για αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία, δείχνει πως δεν θα διστάσουν να απαντήσουν

σε κάθε κλιμάκωση από μεριάς δυτικών. Γενικότερα ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δηλώνει όλο και πιο έντονα πως είναι αποφασισμένος να υπερασπιστεί την ιμπεριαλιστική του υπόσταση και να διεκδικήσει μια άλλη ψηλότερη σε σχέση με πριν θέση και ρόλο στις παγκόσμιες εξελίξεις.

Η Σύνοδος του NATO και η «επόμενη μέρα»

Η ρωσική επίθεση δημιούργησε σοβαρούς προβληματισμούς και μεγάλη αμηχανία στους δυτικούς ιμπεριαλιστές, μη εξαιρουμένων των ΗΠΑ, ίσως διότι δεν περίμεναν μια τέτοια απάντηση από μεριάς της Μόσχας. Ήταν τόσο μεγάλη η δυσφορία τους, που συμπεριφέρονταν λες και ο πόλεμος ξεκίνησε με την επίθεση αυτή. Μόνο από την άποψη ότι οι εξελίξεις «σοβάρεψαν πολύ» και η επικινδυνότητα ανέβηκε πολλές κλίμακες ταυτόχρονα, μπορούμε να τους δώσουμε κάποιο «δικίο».

Η Ευρώπη και οι εξελίξεις

στο Ουκρανικό

Μπροσ γκρεμός

και πίσω ρέμα

Χωρίς οριοθέτηση διαγραφόμενης κλιμάκωση στο ουκρανικό μέτωπο, με λόγια και με έργα, θέτει στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές το ζήτημα των πολιτικών και στρατηγικών τους επιλογών σε μια νέα βάση. Ωστόσο, το πλαίσιο στο οποίο θα κινηθούν στη συνέχεια (με βάση δυνατότητες, επιθυμίες και στόχους) παραπέμπει, με μια έννοια, στους ασύμμετρους όρους μιας «μεταβλητής γεωμετρίας»! Η κλιμάκωση αυτή, όπως και να περιγράφεται, σημαίνει πως όλη η Ευρώπη μετατρέπεται πλέον από δυνητικό σε πραγματικό πεδίο της σύγκρουσης ΗΠΑ-Ρωσίας. Πράγμα που, αν συμβεί, τίποτα δεν θα είναι ελεγχόμενο. Και αυτό γιατί, όχι μόνο οι αντιδράσεις των πολλών ευρωπαϊκών χωρών δεν είναι προβλέψιμες, αλλά, και κύρια, δεν είναι προβλέψιμες οι αντιδράσεις στο εσωτερικό των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Η συμπεριφορά των τελευταίων απέναντι στην Ουκρανία πρέπει να κριθεί στη βάση της προώθησης των ιδιαίτερων μένων αποτελεί η δήλωση του μέλλοντα Συμβούλου Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ μετά τη συνάντησή του με τον νυν, ότι δεν υπάρχουν (σ.δ. απέναντι σ' αυτό που συμβαίνει) δύο Αμεरिकές! Αλλά και η έκτακτη Σύνοδος του NATO, σύμφωνα με τα όσα έχουν έρθει μέχρι τώρα στο φως της δημοσιότητας, «επιβεβαίωσε τη στήριξη της συμμαχίας στην Ουκρανία». Αυτή η άνευρη τοποθέτηση είναι άραγε εκδήλωση μιας συνεχιζόμενης αμηχανίας μεταξύ των δυτικών ιμπεριαλιστών και μετάθεση των αποφάσεών τους στην επόμενη σύνοδο στις αρχές Δεκεμβρίου ή κρύβει τυχόν απόφασή τους να «μιλήσουν» με πράξεις; «Τέλος», μετά από νέα επίθεση με βρετανικούς πυραύλους στις περιοχές Κουρσκ και Μπριάνσκ, η Ρωσία ανακοίνωσε πως κλείνει τον εναέριο χώρο της και όλοι αναμένουν τη νέα «απάντησή» της. Το πολεμικό σπирάλ της φρίκης συνεχίζεται ακατάπαυστα...

Η Βρετανία, ο πιο «πιστός» σύμμαχος των ΗΠΑ, δείχνει να έχει λυμένα τα στρατηγικά ζητήματα προσανατολισμού και ταυτόχρονα η αποστασιοποίησή της από την ΕΕ της δίνει μεγαλύτερη ευχέρεια κινήσεων και αποφάσεων (σε σχέση με Γαλλία, Γερμανία), αλλά ταυτόχρονα περιορίζει την εμβέλειά τους.

Η Γαλλία του Μακρόν, το τελευταίο διάστημα, υπερθεματίζει όχι απλά στη μεγαλύτερη, αλλά στην άμεση εμπλοκή του NATO στην Ουκρανία, αν και η μέχρι σήμερα συνεισφορά της Γαλλίας στην Ουκρανία υπολείπεται των άλλων Ευρωπαίων και ειδικότερα της Γερμανίας. Ο Μακρόν, εκτός από τα προβλήματα που του δημιουργούν Ρώσοι και Κινέζοι στις πρώην αποικίες της Γαλλίας στην υποσαχάρια Αφρική, έχει να διαχειριστεί και το διαρκώς οξυνόμενο εσωτερικό πολιτικό μέτωπο.

Η Γερμανία είναι στην πιο δεινή θέση. Μέχρι στιγμής, είναι η περισσότερο ζημιωμένη χώρα από το άνοιγμα του ουκρανικού μετώπου, αντιμετωπίζοντας (μέσα και έξω) πρωτόγνωρες καταστάσεις. Η υπερσσιακή πλέον κυβέρνηση του Σολτς δεν προσπαθεί καν να διατηρήσει ενιαία εικόνα. Οι υπουργοί Εξωτερικών και Άμυνας (Μπέρμποκ και Πιστόριους) ενισχύουν την ακραία γραμμή της άμεσης εμπλοκής στον πόλεμο, απέναντι σε έναν συγκρατημένο, όσο και αποδυναμωμένο, Σολτς, που θεωρεί την «κλιμάκωση του πολέμου», και όχι την «επιθετικότητα Πούτιν» (όπως οι δύο υπουργοί του), πολύ επικίνδυνη. Υποστηρίζει πως είναι σημαντικό η Γερμανία «να κάνει ό, τι μπορεί μαζί με τους συμμάχους της για να αποτρέψει μια κλιμάκωση που

θα μετατρέψει αυτόν τον πόλεμο σε πόλεμο μεταξύ της Ρωσίας και του NATO».

Ο πόλεμος στη Ουκρανία θα έχει μια κατάληξη, κάποια στιγμή. Ωστόσο, για τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, καμιά από αυτές που εικάζονται δεν φαίνεται να είναι ευνοϊκή! Γιατί όποια και να είναι, θα αναδείξει τις βασικές και ουσιαστικές στρατηγικές αδυναμίες τους, οι οποίες, παρά τις ενδόμυχες επιθυμίες των αστικών τους τάξεων, θα οριστικοποιήσουν μια κατάσταση ακόμη πιο υποβαθμισμένου ρόλου στα διεθνή δρώμενα.

Αυτή τη στιγμή η εικόνα που διαμορφώνεται σε όλη την Ευρώπη περιγράφει το αναπόφευκτο: να καταστεί πραγματικό πολεμικό πεδίο της αναμέτρησης ΗΠΑ-Ρωσίας. Το υπογραμμίζει η ενισχυόμενη τάση (που μπορεί να εξελιχθεί και σε φρενιτιδα) της ενίσχυσης των εξοπλισμών για την αντιμετώπιση μιας απροσδιόριστης (πέρα από διάφορα σενάρια) εμπόλεμης κατάστασης με τη Ρωσία.

Παράλληλα, ενισχύονται «διαπαιδαγωγικές» κινήσεις στους πολίτες πολλών κρατών (από Σκανδιναβία μέχρι Ιβηρική), με φυλλάδια που συμβουλεύουν για το πώς μπορούν προετοιμαστούν και να αντιμετωπίσουν καταστάσεις κινδύνων, με έμφαση στους πολεμικούς! Τέτοια φυλλάδια κυκλοφορούν και παλαιότερα. Η σημερινή, ωστόσο, επικαιροποίησή τους, με βάση τις εξελίξεις στο ουκρανικό μέτωπο, εμπεριέχει και στοιχεία επείγουσας κατάστασης! Ακόμη και καταφύγια του Β' ΠΠ ξεραχνάζονται! Ωστόσο, αυτές οι κινήσεις «προετοιμασίας» φανερώνουν ότι η Ευρώπη δεν είναι καθόλου έτοιμη για το ενδεχόμενο ενός πολέμου στο έδαφός της.

Η κλιμάκωση της σύγκρουσης και το πέρασμα από αντιπροσώπους, σε απευθείας αναμέτρηση των πιο ισχυρών ιμπεριαλιστών (σε στρατηγικά οπλικά συστήματα), είναι μια εκδοχή τελειώς αχατογράφησης ως προς την εξέλιξη της και το τελικό αποτέλεσμα. Από την άλλη, ένα είδος αποκλιμάκωσης (προσωρινής σίγουρα) και η όποια μορφή πάρει, καθόλου δεν σημαίνει ότι οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θα «ανασάνουν».

Είναι προφανές ότι μια τέτοια εξέλιξη θα μεταθέσει τις πρωταθβολιές κινήσεων σε ΗΠΑ-Ρωσία, προδικάζοντας ακόμα μεγαλύτερη πίεση πάνω τους. Και αυτό γιατί θα αναγνωριστεί αυξημένος ρόλος στη Ρωσία, που ενδέχεται να έχει επιπτώσεις και δικτικότερα. Το μόνο σίγουρο είναι πως οι όποιες σχέσεις είχαν αναπτυχθεί στο παρελθόν μεταξύ Ρωσίας-Ευρώπης θα τεθούν πλέον συνολικά στη διακριτική ευχέρεια της Ρωσίας.

Η Ευρώπη, είτε ως ΕΕ, είτε ως μεμονωμένες χώρες (ισχυρές και μη ισχυρές), εισήλθε σε κατάσταση ακόμη μεγαλύτερης κρδεόμενωσης από τις ΗΠΑ. Γι' αυτό και είναι δύσκολο, έως ακατόρθωτο, σε αυτό το περιβάλλον να υπάρξει ευνοϊκή κατάληξη αυτού του πολέμου για την Ευρώπη. Η κλιμάκωσή του, με όλα στα αστάθμητα και επώδυνα περιέχει, αν θεωρηθεί «γκρεμός» για την Ευρώπη, η όποια αποκλιμάκωση την οδηγεί πίσω σε «ρέμα» και με εξίσου επώδυνες συνέπειες σε πολλά επίπεδα.

XB

Μετρό Θεσσαλονίκης Μεγάλο φαγοπότι, κυβερνητικοί πανηγυρισμοί και ιδιωτικοποίηση

Εγκαινιάζεται στις 30 Νοέμβρη το μετρό Θεσσαλονίκης και πανηγυρίζουν σύσσωμη η κυβέρνηση, οι κρατικές υπηρεσίες της Θεσσαλονίκης και τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Μέχρι και ντοκιμαντέρ ετοίμασε η ΕΡΤ3! Θα το βλέπουν μετά από μερικά χρόνια τα σημερινά πεντάχρονα και θα αναρωτιούνται ποιο ιστορικό γεγονός συνέβη το 2024 στην πόλη τους.

Πρόκειται για ένα έργο που στοίχισε πάνω από 3 δις., ένα τμήμα του ολοκληρώθηκε 21 χρόνια μετά την απόφαση κατασκευής, 20 χρόνια μετά τη διακήρυξη του διαγωνισμού, 18 χρόνια μετά την ανάθεση στην κοινοπραξία ΑΕΓΕΚ-Impregilo-Ansaldo T.S.F.-Seli-Ansaldo-breda με προϋπολογισμό 1 δις. και αρχική ημερομηνία ολοκλήρωσης του έργου το 2012. Η ΑΕΓΕΚ πτώχευσε, άλλες ετοιμαζόταν να αναλάβουν και άλλες έμπαιναν στον χορό με επικεφαλής από το 2013 την κοινοπραξία ΑΚΤΩΡ-Αν-

ψαν συμβάσεις, μοίρασαν εκατομμύρια, φόρτωσαν τα χρέη στις πλάτες του λαού, εξυπηρέτησαν το μεγάλο κεφάλαιο, υπηρέτησαν την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων, υπηρέτησαν όπως αρμόζει το καπιταλιστικό σύστημα σαν πολιτικό του προσωπικό.

Η μεγάλη διάρκεια είχε πολλές επιπτώσεις στον λαό της Θεσσαλονίκης. Κανένας δεν θα αποζημιώσει τα καταστήματα που έκλεισαν, τους εργαζόμενους που απολύθηκαν από αυτά, τους επαγγελματίες που είδαν τη δουλειά τους να χάνεται, όταν έμειναν πάνω από δεκαπέντε χρόνια πίσω από τις λαμαρίνες.

Κανένας δεν θα μιλήσει για τις άθλιες συνθήκες εργασίας των εργαζόμενων στην κατασκευή του ΜΕΤΡΟ, πολλές φορές χωρίς μέσα προστασίας, τις πολύμηνες καθυστερήσεις στις πληρωμές, τους εργάτες που σκοτώθηκαν και έβαψαν με το αίμα τους την κατασκευή, τα πολλα-

saldo-Hitachi.

Το κατασκευαστικό κεφάλαιο, ακόμη και όταν δηλώνει πτώχευση, έχει κέρδη. Η ΑΕΓΕΚ διεκδικεί περισσότερα από 600 εκατομμύρια ευρώ για αποζημιώσεις, κι ας έφτιαξε το 14% του έργου στα 2/3 του προγραμματισμένου χρόνου. Η ΑΚΤΩΡ-Ansaldo-Hitachi, που όλα τα χρόνια από το 2013 πήρε εκατοντάδες εκατομμύρια για τις καθυστερήσεις από προσφυγές και ενστάσεις, θα πάρει άλλα 93,5 εκατομμύρια ευρώ για αποζημιώσεις και τόκους υπερημερίας λίγο πριν την παράδοση των 9,6 χιλιομέτρων, αφού το μετρό για την Καλαμαριά θα παραδοθεί σε μελλοντικό χρόνο.

Για την ιστορία, είναι χρήσιμο να αναφερθούν οι ημερομηνίες παράδοσης από την υπογραφή των συμβάσεων, για να φανεί το μεγάλο φαγοπότι. Οκτώβριος 2012, για να συμπέσει με τον εορτασμό των 100 χρόνων από την απελευθέρωση, 25 Νοεμβρίου 2016, 30 Νοεμβρίου 2020, 29 Απριλίου 2023, αρχές του 2024. Και φτάσαμε τον Νοέμβρη του 2024! Όσο για το πολυδιαφημισμένο μετρό της δυτικής Θεσσαλονίκης και για μεγάλα λόγια για το πόσο αναγκαίο είναι, ίσως να ξεπεράσει σε περιπέτειες και χρόνο ακόμη και αυτή την τρύπα του Κούβελα.

Οι ημερομηνίες δείχνουν ότι όλες οι κυβερνήσεις, ΝΔ, ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ, έκαναν διαγωνισμούς, υπέγρα-

πλά εργατικά ατυχήματα που άφησαν προβλήματα στην υγεία των εργαζόμενων.

Στις 4 του Οκτώβρη του 2023, ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε περήφανα την υπογραφή σύμβασης με την εταιρεία ειδικού σκοπού ΘΕΜΑ Α.Ε., για τη λειτουργία και διαχείριση του ΜΕΤΡΟ για λογαριασμό της σύμπραξης του ιταλικού ATM Group και του γαλλικού EGIS Group, μέσω ΣΔΙΤ. Είναι η πρώτη φορά που παραχωρείται η λειτουργία και η διαχείριση του ΜΕΤΡΟ σε ιδιώτη μέσω ΣΔΙΤ για 12 χρόνια με κόστος 249,93 εκατομμύρια. Ταυτόχρονα, τρέχει ο διεθνής διαγωνισμός του ΟΑΣΘ για παραχώρηση 43 περιφερειακών δρομολογίων σε ιδιώτες.

Κάθε μέρα και χειρότερα, που λέει ο λαός. Μπορεί όμως να σταματήσει το χειρότερο, μπορεί να διεκδικήσει ασφαλείς και φθηνές συγκοινωνίες με τους αγώνες του. Το έγκλημα στα Τέμπη είναι νωπό. Και στον ΟΣΕ είχαμε ιδιωτικοποιήσεις και είδαμε ποιο ήταν το αποτέλεσμα.

Οι Θεσσαλονικείς, ιδίως οι εργαζόμενοι και οι νέοι, δεν φτάνει μόνο να αδιαφορήσουν για την κυβερνητική προπαγάνδα και τους πανηγυρισμούς. Χρειάζεται να είναι σε εγρήγορση, όταν περάσει η πρώτη περίοδος του φθηνού εισιτηρίου, για να διεκδικήσουν φθηνές και ασφαλείς συγκοινωνίες, όχι μόνο για το μετρό, αλλά και για τα υπόλοιπα μέσα μαζικής μεταφοράς.

Επεκτείνονται τα μεταπτυχιακά με δίδακτρα τώρα και στο ΕΜΠ

Λίγο καιρό μετά την ανακοίνωση για την ίδρυση παραρτήματος του ΕΜΠ στην Κύπρο, ο πρύτανης Χατζηγεωργίου άφησε να εννοηθεί σε σύγκλητο που διεξήχθη ότι θα δρομολογηθούν δίδακτρα στα μεταπτυχιακά και στην Ελλάδα. Το ΕΜΠ είναι από τα λίγα πανεπιστήμια που δεν έχει όλα τα μεταπτυχιακά του εξολοκλήρου με δίδακτρα. Αυτό ισχύει για τα μονοτηματικά ή τα διατηματικά εντός του ΕΜΠ, μιας και τα διατηματικά προγράμματα μεταπτυχιακών σπουδών (σε συνεργασία με άλλες σχολές) έχουν ήδη δίδακτρα.

Η τοποθέτηση του πρύτανη έχει δημιουργήσει ενστάσεις ακόμα και στα πλαίσια του καθηγητικού κατεστημένου, που βλέπουν... την κατάλυση του αυτοδιοίκητου του ΕΜΠ, αλλά και το προσπέρασμα του ίδιου του κανονισμού του ΕΜΠ που ορίζει ρητά ότι τα ΠΜΣ δεν απαιτούν την καταβολή διδάκτρων!

Οι πρυτανείες, πατώντας στους ψηφισμένους νόμους του προηγούμενου διαστήματος, θέλουν να επεκτείνουν δίδακτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά. Αντίστοιχη συζήτηση έχει ανοίξει πριν από λίγο καιρό και στην Πάντειο, όπου δρομολογείται η ίδρυση του δεύτερου ΠΜΣ με δίδακτρα.

Η θέσπιση των μεταπτυχιακών ήταν ένας ακόμα τρόπος τσακίσματος των πτυχίων, που δεν θα μπορούσαν πια να είναι «μοναδική προϋπόθεση για δουλειά». Τα τελευταία χρόνια, η ανεργία και ο εργασιακός μεσαίωνας στρέφουν όλο και περισσότερο κόσμο στα μεταπτυχιακά και μάλιστα με πολύ χειρότερους όρους σε σχέση με παλιότερα. Δεν είμαστε, άλλωστε, στη φάση που αυτά είχαν πρωτοεμφανιστεί και απευθύνονταν κατεξοχήν σε όσους αναζητούσαν την «ακαδημαϊκή καριέρα», αλλά σε μια φάση όπου τα μεταπτυχιακά είναι αναγκαστικά πιο παγιωμένα. Η σταδιακή εισαγωγή διδάκτρων και η καθιέρωσή τους ήταν και παραμένει χτύπημα στα δικαιώματα φοιτητών και αποφοίτων και θα αποτελέσει στο επόμενο διάστημα (παράλληλα με το νομοθετικό οπλοστάσιο που έχει διαμορφωθεί) το όχημα για την επιβολή διδάκτρων και στα προπτυχιακά.

Οι σύλλογοι μεταπτυχιακών φοιτητών, αλλά και οι φοιτητικοί σύλλογοι θα πρέπει να καταγγείλουν τις προσπάθειες επιβολής διδάκτρων. Να τις αναδείξουν ως ένα ακόμα χτύπημα στα δικαιώματα των αποφοίτων, που ρίχνονται και αυτοί στη σύγχρονη εργασιακή ζούγκλα. Η καθιέρωση των διδάκτρων σε όλα τα μεταπτυχιακά θα είναι μία ακόμη πτυχή της επίθεσης στους φοιτητές, που απειλούνται εκτός των άλλων και με τις διαγραφές που έχουν ήδη εξαγγελθεί. Οι φοιτητές να πάνε κόντρα στα σχέδιά τους, μέσα από τον τον αγώνα τους για σπουδές, δουλειά και ελευθερίες.

51 χρόνια από την εξέγερση του Νοέμβρη Λαός και νεολαία βγήκαν στους δρόμους ενάντια σε ιμπεριαλισμό-πόλεμο-φασισμό!

Με παλμό, μαζικότητα και ζωντάνια πραγματοποιήθηκαν και φέτος οι εκδηλώσεις μνήμης της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Σε κάθε πόλη της χώρας ακούστηκαν για μία ακόμα φορά τα αντιπολεμικά, αντιιμπεριαλιστικά, αντιφασιστικά συνθήματα που χαρακτηρίζουν την εξέγερση του Νοέμβρη. Όσο κι αν προσπαθεί το σύστημα να ρίξει λάσπη και να διαστρεβλώσει το νόημα του Πολυτεχνείου, δεν μπορεί να σβήσει την ιστορική σελίδα που έγραψε ο λαός και η νεολαία εκείνες τις μέρες. Τις σημαντικές παρακαταθήκες που έβαλε, δείχνοντας τη δύναμη των λαϊκών μαζών όταν βγαίνουν στο προσκήνιο. Τα εργαλεία πάλης ενάντια στον φασισμό, την τρομοκρατία και την καταστολή. Αλλά και το κορυφαίο μήνυμα όχι μόνο της αντιιμπεριαλιστικής πάλης και της πάλης ενάντια στην εξάρτηση, αλλά και την προοπτική της «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ-ΛΑΟΚΡΑΤΙΑΣ»!

Όλα τα παραπάνω εξακολουθούν να εμπνέουν και να οδηγούν δεκάδες χιλιάδες να βγαίνουν κάθε χρόνο στον δρόμο στις αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου. Παρόλα αυτά, η φετινή μαζικότητα και ο παλμός των διαδηλώσεων αναδεικνύουν ότι μια σοβαρή μάζα κόσμου αντιλαμβάνεται τον «εορτασμό» του Πολυτεχνείου όχι ως μια «επιμοτυπική διαδικασία, αλλά ως μια «ευκαιρία» ανάδειξης των ζητημάτων που απασχολούν τον λαό και τη νεολαία σή-

μερα. Είναι χαρακτηριστικό ότι και φέτος συνδέθηκαν οι εκδηλώσεις για το Πολυτεχνείο και οι διαδηλώσεις με την αλληλεγγύη στον ηρωικό Παλαιστινιακό λαό, την καταγγελία στη γενοκτονία που διεξάγει το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ στη Γάζα αλλά και τη συνολική κατάσταση στη Μέση Ανατολή. Σε μικρότερο βαθμό (με ευθύνες της ρεφορμιστικής αριστεράς) έγιναν προσπάθειες ανάδειξης του μετώπου της Ουκρανίας ως το κεντρικό πεδίο στο οποίο θα πρέπει να επικεντρώνουν οι πρωτοβουλίες του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Τέλος, το ζήτημα της Απεργίας στις 20 Νοέμβρη δεν έμεινε «απέξω», αλλά αναδείχθηκε ως μια σημαντική μάχη που πρέπει να δοθεί και να συνεχιστεί!

Η ανάδειξη των επικίνδυνων εξελίξεων στην Ουκρανία, που φέρνουν πιο κοντά τη γενικευμένη σύγκρουση, το θέμα της εξάρτησης στην χώρα μας, η περαιτέρω εμπλοκή στα ΝΑΤΟϊκά σχέδια αλλά και η μάχη της απεργίας αποτέλεσαν τα βασικά σημεία που ανέδειξε το ΚΚΕ(μ-λ) στις παρεμβάσεις του και στις εκδηλώσεις που πραγματοποίησε με βάση τον φετινό «εορτασμό» της εξέγερσης του Νοέμβρη. Σε μια προσπάθεια να προβάλει ποια είναι τα σημερινά καθήκοντα, τα οποία η «φλόγα» του Πολυτεχνείου πρέπει να τροφοδοτήσει.

Οι μαζικές διαδηλώσεις δείχνουν για ακόμα μια φορά ότι ο λαός και η νεολαία αναζητούν συνεχώς διεξόδους στην

Ξάνθη

Γιάννενα

ασφυκτική καθημερινότητα που τους δημιουργείται από την προετοιμασία του πολέμου, την εργασιακή βαρβαρότητα και τη φτώχεια, αλλά και την πολιτική της φασιστικοποίησης και της καταστολής. Είναι χρέος των δυνάμεων που υπηρετούν το κίνημα να πάρουν πρωτοβουλίες που θα μπορέσουν να βγάλουν τις μάζες στους δρόμους του αγώνα και του κινήματος ενάντια σε πόλεμο-ιμπεριαλισμό-φτώχεια-φασισμό!

ΑΘΗΝΑ

Δεκάδες χιλιάδες βγήκαν στους δρόμους και διαδήλωσαν την ημέρα του Πολυτεχνείου. Οι πορείες κινήθηκαν προς στις Πρεσβείες ΗΠΑ και Ισραήλ, παρά το κλίμα τρομοκρατίας που επικρατούσε με συνεχείς ελέγχους από την αστυνομία, η οποία μάλιστα προχώρησε σε 150 προσαγωγές, μερικές εκ των οποίων γίνανε συλλήψεις. Το ΚΚΕ(μ-λ) πραγματοποίησε το Σάββατο 16/11 κατάθεση στεφάνου στο μνημείο του Πολυτεχνείου, ενώ το απόγευμα της ίδιας μέρας οργάνωσε εκδήλωση στο Πολυτεχνείο.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μαζική ήταν και η διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη, όπου η πορεία κινήθηκε προς το Αμερικάνικο Προξενείο, όπου ακούστηκαν συνθήματα ενάντια στις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, αλλά και αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή αντίσταση. Σημαντικό μπλοκ συγκρότησαν οι «Οργανώσεις/συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης και μέλη της Παλαιστινιακής Κοινότητας» στη διαδήλωση, με συμμετοχή Παλαιστίνιων αγωνιστών. Στο τέλος της διαδήλωσης έγινε χρήση χημικών από την αστυνομία, ενώ υπήρξαν συλλήψεις και προσαγωγές.

ΠΑΤΡΑ

Κατά τη διάρκεια του τριημέρου, φοιτητικοί σύλλογοι, σωματεία, σχήματα και πολιτικές οργανώσεις γέμισαν τον ιστορικό χώρο της εξέγερσης στην Πάτρα με εκδηλώσεις, συνθήματα και πανό

που τόνιζαν το επίκαιρο μήνυμα του Πολυτεχνείου. Η διαδήλωση περίπου 1.000 ατόμων πραγματοποιήθηκε κάτω από την έντονη και προκλητική παρουσία της αστυνομίας.

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Το Σάββατο 16/11 το ΚΚΕ(μ-λ) πραγματοποίησε εκδήλωση με θέμα «Στον πόλεμο που φέρνουν οι ιμπεριαλιστές, ΜΟΝΟΣ ΦΡΑΓΜΟΣ Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ». Η διαδήλωση του Πολυτεχνείου πραγματοποιήθηκε, αν και έλειπε ο παλμός, κάτι το οποίο τροφοδοτήθηκε από την απουσία μαζικών γενικών συνελεύσεων στα πανεπιστήμια.

ΚΡΗΤΗ

Μαζικές διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε Χανιά και Ηράκλειο, που ανέδειξαν και την ιδιαίτερη πλευρά της πάλης ενάντια στις ΝΑΤΟϊκές βάσεις. Εκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν από την Πρωτοβουλία Αντίστασης Χανίων αλλά και το στέκι «Ζάλο» στο Ηράκλειο.

ΞΑΝΘΗ

Ο εορτασμός του Πολυτεχνείου πραγματοποιήθηκε με τριήμερη κατάληψη των σχολών μετά από απόφαση του Σ.Φ.Ε. Το κλίμα στα «τραπεζάκια» ήταν υποτονικό, αλλά η πορεία της Κυριακής -υπό το συνεχές βλέμμα της αστυνομίας- είχε μαζικά χαρακτηριστικά.

ΒΟΛΟΣ

Οι μαζικές γενικές συνελεύσεις των Φοιτητικών Συλλόγων αλλά και οι 3ήμερες καταλήψεις των σχολών οδήγησαν σε μια μαζική διαδήλωση, η οποία χτυπήθηκε από χημικά και κρότου λάμψης στο τέλος της.

ΣΑΜΟΣ

Αρκετά καλή ήταν μαζικότητα της διαδήλωσης, αλλά με φανερό τη μικρή συμμετοχή φοιτητών, με κυρίαρχες ευθύνες της ρεφορμιστικής αριστεράς.

Αθήνα

Θεσσαλονίκη

Βόλος

Μέση Ανατολή

Συνεχίζεται η σφαγή των Παλαιστίνιων από τους σιωνιστές

Εύθραυστη εκχειρία στον Λίβανο, απειλές προς το Ιράν

Οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή μοιάζουν να εκτυλίσσονται σε παράλληλες ευθείες. Το φόντο αναλλοίωτο, ο ανθρώπινος πόνος, οι ζωές που χάνονται, η γη που ρημάζεται.

Το Ισραήλ βομβαρδίζει ανηλεώς τη Λωρίδα της Γάζας από άκρη σε άκρη και συνεχίζει τις σφαγές στη Δυτική Όχθη. Οι αεροπορικές επιδρομές σε καταυλισμούς πολλαπλασιάζουν τα θύματα, στην πλειονότητά τους γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένους. Οι βομβαρδισμένοι μένουν αβοήθητοι κάτω από τα συντρίμια γιατί δεν υπάρχουν διασώστες και ασθενοφόρα για να τους μεταφέρουν στα νοσοκομεία. Τα νοσοκομεία δεν μπορούν πλέον να λειτουργήσουν. Ο διευθυντής του νοσοκομείου Καμάλ Αντουάν, ο οποίος στους τελευταίους βομβαρδισμούς τραυματίστηκε πολύ σοβαρά, το ξεκαθάρισε: «Δεν υπάρχουν τρόφιμα για να ταΐσουμε τα παιδιά, δεν υπάρχουν φάρμακα για να περιθάλψουμε τους ασθενείς και τραυματίες. Το νοσοκομείο είναι πλήρως αποκλεισμένο εδώ και πολύ καιρό».

Η ίδια κατάσταση επικρατεί και στα εναπομείναντα νοσοκομεία. Ο Φιλίπ Λαζαρινί εκ μέρους της UNRWA καταγγέλλει ότι η Γάζα έχει μετατραπεί σε μαζικό τάφο παιδιών. Οι Παλαιστίνιοι είναι αντιμέτωποι με τον απόλυτο λιμό, ψάχνουν στα σκουπίδια μήπως βρουν κάτι να φάνε.

Αντίστοιχα και στη Δυτική Όχθη τα παιδιά απειλούνται. Πάνω από 170 έχουν σκοτωθεί, περίπου 200 βρίσκονται στις φυλακές του Ισραήλ και χιλιάδες έχουν τραυματιστεί. Την προηγούμενη εβδομάδα, έποικοι και στρατός κατοχής προχώρησαν σε επιδρομές στην Τζενίν και στη Ραμάλα. Με τη δικαιολογία πως κάτω από το οδόστρωμα είχαν τοποθετηθεί εκρηκτικοί μηχανισμοί, κατέστρεψαν δρόμους, σπίτια, έκαψαν αυτοκίνητα. Στρατιώτες όχι μόνο εμπόδισαν διασώστες της Ερυθράς Ημισελήνου να προσεγγίσουν τα θύματα από τις επιδρομές τους, αλλά τους χρησιμοποίησαν και σαν ανθρώπινη ασπίδα. Ο ίδιος ο Σμότριντς (υπουργός Οικονομικών) υπενθύμισε από το βήμα της Κνεσέτ τα σχέδια των σιωνιστών να προσαρτήσουν και να εποικίσουν περιοχές της Δυτικής Όχθης.

Σφοδρούς βομβαρδισμούς, όμως, έχει εξαπολύσει το Ισραήλ και στη Συρία. Σε τριπλή αεροπορική επίθεση στη βιομηχανική περιοχή της Παλμύρας στις 20 Νοέμβρη σκοτώθηκαν πάνω από 90 άνθρωποι. Σύμφωνα με το Συριακό Παρατηρητήριο, οι περισσότεροι ήταν φιλοϊρανοί Σύριοι, μέλη φιλοϊρανικών οργανώσεων, μέλη της Χεζμπολάχ που συμμετείχαν σε συνεδρίαση, αλλά και Ιρακίνοί της πολιτοφυλακής Νουτζάμπα.

Με ακόμα μεγαλύτερη ένταση συνεχίστηκαν ως την Τρίτη 26/11 οι επιθέσεις στο Λίβανο. Ο ισραηλινός στρατός αδυνατεί να εισχωρήσει στις παραμεθόριες περιοχές, έχει απώλειες που «τσαλακώνουν» το κύρος του (τουλάχιστον 52 νεκρούς στρατιώτες και απροσδιόριστο αριθμό τραυματιών) και επιλέγει να βομβαρδίζει τυφλά κατοικημένες περιοχές. Με στοχευμένους βομβαρδισμούς ισοπέδωσε πολυκατοικίες στις νότιες συνοικίες της Βηρυττού. Σε μία από αυτές, την Ζοκάκ αλ Μπλατ, όπου βρίσκονται τα γραφεία του ΟΗΕ και το κτίριο του Κοινοβουλίου του Λιβάνου κα-

θώς και το Γραφείο του πρωθυπουργού, εξαπέλυσε 12 επιδρομές. Ανάμεσα στα θύματα και ο επικεφαλής του Γραφείου Τύπου της Χεζμπολάχ στον Λίβανο, Μοχάμεντ Αφίφ. Η απάντηση της Χεζμπολάχ ήταν σθεναρή. Εκτός από το ότι αποκρούουν τον ισραηλινό στρατό μέσα στη χώρα τους, εκατοντάδες πύραυλοι σφυροκοπούν εδώ και μέρες στρατιωτικούς στόχους (όπως τη ναυτική βάση του Αοντότ) από το βορρά μέχρι και το Τελ Αβίβ.

Στο πολιτικό και διπλωματικό πεδίο, διεθνή αίσθηση προκάλεσε η απόφαση του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου (ΔΠΔ) να εκδώσει ένταλμα σύλληψης κατά του Νετανιάχου και του Γκάλαντ την Παρασκευή 22 Νοέμβρη. Ο απερχόμενος επικεφαλής Εξωτερικής Πολιτικής της ΕΕ, Ζ. Μπορέλ, σε αυστηρούς τόνους (ενδιαφερόμενος κυρίως για την υστεροφημία του) κάλεσε τα 125 συμβαλλόμενα κράτη να συλλάβουν τους «καταζητούμενους», σύμφωνα με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την υπογραφή του Καταστατικού της Ρώμης. Η Γερμανία, αφού «μελέτησε» το ένταλμα, αναγκάστηκε, τελικά, να συμμορφωθεί («κανείς δεν είναι υπέρνω του νόμου»). Ρωσία, Κίνα, Ινδία, Ιράν και πολλά αραβικά κράτη δεν αναγνωρίζουν το ΔΠΔ. Αυτό, όμως, που έδωσε τον τόνο είναι ο κλεισμός των ΗΠΑ, Ισραήλ, Ουγγαρίας.

Ο Ούγγρος πρωθυπουργός, Όρμπαν, προσκάλεσε προκλητικά τον Νετανιάχου να επισκεφθεί την Ουγγαρία, διαβεβαιώνοντάς τον ότι εκεί δεν διατρέχει κίνδυνο. Ο Γκάλαντ ανακοίνωσε την πρόθεσή του να ταξιδέψει στις ΗΠΑ. Ο ίδιος ο Μπάιντεν καταδίκασε το ένταλμα σύλληψης, γιατί δεν υπάρχει αναφορά στο «δικαίωμα αυτοάμυνας του Ισραήλ», ενώ ο Μάικ Γουόλτς (Σύμβουλος Εθνικής Ασφα-

λείας στην επόμενη διοίκηση του Τραμπ) κατηγορήσε το ΔΠΔ για «αντισιωνική προκατάληψη». Όσον αφορά το ίδιο το ΔΠΔ, δεν μπορεί να πείσει για τις αγνές του προθέσεις. Όχι μόνο γιατί είναι συμβουλευτικό όργανο και τα εντάλματά του είναι ανεφάρμοστα (εκτός κι αν ο κατηγορούμενος είναι κανένας... Μιλόσεβιτς ή κάποιος τριτοκοσμικός ηγέτης), αλλά γιατί αντίστοιχο ένταλμα σύλληψης εξέδωσε και για τον στρατιωτικό διοικητή της Χαμάς, Αλ Μάσρι (τον θάνατό του έχει ανακοινώσει το Ισραήλ από τον Ιούλιο), εξισώνοντας τον θύτη με το θύμα (τον παλαιστινιακό λαό). Είναι φτηνό το κόλπο των ιμπεριαλιστικών κρατών που προσπαθούν να πείσουν ότι ενδιαφέρονται για τη γενοκτονία που εκτυλίσσεται 14 μήνες και ως νέοι Πόντιοι Πιλάτοι προσποιούνται πως έχουν κάνει το χρέος τους για τον τερματισμό της.

Αυτό που, προς το παρόν, επιδιώκεται είναι ο τερματισμός της δράσης της Χεζμπολάχ και η διάσωση του γοήτρου του Ισραήλ με την υπογραφή εκχειρίας μόνο για το μέτωπο του Λιβάνου. Ύστερα από διαπραγματεύσεις εν μέσω σφοδρών βομβαρδισμών, συμφωνήθηκε εκχειρία 60 ημερών. Χεζμπολάχ και IDF θα αποχωρήσουν από τον νότιο Λίβανο, όπου θα αναπτυχθεί ο λιβανικός στρατός και η UNIFIL. Διεθνής επιτροπή πέντε χωρών υπό την ηγεσία των ΗΠΑ και τη συμμετοχή τελικά και της Γαλλίας, κατόπιν αιτήματος του Λιβάνου, θα ελέγχει την τήρηση της συμφωνίας και, σε περίπτωση παραβίασης, θα συνδράμει μόνο το Ισραήλ, το οποίο μπορεί μονομερώς να επιχειρεί, δηλαδή να εισβάλει και να βομβαρδίσει.

Σε επόμενο στάδιο προβλέπονται διαπραγματεύσεις για την οριοθέτηση των αμφισβητούμενων (δηλαδή κατεχόμενων από το Ισραήλ) εδαφών. Σε προ-

ηγούμενο διάγγελμά του ο επικεφαλής της Χεζμπολάχ, Κάσεμ, δήλωσε πως το Ισραήλ δεν θα πετύχει εκχειρία με τους δικούς του όρους και υπενθύμισε το αίτημα για πλήρη τερματισμό των συγκρούσεων. Με την ανακοίνωση της υπογραφής της συμφωνίας ο Χασάν Φαντάλα, αξιωματούχος της οργάνωσης και μέλος του κοινοβουλίου, δήλωσε πως «ο Λίβανος αντιμετωπίζει επικίνδυνες ώρες, ευαίσθητες» χωρίς να είναι βέβαιο αν εννοεί μόνο τις κλιμακούμενες αεροπορικές επιδρομές.

Άγνωστο αν και πόσο θα επηρεάσει τις εξελίξεις η σιωπή (ή σιωπηρή αποδοχή) του αραβικού κόσμου και κυρίως του Ιράν, το οποίο το τελευταίο διάστημα πιέζεται από τις δυτικές δυνάμεις ως προς το πυρηνικό του πρόγραμμα. Η συμφωνία εγκρίθηκε από την κυβέρνηση του Ισραήλ, ωστόσο ο Νετανιάχου θα πρέπει να αναζητήσει τρόπους να πείσει για την αναγκαιότητα μιας συμφωνίας που διαψεύδει το αφήγημα της νικηφόρας επέλασης του ισραηλινού στρατού που μπορεί δήθεν να συντρίβει κάθε αντίσταση.

Στην κατεστραμμένη Γάζα εμφανίστηκε πριν από 10 μέρες ο Νετανιάχου, τάζοντας 5.000.000 δολάρια και ασφαλή έξοδο από τη Γάζα για κάθε όμηρο που θα παραδώσουν Παλαιστίνιοι της περιοχής. Προσπαθεί να εξαγοράσει συνειδήσεις από έναν λαό που αρνείται να γονατίσει. Ειδήσεις που δραπετεύουν από την Παλαιστίνη αναφέρουν πως επανασυστάθηκε η Μονάδα Βέλος. Πρόκειται για την παλιά μονάδα που ίδρυσε ο Σινουάρ για να εξολοθρεύσει τους δωσίλογους και επιτίθεται σε συνεργάτες του IDF και μαυραγορίτες. Η παλαιστινιακή αντίσταση δεν λυγίζει, παρά τα χτυπήματα και τις τρικλοποδιές, και είναι αποφασισμένη να παλέψει.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Μπάαλμπεκ, Λίβανος

Οι σιωνιστές καταστρέφουν
και την αρχαία κληρονομιά της χώρας!

«Έβδομη στήλη»! Εκτός από «Πουλί της Ανατολής», «Κέδρος ή Φωνή του Λιβάνου» και «Απεσταλμένη στα άστρα», η Φαϊρούζ, η κατά κόσμον Νουχάντ Χαντάντ, απέκτησε και αυτό το προσωνύμιο, όταν τραγούδησε για πρώτη φορά μπροστά στα ερείπια του επιβλητικού ρωμαϊκού ναού του Δία. Το 1957, στο διεθνές Φεστιβάλ της Μπάαλμπεκ, στην κοιλάδα Μπεκαά στον ανατολικό Λίβανο. Ήταν τέτοιος ο ενθουσιασμός από την εκπληκτική εμφάνισή της, που ορισμένοι υπερβάλλοντας είπαν πως ίσως ο σύγχρονος Λίβανος γεννήθηκε κάτω από τον έναστρο ουρανό εκείνης της καλοκαιρινής βραδιάς, όταν η Φαϊρούζ ανέβηκε στη σκηνή του Φεστιβάλ.

Έξι τεράστιοι κίονες κορινθιακού ρυθμού ξεχωρίζουν από μακριά στο συγκρότημα των αρχαίων ναών στην Μπάαλμπεκ, απομεινάρια του μεγαλύτερου σε μέγεθος ναού που κατασκευάστηκε ποτέ στη ρωμαϊκή εποχή, η βάση του οποίου αποτελείται από μοναδικούς στον κόσμο μονόλιθους. Στη θέση στην οποία νωρίτερα οι αρχαίοι Φοίνικες λάτρευαν τον θεό Βαάλ-Χαντάντ, οι Ρωμαίοι έχτισαν τον ναό του Δία/Βαάλ και άλλα εντυπωσιακά στις διαστάσεις τους θρησκευτικά κτήρια και ναούς. Ο ναός είχε 54 κίονες, ύψους περίπου 23 μέτρων, άρχισε να χτίζεται στην εποχή του Οκταβιανού Αύγουστου το 15 π.Χ. και ολοκληρώθηκε το 60 μ.Χ. Περίπου 86 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Βηρυτού, σε υψόμετρο 1.170 μέτρων, η θέση της σημερινής Μπάαλμπεκ κατοικήθηκε από τα προϊστορικά χρόνια, υπήρξε ακμαία φοινικική πόλη, ονομάστηκε Ηλιούπολη στην ελληνιστική περίοδο και τη ρωμαϊκή εποχή και στη συνέχεια άντεξε σε πολλούς κατακτητές, παρά τις λεηλασίες που υπέστη. Μεταξύ άλλων λεηλατήθηκε και από τους Βυζαντινούς, όταν ο Ιουστινιανός τεμάχισε κίονες του ναού του Δία για την κατασκευή της Αγίας Σοφίας. Οι αρχαίοι ναοί της Μπάαλμπεκ έχουν χαρακτηριστεί το 1984 από την Unesco ως μνημεία παγκόσμιας κληρονομιάς.

Ζουκάκ αλ-Μπλατ. Μια γειτονιά με λιθόστρωτα σοκάκια, ένα από τα δώδεκα τμήματα της οθωμανικής Βηρυτού του 19ου αιώνα, σήμερα είναι ένας λαβύρινθος από παλιά ασυντήρητα κτήρια, στα οποία κατοικούν κυρίως Σίτες, πρόσφυγες από τον νότιο Λίβανο. Εκεί, σε ένα φτωχόσπιτο σε μια οικογένεια Ασσύριων και Μαρωνιτών χριστιανών γεννήθηκε η Φαϊρούζ. Από μικρή αγάπησε το τραγούδι, ακούγοντας μουσική από το ραδιόφωνο ενός γείτονα. Από τη στιγμή που τραγούδησε για πρώτη φορά μπροστά σε κοινό, η πορεία της υπήρξε εντυπωσιακή. Η φωνή της έγινε αντικείμενο λατρείας σε όλο τον αραβικό κόσμο, από το Ραμπάτ μέχρι τη Βαγδάτη, και μια από τις σημαντικότερες εκπροσώπους του αραβικού και λιβανέζικου εθνικού πολιτισμού στη Δύση. Η μουσική και τα τραγούδια που ερμήνευσε απaráμιλλα η Φαϊρούζ και έγραψαν τα αδέλφια Ασί και Μανσούρ Ραχμπαί, αποτέλεσαν μια μουσική σύνθεση του αγροτικού Λιβάνου της υπαίθρου με τον αποικιοκρατικό κοσμοπολιτισμό της Βηρυτού. Επιχείρησαν με επιτυχία να ενσωματώσουν τις πολλές ταυτότητες της χώρας και να αναμίξουν την παραδοσιακή αραβική μουσική με δυτικά στοιχεία. Από την αρχή της καριέρας της η Φαϊρούζ στάθηκε σταθερά δίπλα στον αγώνα των Παλαιστινίων και τραγούδησε την προσμονή τους για επιστροφή και ελευθερία. Όταν άρχισε ο καταστροφικός εμφύλιος πόλεμος, ως διαμαρτυρία αποφάσισε να σταματήσει να τραγουδά, αλλά δεν εγκατέλειψε την αγαπημένη της πατρίδα, πιστεύοντας πως είναι μια καλλιτέχνης του λαού και όχι των βασιλιάδων και των αφεντάδων. Επέστρεψε αργότερα με συναυλίες και εμφανίστηκε για μια ακόμη φορά στο Φεστιβάλ της Μπάαλμπεκ σε μια περίοδο που γεννήθηκαν μάταια ελπίδες για αναγέννηση του Λιβάνου.

Γεννημένη στις 21 Νοεμβρίου του 1934, η Φαϊρούζ πριν λίγες ημέρες συμπλήρωσε ενενήντα χρόνια ζωής. Κατά σύμπτωση, την 22η Νοεμβρίου του 1943, ο Λίβανος από γαλλικό προτεκτοράτο ανακηρύχτηκε ανεξάρτητο κράτος, ύστερα από κοινές μαζικές κινητοποιήσεις χριστιανών και μουσουλμάνων. Με αφορμή τα γενέθλιά της, πολλοί νοσταλγησαν την αξέχαστη φωνή του Λιβάνου. «Η πατρίδα μου είναι η φωνή της Φαϊ-

ρούζ!» δήλωσε ο συνθέτης Μαρσέλ Χαλίφε και αρκετοί συνδύασαν τα σιωπηλά και μελαγχολικά γενέθλιά της με το νέο δράμα που ξαναζεί η χώρα: τα μαζικά εγκλήματα από τις βόμβες των σιωνιστών, τις τυφλές δολοφονίες αμάχων με τις έξυπνες συσκευές της Μοσάντ και την εισβολή των Ισραηλινών επιδρομέων στον Νότο. Για μια ακόμη φορά ο Λίβανος και οι άνθρωποί του αντιμετώπισαν την εκδικητική και καταστροφική μανία του κατοχικού σιωνιστικού κράτους. Εκτός από τις ανθρωποσφαγές, η πολεμική μηχανή των Ισραηλινών έβαλε στον στόχο και την αρχαία κληρονομιά της χώρας. Βόμβες έπεσαν δίπλα στο συγκρότημα των ναών της Μπάαλμπεκ, στις μοναδικές αρχαιότητες της Τύρου και σε αρκετά ιστορικά θρησκευτικά κτήρια σε δεκάδες χωριά του Νότου, τα οποία στην κυριολεξία μετατράπηκαν σε ερείπια. Φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν δείχνουν καταστροφές μερικά μέτρα δίπλα από αρχαία μνημεία. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του ιερού του Βενιαμίν, του τελευταίου και πιο αγαπημένου γιου του Ιακώβ, το οποίο βρίσκονταν σε λόφο στο χωριό Mhaibib, κοντά στα σύνορα με το Ισραήλ. Το χωριό ανατινάχτηκε στο σύνολό του για να καταστραφούν οχυρώσεις και μαζί με αυτό και ο χώρος που ήταν αφιερωμένος στα βιβλικά πρόσωπα, ιερά και για τους μουσουλμάνους. Στους προηγούμενους αιώνες, το ιερό χρησιμοποιούσαν ως κοινό λατρευτικό χώρο Μουσουλμάνοι, Χριστιανοί και Εβραίοι, Λιβανέζοι και ξένοι, απόδειξη μιας αλλοτινής ειρηνικής συνύπαρξης που κατέστρεψαν οι αποικιοκράτες και οι σιωνιστές. Αυτήν ακριβώς τη μνήμη της ειρηνικής συμβίωσης του παρελθόντος θέλει να διαγράψει το σιωνιστικό σχέδιο. Για τους οπαδούς του μεγάλου Ισραήλ, βασισμένου στη μοναδικότητα της εβραϊκής θρησκείας, είναι αδιανόητο να στέκουν μνημεία-παραδείγματα τα οποία θυμίζουν πως κοινότητες με διαφορετικές θρησκείες και καταγωγές μπορούσαν να ζουν μαζί ισοτίμα. Μεγάλες καταστροφές προξένησαν οι βόμβες της ισραηλινής αεροπορίας και σε πολλές γειτονίες της Βηρυτού με θύματα αμάχους, ανάμεσά τους και στην Ζουκάκ αλ-Μπλατ, την ιστορική γειτονιά της Φαϊρούζ, στην οποία η νοσταλγία της ειρηνικής συμβίωσης παραμένει ισχυρή.

Προϊόν του αγγλο-γαλλικού αποικιοκρατικού σχεδίου διαμοιρασμού της Μέσης Ανατολής, με βάση τη μυστική συμφωνία Σάικς-Πικό, ο σύγχρονος Λίβανος, που δημιουργήθηκε με το καθεστώς της Γαλλικής Εντολής (επικυριαρχίας), περιέκλειε πολλές αντιθέσεις και διαιρέσεις, θρησκευτικές και εθνολογικές. Παρ' όλα αυτά προσπάθησε να κάνει βήματα ως ενιαία και τυπικά ανεξάρτητη χώρα, ύστερα από την ανεξαρτησία του 1943, τα οποία υπονομεύτηκαν βίαια κυρίως από την παρουσία και τις επεμβάσεις του γειτονικού κατοχικού σιωνιστικού κράτους. Η παρουσία σημαντικού μέρους Παλαιστίνων προσφύγων, οι οποίοι εκδιώκονταν στις διάφορες φάσεις εφαρμογής του αποικιοκρατικού σιωνιστικού σχεδίου, μετέτρεψε τη χώρα σε στόχο των Ισραηλινών

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα άρθρο αφιέρωμα στη Φαϊρούζ www.ogdoo.gr/prosopa/afieromata/fairuz-ipsyxi-toy-libanoy-afieroma

και ένα ρεπορτάζ από τις επιθέσεις στην Μπάαλμπεκ www.npr.org/2024/10/31/nx-s1-5173707/israel-lebanon-baalbek-airstrikes

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

από το 1967. Οι σημαντικές διαιρέσεις ανάμεσα στις διαφορετικές λιβανικές ελίτ έπαιξαν ρόλο στον πολύχρονο εμφύλιο, αλλά αυτός κυρίως υποκινήθηκε από εξωτερικούς παράγοντες, ιδιαίτερα από τους σιωνιστές. Οι τελευταίοι υποστήριζαν και χρησιμοποίησαν με πολλούς τρόπους τους χριστιανούς δεξιούς Φαλαγγίτες, ενώ αρκετές φορές εισέβαλλαν στον νότιο Λίβανο, τμήμα του οποίου για καιρό κατείχαν παράνομα. Υπονομευτικό ρόλο για την ενότητα της χώρας έπαιξαν και άλλες γειτονικές δυνάμεις, κυρίως η Συρία. Συνέπεια της ισραηλινής επιθετικότητας και της αδυναμίας του λιβανέζικου στρατού να την αντιμετωπίσει, σε συνδυασμό με την υποχωρητική στάση της φιλοδυτικής μαρωνίτικης ελίτ, ήταν η ανάπτυξη της σιιτικής Χεζμπολά, η οποία αποτέλεσε τη βασική δύναμη της νικηφόρας αντίστασης του λιβανέζικου λαού στο παρελθόν αλλά και τώρα.

Η τελευταία δραματική περίοδος για τον λαό του Λιβάνου δεν σταματά με την εύθραυστη εκεχειρία την οποία εγγυώνται υστερόβουλα οι Αμερικάνοι και Γάλλοι σύμμαχοι των σιωνιστών, ενώ το Ισραήλ είναι με το δάχτυλο στη σκανδάλη και την παραβιάζει μονομερώς. Αυτή η εκεχειρία ήρθε ύστερα από 3.823 νεκρούς, 15.859 τραυματίες και ανυπολόγιστες καταστροφές στις υποδομές της χώρας, ακόμη και στην αρχαία κληρονομιά της. Αποδείχτηκε και πάλι πως η ύπαρξη του αποικιοκρατικού σιωνιστικού κράτους αποτελεί τη βασική αιτία για τα δεινά όχι μόνο των Παλαιστίνων αλλά και των γειτονικών αραβικών λαών. Όχι μόνο για τους σημερινούς ανθρώπους που ζούνε στην περιοχή, αλλά και για τον πλούσιο πολιτισμό που άφησαν πίσω οι προηγούμενες γενιές και την ιστορική κληρονομιά που εγκατέλειψαν οι αιώνες στο μεγάλο μεσανατολικό σταυροδρόμι των λαών. Η φωνή της χριστιανής Φαϊρούζ, η οποία υπήρξε σύμβολο για εκατομμύρια ανθρώπους διαφορετικών θρησκειών και ιστορικών καταβολών, κυρίως μουσουλμάνους, αποτελεί μια μοναδική απόδειξη!

Ελληνική κοινότητα στο Μόναχο

Ίδρυση, εκλογές και διεκδικήσεις

Ανταπόκριση από την Αγωνιστική Κίνηση

Η νέα Ελληνική Κοινότητα Μονάχου και περιχώρων είναι εδώ και λίγο καιρό μια πραγματικότητα. Μετά από πολλά χρόνια, στα οποία όσοι ελέγχανε την παλιά Κοινότητα την είχαν μετατρέψει σε «άταφο νεκρό» -γιατί θέλανε (και θέλουν) την ομογένεια χωρίς φωνή και δυνατότητα διεκδίκησης- έγινε το αποφασιστικό βήμα. Δηλαδή, η δημιουργία μέσα από μαζικές και ανοιχτές διαδικασίες της νέας Κοινότητας.

Η προσπάθεια αυτή, που κράτησε περισσότερο από δύο χρόνια, υλοποιήθηκε τόσο μέσα από ανοιχτές, μαζικές συγκεντρώσεις όσο και μέσα από τη λειτουργία των Επιτροπών που αποφασίστηκαν στις παραπάνω μαζικές διαδικασίες. Της Επιτροπής για την «επανεκκίνηση» αρχικά, της επιτροπής καταστατικού στη συνέχεια. Σε αυτές τις διαδικασίες κινητοποιήθηκε σημαντικός αριθμός μελών της ομογένειας και κατάφερε, παρ' όλες τις διαφορετικές αφετηρίες και εμπειρίες, να συνεργαστεί με βάση τον κοινό στόχο.

Πολύ σημαντική ήταν και η συμβολή των μελών της Αγωνιστικής Κίνησης στο Μόναχο, από την αρχή της πορείας αυτής μέχρι και την ολοκλήρωσή της. Λειτουργήσαμε σταθερά σαν οργανικό κομμάτι της προσπάθειας. Γνωριστήκαμε με πολλούς ομογενείς και κερδίσαμε την εκτίμηση πολλών από αυτούς.

Τελικά καταφέραμε όλοι μαζί να δημιουργήσουμε ένα πολύ καλό νέο καταστατικό, που αποτελεί βάση για μια συμμετοχική και δημοκρατική λειτουργία της Κοινότητας. Μέσα στην οποία χωράνε όλες οι απόψεις, όχι όμως οι φασιστικές, ρατσιστικές, σοβινιστικές και ομοφοβικές. Με δυνατότητα συμμετοχής στις εκλογές ακόμα και μεμονωμένων ατόμων και όχι μόνο συγκροτημένων ομάδων, όπου το εκλογικό σύστημα είναι η απλή αναλογική και όπου η δύναμη βρίσκεται στα χέρια των μελών της. Χαρακτηριστικό είναι ότι προβλέπονται δύο τακτικές γενικές συνελεύσεις ανά έτος (μη εκλογικές) και έκτακτες όσες χρειαστεί. Εκεί θα υπάρχει η δυνατότητα συζήτησης, συμφωνιών και διαφωνιών, αλλά και λήψης αποφάσεων που θα δεσμεύουν το ΔΣ.

Σε αυτό το πλαίσιο πραγματοποιήθηκε στις 20/10 μια μαζική (250 άτομα) ιδρυτική-καταστατική συνέλευση, όπου ψηφίστηκε ομόφωνα το νέο καταστατικό. Στις 3/11 έγιναν οι πρώτες εκλογές για την ανάδειξη των οργάνων, στις οποίες ψήφισαν 422 μέλη της Κοινότητας. Σήμερα ο αριθμός των μελών είναι της τάξης των 500 ατόμων και η φιλοδοξία είναι μετά από λίγο καιρό να μιλάμε για χιλιάδες.

Η Αγωνιστική Κίνηση στο Μόναχο συμμετείχε στις εκλογές με δικό της ψηφοδέλτιο και κατάφερε να εκλέξει μία έδρα στο ΔΣ, παίρνοντας 35 ψήφους. Είναι όμως φανερό ότι η εκτίμηση των απόψεων και της στάσης μας αγκαλιάζεται από πολύ περισσότερους συμπατριώτες και συμπατριώτισσες. Αυτό ασφαλώς δημιουργεί τη δυνατότητα, αλλά και το καθήκον για παραπέρα ενίσχυση της δράσης και της παρουσίας μας.

Βασικός στόχος της Κοινότητας είναι να αποτελέσει το αποκομμί και τη συλλογική φωνή της ομογένειας. Μια φωνή ανεξάρτητη και ταυτόχρονα διεκδικητική απέναντι στις ελληνικές και τις τοπικές

αρχές. Για ζητήματα που θέτει η ίδια η ομογένεια (όπως το ζήτημα της ελληνικής εκπαίδευσης, η στήριξη των νέων μεταναστών κ.ά.), αλλά και για ζητήματα που αφορούν συνολικά το λαό μας. Επίσης, για ευρύτερα ζητήματα που αφορούν συνολικά την τοπική κοινωνία (όπως πόλεμος, φασισμός κ.ά.).

Αυτόν τον καιρό επίκαιρο ζήτημα είναι το κτηριακό πρόβλημα στο σχολικό συγκρότημα «Αριστοτέλης» στην περιοχή Freimann του Μονάχου. Εκεί στεγάζονται -μέχρι το καλοκαίρι- το 4ο Δημοτικό, το 1ο Γυμνάσιο και τα σαββατιανά μαθήματα ελληνικών για παιδιά που πηγαίνουν σε γερμανικά σχολεία (ΤΕΓ). Αθροιστικά μιλάμε για πολλές εκατοντάδες μαθητών.

Το πρόβλημα προέκυψε από τη στιγμή που το ελληνικό προξενείο «έξεχασε» να υπογράψει την ανανέωση των συμβολαίων ενοικίασης του κτηρίου, χωρίς να εξασφαλίσει άλλη λύση. Το αποτέλεσμα είναι να μην ξέρουν οι γονείς και οι εκπαιδευτικοί αν θα υπάρχουν τα σχολεία το Σεπτέμβριο. Εδώ να επισημάνουμε ότι τα φαινόμενα αυτά δεν είναι τυχαία, ούτε καινούρια. Είναι αποτέλεσμα μιας πολιτικής που εδώ και πολλά χρόνια -μέσα από την απογοήτευση και την αγανάκτηση- προσπαθεί να διώξει τους μαθητές από τα ελληνικά σχολεία. Σχολεία στα οποία γίνονται μαθήματα και στα ελληνικά και στα γερμανικά. Βασικός στόχος είναι το σταδιακό κλείσιμο των ελληνικών, δημόσιων σχολείων. Με ανάλογο τρόπο έχουν κλείσει στο παλιότερο αλλά και πρόσφατο παρελθόν μια σειρά σχολείων στην περιοχή του Μονάχου. Τα δημοτικά στο Dachau, στο Farinelli, στο Pasing, το 2ο Λύκειο, τα τμήματα διδασκαλίας της μητρικής (ελληνικής) γλώσσας.

Οι αγώνες της ομογένειας απέναντι σ' αυτή την πολιτική γνώρισαν τα πάνω, αλλά και τα κάτω τους. Σήμερα, μετά από μια μεγάλη περίοδο σχετικής «ύφεσης», φαίνεται ότι οι κινητοποιήσεις αρχίζουν να ξανασηκώνουν ανάστημα. Το Σάββατο 23/11, μετά από κάλεσμα του Συλλόγου Γονέων Μονάχου, πολλές εκατοντάδες γονιών, μαθητών αλλά και άλλων μελών της ομογένειας διαδήλωσαν στο κέντρο του Μονάχου. Βασικό αίτημα, να δοθεί λύση στο κτηριακό πρόβλημα και να μην κλείσουν άλλα σχολεία.

Η νέο-ιδρυμένη Ελληνική Κοινότητα ήταν εκεί. Με φυσική παρουσία πολλών μελών της, αλλά και χαιρετισμό στήριξης και συνέχισης του αγώνα. Τις επόμενες ημέρες το ΔΣ της θα συναντηθεί με τον πρόξενο στον οποίο θα θέσει το παραπάνω ζήτημα (αλλά και άλλα) στη λογική της διεκδίκησης.

Παρούσα στη συγκέντρωση-διαδήλωση ήταν φυσικά και η Αγωνιστική Κίνηση στο Μόναχο, όπου θέσαμε με συζητήσεις, με πλατύ μοίρασμα γραπτής ανακοίνωσης, αλλά και με τοποθέτηση στο μικρόφωνο το ζήτημα των πραγματικών αιτιών του προβλήματος και της προοπτικής του αγώνα.

Τα προβλήματα της ομογένειας είναι εδώ. Οι πολιτικές που τα προκαλούν επίσης. Όμως υπάρχει πλέον και ένας διαφορετικός άνεμος. Άνεμος διάθεσης για κοινή δράση, πάλης και αγώνα ενάντια στα προβλήματα. Η ύπαρξη της Ελληνικής Κοινότητας με συμμετοχική και δημοκρατική λειτουργία δίνει πλέον δυνατότητες που πριν δεν υπήρχαν. Και όσο μας αφορά, από την πλευρά της Αγωνιστικής Κίνησης στο Μόναχο, θα συνεχίσουμε να κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε ώστε η ομογένεια να έχει τη δίκη της φωνή, φωνή διεκδίκησης για την επίλυση των προβλημάτων που βιώνει.

Αζερμπαϊτζάν

COP29: Σύνοδος του ΟΗΕ για την κλιματική αλλαγή

Εγ-κλιματική ιμπεριαλιστική υποκρισία!

Η τελευταία Διάσκεψη του ΟΗΕ για το Κλίμα πραγματοποιήθηκε στο Μπακού του Αζερμπαϊτζάν. Από τις 10 Νοέμβρη και για δυο βδομάδες διήρκεσε η COP29. Ακόμα και οι πιο φανατικοί θιασώτες αυτών των συνόδων, μετά το τέλος της συνόδου, είναι αρκετά απογοητευμένοι.

Και μόνο το γεγονός πως για δεύτερη χρονιά τη διοργάνωση αναλαμβάνει μια χώρα που είναι από τους μεγαλύτερους παραγωγούς πετρελαίου και φυσικού αερίου, το Αζερμπαϊτζάν, είναι ενδεικτικό για τις προθέσεις των διοργανωτών. Φέτος πρόεδρος της συνόδου του ΟΗΕ ανέλαβε ο Μουχτάρ Μπαμπάγεφ, βετεράνος της κρατικής πετρελαϊκής εταιρείας του Αζερμπαϊτζάν! Πέρυσι, στο Κατάρ, Πρόεδρος της συνόδου COP28 ήταν ο Σουλτάν Αλ Τζαμπέρ, διευθύνων σύμβουλος της Αδnoc, της κρατικής εταιρείας πετρελαίου των ΗΑΕ!

Ελάχιστοι ήταν οι ηγέτες των ανεπτυγμένων κρατών που παρέστησαν

στην έναρξη της συνόδου, γεγονός που υπογραμμίζει την απαξίωση που επιφυλάσσουν οι ιμπεριαλιστές σε τέτοιες διαδικασίες, παρά τις υποκριτικές κορόνες τους για την κλιματική αλλαγή και την υπερθέρμανση του πλανήτη! Η εκλογή του Τραμπ στις ΗΠΑ λίγες μέρες πριν τη σύνοδο, εντείνει τις ανησυχίες για την πολιτική που θα ακολουθήσει σχετικά με την κλιματική αλλαγή. Ήδη στις προγραμματικές του δηλώσεις, έχει χαρακτηρίσει την κλιματική κρίση «φάρσα», ενώ έχει πει ότι θα εγκαταλείψει κάθε σχετική δέσμευση και θα χρηματοδοτήσει και νέες εξορύξεις πετρελαίου και φυσικού αερίου! Άλλωστε, στην προηγούμενη θητεία του Τραμπ, η Αμερική είχε αποχωρήσει από τη συμφωνία του Παρισιού!

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, με επικεφαλής τις ΗΠΑ, εδώ και δύο δεκαετίες ξεκίνησαν μια καμπάνια για να προβάλουν την «επερχόμενη κλιματική αλλαγή» και τις καταστροφικές συνέπειες για

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Φούσκα AI

Η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να αποδειχθεί φούσκα που θα σκάσει αν οι ενθουσιώδεις προσδοκίες της αγοράς δεν οδηγήσουν σε κερδοφορία, προειδοποιεί η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.

Η προειδοποίηση έρχεται στην εξαμηνιαία Ανασκόπηση Οικονομικής Ασφάλειας της ΕΚΤ, μια λίστα κινδύνων για την ευρωπαϊκή οικονομία, από τους πολέμους και τους δασμούς μέχρι τους μηχανισμούς του τραπεζικού συστήματος.

Αν η έκθεση ανασκόπησης της ΕΚΤ δημοσιοποιούνταν πριν το καλοκαίρι του 2024, όπου το μίνι χρηματιστηριακό κραχ κινητοποίησε τα αντανάκλαστικά κινδύνου, ίσως να εξέπεμπε λιγότερο... άγχος, όμως τα στοιχεία επικινδυνότητας σχετικά με τις οικονομικές προσδοκίες που γεννούσε η AI μπορούσε κανείς να τα διακρίνει σε λιγότερο κραυγαλέες τοποθετήσεις και αναλύσεις, που... ωστόσο υπήρχαν. Και μπορούσε κανείς να τα αναζητήσει όχι τόσο δύσκολα...

Για να υπάρχει και σύνδεση με τα προηγούμενα, μία από τις βασικές αφορμές -τουλάχιστον- του θερινού χρηματιστηριακού «μίνι» κραχ ήταν η διάφευση των προσδοκιών για τις αποδόσεις των επενδύσεων σε AI.

Τον Αύγουστο λοιπόν τα μάλλον απογοητευτικά αποτελέσματα τριμήνου που παρουσίασε η Amazon είχαν ως αποτέλεσμα η μετοχή του γίγαντα του ηλεκτρονικού εμπορίου να υποχωρήσει κατά σχεδόν 9% στις αρχές του Αυγούστου.

Την ίδια περίοδο η μετοχή της Intel έκανε θεαματική βουτιά 25% μετά την ανακοίνωση της εταιρείας ότι προχωρά σε μείωση εξόδων κατά 10 δισ. δολάρια και απολύει δεκάδες χιλιάδες υπαλλήλους για να αντισταθμίσει τις δαπάνες στην AI.

Η γνωστή Meta ...απουσίασε από την πτώση όχι γιατί πήγε καλύτερα αλλά γιατί είχε προηγηθεί.

Όπως δήλωσε ο αναλυτής της Morgan Stanley Kir Ουάις, σχολιάζοντας τα οικονομικά αποτελέσματα της Microsoft, «Αυτή τη στιγμή υπάρχει μια συζήτηση στη βιομηχανία σχετικά με τις [επενδυτικές] απαιτήσεις της παραγωγικής AI και το κατά πόσο η κερδοφορία θα είναι αντίστοιχη».

Στο ίδιο πνεύμα, ο αναλυτής της UBS Στίβεν Τζου αναρωτήθηκε, για την περίπτωση της Google, πόσος καιρός θα χρειαστεί για «να βοηθήσει [η AI] την παραγωγή εσόδων... [και] μεγαλύτερης αξίας στην πορεία του χρόνου, αντί απλά να μειώνει τα κόστη».

Και η Goldman Sachs προειδοποιούσε σε πρόσφατη έκθεση για «υπερβολικά μεγάλα έσοδα, υπερβολικά μικρά οφέλη» από την παραγωγική τεχνητή νοημοσύνη.

Και όμως, τα ίδια ερωτήματα είχαν διατυπωθεί και στις αρχές Μαρτίου για τις περίφημες Big Seven Tech.

Το πώς όμως η μετοχή της Nvidia, της οδηγέτριας του ράλι των επενδύσεων, από το μηδέν -και ακολουθώντας τις

πτώσεις των εταιρειών νέας τεχνολογίας σε όλα τα σκαμπανεβάσματά τους (2000, 2015, 2022)- έφτασε στο +591% το 2023, εκπλήσσοντας και τους ίδιους τους επενδυτές, έχει την εξήγησή του:

Το άνωδρο επενδυτικό τοπίο στη βάση της οικονομίας, η αγωνία να διατηρηθεί με κάθε μέσο η κερδοφορία-κερδοσκοπία έδειχνε μέχρι πρόσφατα να ευνοεί την εμφάνιση της AI.

Αναλυτές προσπαθούσαν να μας πείσουν ότι δεν είναι όπως το 2000 ή το 2007, όπου οι επιχειρήσεις ήταν εκτεθειμένες σε σύνθετα και σκοτεινά χρηματιστηριακά προϊόντα, όπως τα λεγόμενα παράγωγα, άρα και η όποια προσγείωση θα ήταν, στην περίπτωση της AI, στη χειρότερη των περιπτώσεων πιο ...ομαλή.

Ουδέν ανακριβέστερον τούτου! Καταρχάς, και όσον αφορά την τεχνητή νοημοσύνη, το μεγάλο υποτιθέμενο ατού αλλά ταυτόχρονα και ζητούμενο με αυτή είναι σε τι ωφελούν οικονομικά το κεφάλαιο οι εφαρμογές της.

Αν δούμε την AI ως εφαρμογή στα καπιταλιστικά πλαίσια και όχι απλά ως «καινοτομία», μπορούμε να ανιχνεύσουμε και τα όρια της.

Αυτή λοιπόν η «εφαρμογή» ή θα πρέπει να πολλαπλασιάζει τον κύκλο διευρυμένης αναπαραγωγής του κεφαλαίου με την αναδιάρθρωση της παραγωγής, πράγμα αρκετά «κλωμό» σε αυτή τη φάση ή θα πρέπει να πυροδοτεί, με βάση τα προϊόντα «της» που παράγονται άμεσα, την αύξηση της ζήτησης άρα και των προσδοκιών για κερδοφορία.

Όσον αφορά το πρώτο (η ίδια λογική είχε κατατεθεί και για τις νέες τεχνολογίες γενικότερα), οι νέες τεχνολογίες (θυμηθείτε τα dot com του 2000 ή τα πιο πρόσφατα με την... έκρηξη της ρομποτικής) χρειάζονται ένα χρονικό ορίζοντα τουλάχιστο δέκα ή δεκαπέντε ετών για

να αρχίζουν να αποδίδουν με την πλήρη καπιταλιστική έννοια του όρου. Αυτά ισχύουν από την περίοδο των σιδηροδρόμων και του ηλεκτρισμού και δεν έχουν αλλάξει γιατί δεν έχει αλλάξει το... καπιταλιστικό σύστημα και ο τρόπος που υπάγει -όπως έλεγε ο Μαρξ- την τεχνολογία και την καινοτομία στον διευρυμένο κύκλο αναπαραγωγής του.

Όσον αφορά το δεύτερο, η AI, προς το παρόν τουλάχιστον, δεν μπόρεσε να... ξεπεράσει την κινητή τηλεφωνία που πρόσφερε σε επίπεδο κατανάλωσης ένα προϊόν στην αγορά και διαμόρφωσε νέες αγορές και καταναλωτικές ανάγκες. Μπορεί να είναι τα κινητά π.χ. νέας τεχνολογίας που την ενσωματώνουν, αλλά σε μια πρώτη φάση αυτά θα είναι ακριβά και απλησίαστα για τη μεγάλη καταναλωτική μάζα.

Σύμφωνα με το CNN, τα προϊόντα που έχουν κυκλοφορήσει μέχρι στιγμής είναι πολύ μικρότερης σημασίας, όπως chatbot χωρίς σαφές επιχειρηματικό σχέδιο για το πώς θα καταστούν κερδοφόρα, εργαλεία εξυπηρέτησης πελατών και εργαλεία αναζήτησης που μερικές φορές δίνουν και λάθος απαντήσεις. Σε κάθε περίπτωση, οι τεχνολογικοί κολοσσοί έχουν σχετικά λίγες «αποδείξεις» της απόδοσης των επενδύσεών τους, αφού δεν έχουν υπάρξει ούτε αξιοσημείωτες αυξήσεις στα έσοδά τους από την AI, ούτε κερδοφόρα νέα προϊόντα. Πολύ περισσότερο, όταν κάθε αναμενόμενη κερδοφορία έχει ταυτιστεί τα τελευταία σαράντα χρόνια με τις χρηματιστηριακές αποδόσεις, που δεν διακρίνονται για την... υπομονή τους. Και αυτό είναι ένα πρόβλημα από μόνο του!

Και στα δύο λοιπόν επίπεδα (παραγωγή-κατανάλωση) υπάρχουν εμπόδια που περιορίζουν την οικονομική αποδοτικότητα της AI.

Και όσον αφορά το ζήτημα της χρηματοδότησης, είναι αλήθεια πως το πλαίσιο της χρηματοδότησης των επιχειρήσεων και εταιρειών εφαρμογών της AI είναι πιο διαφανές από την εποχή της dot com του 2000, ωστόσο τα διάφορα funds και οι τράπεζες χρηματοδοτούν ένα ευρύ φάσμα «νεοφυών» επιχειρήσεων. Πρόκειται για έναν τομέα που βρέθηκε και συνεχίζει να βρίσκεται στο επίκεντρο όχι του φετινού αλλά του περσινού καλοκαιριού, όπου είχε απειληθεί ένα άλλο «μίνι»(;) κραχ στις τράπεζες μεσαίου... βεληνεκού των ΗΠΑ, που χρηματοδοτούσαν κυρίως αυτές τις εταιρείες.

Ας μην παραβλέπουμε πως στη σχετική έκθεση της ΕΚΤ ο κίνδυνος της φούσκας AI συμπεριλαμβάνεται στους γενικότερους κινδύνους, όπως οι γεωπολιτικές αναταραχές και άλλα πολλά.

ΥΓ. Η θέση -αν μπορούμε να πούμε- της στήλης δεν είναι ότι η AI είναι φούσκα απ' εαυτής της, πώς να το πω. Όμως ότι έχει δημιουργηθεί φούσκα χρηματιστηριακή γύρω από την AI είναι κάτι που γίνεται παραδεκτό σε πολλές αναλύσεις. Τώρα, το κύριο για μένα είναι αυτό που λέγεται πολύ σύντομα από έναν οικονομικό αναλυτή που αναφέρεται στο άρθρο: Το ζήτημα δεν είναι να μειώνει απλά τα κόστη, αλλά να προσθέτει αξία. Εμείς γνωρίζουμε από τη μαρξιστική ανάλυση του κεφαλαιοκρατικού συστήματος ότι αξία παράγεται από την εργασιακή δύναμη. Και εδώ ακριβώς είναι το πρόβλημα. Ότι έχουν δαπανηθεί κεφάλαια για έρευνα-εφαρμογή- αποθήκευση δεδομένων (ένα νέο στοιχείο logistics που δεν υπήρχε έως τώρα), έχουν αφαιρεθεί θέσεις εργασίας, αλλά αυτό που παράγεται, τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα, δεν ικανοποιεί ως διεύρυνση της κερδοφορίας.

τον πλανήτη λόγω της υπερθέρμανσης. Η «κλιματική αλλαγή», όπως υποστηρίζουν, οφείλεται κυρίως στην ανθρωπινή δραστηριότητα και στις αυξημένες εκπομπές του διοξειδίου του άνθρακα. Το πόσο υποκριτική ήταν η όλη συζήτηση δεν άργησε να φανεί.

Στην πράξη κανένας ιμπεριαλιστής δεν προτίθεται εν μέσω κλιμάκωσης του παγκόσμιου ανταγωνισμού και με ανοικτές τις πολεμικές αναμετρήσεις σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή, να παραιτηθεί από το ενεργειακό πλεονέκτημα των ορυκτών καυσίμων που διαθέτει και το χαμηλό τους κόστος.

Στην ουσία, κάθε φορά, οι διασκέψεις για το κλίμα κατέληγαν σε ένα ευχολόγιο, που μεταφράζονταν σε μια σειρά μέτρα για τον περιορισμό των εκπομπών του CO2 που καλούνταν να εφαρμόσουν οι πολίτες, οι λαοί σε κάθε χώρα, ενώ οι βιομηχανίες σε δύση και ανατολή εξαιρούνταν! Αναφέρουμε ενδεικτικά: στροφή στο ηλεκτρικό αυτοκίνητο, φόροι στο ντίζελ, φόροι για ΑΠΕ (ανανεώσιμες πηγές ενέργειας), μείωση της κατανάλωσης του ρεύματος, του κρέατος, ...για να μειωθεί το αποτύπωμα του άνθρακα!

Έτσι, όλη η συζήτηση μετατοπίζεται σε δύο ζητήματα:

Πρώτο, στην αγορά των δικαιωμάτων εκπομπής ρύπων. Οι πλούσιες ιμπεριαλιστικές χώρες με ανεπτυγμένη βιομηχανική παραγωγή αγοράζουν δικαιώματα εκπομπής ρύπων από τις λιγότερο ανεπτυγμένες ή υποανάπτυκτες οικονομικά χώρες, για να συνεχίζουν να ρυπαίνουν, χωρίς όριο σε εκ-

πομπές διοξειδίου του άνθρακα. Την ίδια στιγμή, επιβάλλουν πρόστιμα σε μεσαίες ανάπτυξης χώρες, επιβάλλοντας τους την εγκατάλειψη των ορυκτών καυσίμων, για να συνεχίζουν να τους κρατούν ενεργειακά εξαρτημένους. Σε αυτή τους την εκστρατεία παρουσιάζονται σαν υπέρμαχοι της πράσινης ενεργειακής πολιτικής, στην οποία με θράσος εκτός από τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας συμπεριλαμβάνουν το φυσικό αέριο και την πυρηνική ενέργεια!

Δεύτερο, στα μέτρα στήριξης των υποανάπτυκτων χωρών. Όλη αυτή η υποκρισία των ιμπεριαλιστών, που τάχα ενδιαφέρονται για το κλίμα και θέλουν να σώσουν τον πλανήτη, πρέπει να επενδυθεί με ένα συμμετοχικό και δημοκρατικό προσωπείο! Έτσι έρχεται ο ΟΗΕ να διοργανώσει τη σύνοδο για το κλίμα, όπου όλοι μαζί διαβουλευονται για τα απαραίτητα μέτρα! Εκτός, λοιπόν, από τις αποφάσεις-ευχολόγια, που δεν δεσμεύουν κανέναν από τους μεγάλους ιμπεριαλιστές, θεσπίσανε κι ένα ταμείο που οι αναπτυγμένες χώρες δίνουν κάποια ψίχουλα για να αντιμετωπιστούν ακραίες καταστροφές, πλημμύρες, ξηρασίες, πυρκαγιές, σε χώρες που δεν έχουν τους απαιτούμενους πόρους.

Οι ΗΠΑ και ο ΟΗΕ

Οι ΗΠΑ, ένας από τους μεγαλύτερους ρυπαντές του πλανήτη, όχι μόνο απαξίωσαν τη σύνοδο, αλλά έστησαν κι

ένα σόου στη Βραζιλία, για να δείξουν τάχα την ευαισθησία τους για το κλίμα! Τις μέρες που διεξάγονταν η COP29, ο Μπάιντεν βρέθηκε στον Αμαζόνιο στο Μανάους, όπου πέταξε με αεροπλάνο πάνω από το δάσος και συναντήθηκε με ιθαγενείς! Η επικοινωνιακή φιέστα (17/11) έκλεισε με μια εκδήλωση στην οποία εξήγγειλε τη χρηματοδότηση μιας ΜΚΟ (Amazon Fund) που ασχολείται με την προστασία του τροπικού δάσους του Αμαζονίου!

Η Ουάσιγκτον επικρίνεται από πολλούς, επειδή προτιμά τη διμερή βοήθεια από τη χρηματοδότηση πολυμερών κεφαλαίων που συνδιαχειρίζονται αναπτυσσόμενες χώρες στο πλαίσιο του ΟΗΕ. Δηλαδή, όχι μόνο δεν εφαρμόζουν τις αποφάσεις των συνόδων, ούτε και συμβάλλουν έστω στη χρηματοδότηση των ταμείων βοήθειας, αλλά προτιμούν να ενισχύουν αυτοί όποιους και όποτε θέλουν!

Η κατάληξη

Φέτος, στη συνοδό COP29 στο Μπακού συμφωνήθηκε στην παράταση και μετά από μαραθώνιες διαπραγματεύσεις, η στήριξη των πιο ευάλωτων χωρών του πλανήτη απέναντι στην κλιματική κρίση με 300 δισεκατομμύρια δολάρια, ενώ οι υπολογισμοί των επιστημόνων θεωρούν πως απαιτούνται τουλάχιστον 1,5 τρις. δολάρια! Αν αναλογιστούμε τα υπερκέρδη των ιμπεριαλιστών, και αυτή η κατάληξη είναι «πράσινη» κοροϊδία!

Ο τελευταίος αποχαιρετισμός στον σύντροφο Άλκη Γραβάνη-Αποστολόπουλο

Πλήθος κόσμου μαζεύτηκε τη Δευτέρα 18 Νοέμβρη για να αποχαιρετήσει τον σύντροφο Άλκη. Συγγενείς, συνάδελφοι, φίλοι, σύντροφοι και συναγωνιστές, αγωνιστές του κινήματος. Ιδιαίτερη παρουσία είχε η οργάνωση Ιωαννίνων του ΚΚΕ(μ-λ), στην οποία πρωτοεντάχθηκε και έδρασε ο σύντροφός μας.

Με δάκρυα στα μάτια και κόμπο στο λαιμό, σε κλίμα συγκίνησης και βαθιού σεβασμού, οι παρευρισκόμενοι άκουσαν τις ομιλίες του Γιώργου Ματσούκα, εκ μέρους του ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ), και του Χρίστου Μιχαήλ, εκ μέρους της κομματικής οργάνωσης Ιωαννίνων του ΚΚΕ(μ-λ). Σύντομη παρέμβαση έκανε ο στενός φίλος του Νικόλας Ματσούκας. Ανακοινώσεις εξέδωσαν επίσης οι οργανώσεις Θεσσαλονίκης του ΝΑΡ και της νΚΑ, ο Διαρκής Αγώνας και το Μ-Λ ΚΚΕ. Όλες οι ομιλίες και οι ανακοινώσεις βρίσκονται αναρτημένες στο ιστόλογο Αντιγειτονιές ([https://antigeitonies3.blogspot.com/search/label/Άλκης Γραβάνης](https://antigeitonies3.blogspot.com/search/label/Άλκης%20Γραβάνης)).

Εκ μέρους όλων εκφράστηκαν τα συλλυπητήρια και η στήριξη στους γονείς του, Ελένη και Χρήστο, καθώς και στον αδελφό του, Ιάσονα.

Στη συνέχεια, με τα συνθήματα «Αγωνιστής χα-

ρούμενος και αγαπημένος, περήφανος και όρθιος μέχρι και το τέλος» και «Με αγώνες τιμάμε τους νεκρούς μας», συνοδέψαμε τον Άλκη με πορεία μέχρι την ταφή. Το σύνθημα «ΑΘΑΝΑΤΟΣ» τον συνόδεψε στον τελευταίο αποχαιρετισμό.

Ο Άλκης δεν έφυγε από κοντά μας. Θα είναι πάντα δίπλα μας. Στις καλές και στις δύσκολες στιγμές.

Στις παρέες μας και στα αστεία μας. Στις συζητήσεις μας για το πώς θα ανατρέψουμε το άδικο. Στις διαδηλώσεις, όταν φωνάζουμε συνθήματα. Στους στόχους που θα προσπαθούμε να υλοποιήσουμε και στις αντιπαραθέσεις που θα αποφασίζουμε να ανοίξουμε. Εκεί θα είναι και θα βαδίζει δίπλα μας, με το παράδειγμα που μας άφησε, ο πολυτίμος μας σύντροφος.

Ομιλία του σ. Χρίστου Μιχαήλ, εκ μέρους της ΚΟ Ιωαννίνων του ΚΚΕ(μ-λ)

Γνώρισα τον σύντροφο Άλκη το 2010 στα Γιάννενα. Πρωτοετής φοιτητής στη σχολή Ιατρικής και εγώ στο Φυσικό. Ήταν από τους ανθρώπους που σε κέρδιζε από την πρώτη στιγμή. Με την καλοσύνη, την εξυπνάδα, την ντομπροσύνη, το γλυκό του χαμόγελο.

Ανήσυχο πνεύμα που αναζητά την αλήθεια και το δίκιο. Που γρήγορα αποφασίζει να στρατεύσει τη ζωή του στην πάλη ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της βαρβαρότητας, με όραμα την ανατροπή του για μια καλύτερη κοινωνία. Η απόφαση του αυτή, να εντάξει τη ζωή του στην οργανωμένη πάλη, τον φέρνει από τον πρώτο κιόλας μήνα ως φοιτητή στις γραμμές των Αγωνιστικών Κινήσεων και ύστερα από έναν χρόνο στις γραμμές του ΚΚΕ(μ-λ).

Από πολύ νωρίς αναδεικνύεται από τους βασικούς φορείς της άποψης όχι μόνο στη σχολή του, αλλά σε όλο το πανεπιστήμιο. Κατανοεί την αναγκαιότητα συγκρότησης πέραν του συνδικαλιστικού και στο πολιτικό-ιδεολογικό επίπεδο, καθώς εκείνη η πλούσια πολιτικά και κινηματικά περίοδος του '10-12 επιδρά καθοριστικά στις διεργασίες και τις ζυμώσεις στο χώρο του πανεπιστημίου. Αυτή η περίοδος αποτελεί σχολείο και για τον ίδιο το σύντροφο, με τη συγκρότησή του τόσο απέναντι στο σύστημα και τους φορείς του όσο και στο ρεύμα του κυβερνητισμού.

Εκείνη την περίοδο, ο σύντροφος Άλκης είναι ο βασικός φορέας των Αγωνιστικών Κινήσεων, που με τη δράση, τη στάση και την τοποθέτησή του κατοχυρώνει τις Αγωνιστικές Κινήσεις ως μία διακριτή πολιτική δύναμη μέσα στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων.

Ήταν εκείνος που σήκωνε το βάρος κάθε δύσκολης αντιπαραθέσης στο κίνημα και στις συνελεύσεις των σχολών. Κάτι που αναγνωριζόταν και έχαιρε εκτίμησης ακόμα και από εκείνους με τους οποίους διαφωνούσε.

Ο σύντροφος Άλκης αποτελεί τον πόλο εκείνο γύρω από τον οποίο αποκτά αναφορά και συγκροτείται ένα νέο δυναμικό αγωνιστών και συμβάλλει καθοριστικά στο άνοιγμα των Αγωνιστικών Κινήσεων και στη συγκρότηση σχημάτων σε μια

σειρά από σχολές στο ΑΕΙ και στη συνέχεια στο ΤΕΙ.

Έχει όλα εκείνα τα στοιχεία που γρήγορα και σε συνδυασμό με τα παραπάνω τον κάνουν υπεύθυνο των σχημάτων στα Γιάννενα. Έχει την ακλόνητη αντίθεση απέναντι στο σύστημα και τους φορείς του. Όλοι οι παλιότεροι σύντροφοι και συναγωνιστές στα Γιάννενα έχουν να θυμούνται τις σφοδρές αντιπαραθέσεις του με το μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο και τη ΔΑΠ. Ακόμα και με τους μπράβους της τα έβαλε, όταν αυτό χρειάστηκε.

Έχει την ιδεολογικοπολιτική συγκρότηση και τα πολιτικά κριτήρια εκείνα που του επιτρέπουν όχι μόνο να μην ταλαντεύεται απέναντι σε άλλα ρεύματα και απόψεις, αλλά και να καταφέρνει συνεχώς να πείθει, μέσα από τη λειτουργία και τη δράση των σχημάτων, παλιότερους και νεότερους συναγωνιστές για το δίκιο των απόψεών μας, προσπαθώντας συνεχώς να χαράζει συγκεκριμένα βήματα για το προχώρημά τους.

Έχει οικοδομήσει στην πράξη ένα προφίλ λαϊκού αγωνιστή, πολλαπλά χρησιμο για τη συγκρότηση της φυσιογνωμίας των Αγωνιστικών Κινήσεων και της σπουδάζουσας του ΚΚΕ(μ-λ). Παρά το νεαρό της ηλικίας του και τα πολλαπλά καθήκοντα που καλείται να αναλάβει, δεν χαρακτηρίζεται σε καμία στιγμή της δράσης του από μικροαστικού τύπου εγωισμούς και ανταγωνισμούς και αποτελεί πρότυπο οικοδόμησης συντροφικών σχέσεων.

Συνολικά θα έλεγα η σχεδόν 10χρονη πορεία του Άλκη στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων είναι καθοριστική για την πορεία συγκρότησης των Αγωνιστικών Κινήσεων και της σπουδάζουσας του ΚΚΕ(μ-λ). Είναι από τους βασικούς φορείς που προώθησαν το άπλωμα και το στερέωμα των Αγωνιστικών Κινήσεων στα Γιάννενα.

Η δράση του συντρόφου δεν περιορίζεται μόνο στο φοιτητικό κίνημα. Συμμετέχει ενεργά και στην πρώτη γραμμή σε όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες που ξεσπούν. Πάντα πρόθυμος για κάθε παρέμβαση της οργάνωσης. Από τα σχολεία μέχρι τη βιομηχανική περιοχή. Πάντα μπροστά, με το χαμόγελό του, σε κάθε κινητοποίηση. Με το ίδιο χαμόγελο

που συναναστρεφόταν με όλους τους συντρόφους και συναγωνιστές. Η ζωή του είναι ενταγμένη συνολικά σε κάθε πτυχή και δράση της οργάνωσης. Το सालόνι του σπιτιού του αποτέλεσε για χρόνια τα γραφεία της οργάνωσης, όπως έλεγαν χαριτολογώντας οι σύντροφοι.

Ο σύντροφος Άλκης, συμμετέχοντας στις πολιτικές λειτουργίες της οργάνωσης, διακρινόταν για το οξύ πολιτικό του κριτήριο. Για τη δυνατότητά του να διατηρεί το «πολιτικό ζύγι» στις τοποθετήσεις του, συμπυκνώνοντας τον λόγο του στα κάθε φορά κυρίαρχα ζητήματα. Ταυτόχρονα, έδινε ιδιαίτερο βάρος στον απολογισμό, την κριτική και την αυτοκριτική, καθώς -όπως σωστά θεωρούσε- για να προχωρήσουμε θα πρέπει να βλέπουμε κάθε φορά τα λάθη, τα κενά και τις αδυναμίες μας.

Έτσι ήταν ο σύντροφος Άλκης. Με τα καλά του, αλλά και τις αδυναμίες του, που όμως έμαθε να αναμετρείται και να παλεύει συνεχώς. Μέσα από αυτή την πάλη, την οργάνωση, τις συντροφικές σχέσεις, έγινε ο αγωνιστής, ο άνθρωπος, ο κομμουνιστής που γνωρίσαμε. Ο σύντροφος που μας ενέπνευσε και συνεχίζει να μας εμπνέει.

Με αυτό τον τρόπο στάθηκε από την πρώτη κιόλας στιγμή της διάγνωσής του με τον καρκίνο. Έχοντας πλήρη επίγνωση της κατάστασης, ο Άλκης μάς είπε «θα το παλέψω, εξάλλου αυτό μάθαμε να κάνουμε στη ζωή μας. Ξέρω ότι σας στεναχωρώ, αλλά θέλω τη στήριξή σας για να το παλέψουμε μαζί». Με αυτή του

τη στάση και πάλι δίνει μαθήματα ζωής σε όλους μας και ταυτόχρονα δίνει κουράγιο και στήριξη σε αρκετούς συντρόφους και φίλους που αντιμετωπίζουν αντίστοιχα ζητήματα υγείας.

Ο Άλκης δίνει τη μάχη με τον καρκίνο παλικαρίσια, μην αφήνοντας τη νόσο να τον καταβάλει. Η έγνοια του για την πορεία και τις προοπτικές του κινήματος και της οργάνωσης παραμένει για όλο αυτό το διάστημα συνεχής. Συμμετέχει ενεργά στις λειτουργίες και τις διαδικασίες της οργάνωσης και του κινήματος. Ακόμα και τους τελευταίους μήνες, που η νόσος έχει προχωρήσει, είχαμε την τιμή να τον έχουμε δίπλα μας στις διαδικασίες της 10ης Συνδιάσκεψης του ΚΚΕ(μ-λ) αλλά και στο 25ο Κάμπινγκ των Αγωνιστικών Κινήσεων, με το χαμόγελο και το χιούμορ του πάντα παρόντα και ταυτόχρονα έντονα προβληματισμένο για το προχώρημα της λαϊκής υπόθεσης, στην οποία αφιέρωσε τη ζωή του.

Άλκη, για εμένα, εκτός από σύντροφο, ήσουν ο φίλος που μαζί ζήσαμε και παλέψαμε όλα αυτά τα χρόνια. Μου είναι αδύνατο να μιλήσω για το κενό και τον πόνο που νιώθω από την απώλειά σου. Θα ήθελα, όμως, από τη μεριά μου και εκ μέρους της Κ.Ο. Ιωαννίνων να εκφράσω τα πιο θερμά μας συλλυπητήρια στην οικογένεια του Άλκη. Στη μητέρα του Ελένη, στον πατέρα του Χρήστο και στον σύντροφο Ιάσονα.

Σύντροφε, αγαπημένε μου φίλε Άλκη, θα είσαι για πάντα μαζί μας στους αγώνες για έναν καλύτερο κόσμο.

Προσφορές στη μνήμη του σ. Άλκη

Στη μνήμη του αγαπημένου συντρόφου, φίλου και αδερφού μας Άλκη, οι «τουμπιώτες» προσφέρουμε στην Π.Σ. 2.000 €.

Η οργάνωση Ιωαννίνων προσφέρει στη μνήμη του σ. Άλκη ως οικονομική ενίσχυση στην Π.Σ. το ποσό των 1.140 €.

Η οικογένεια του Άλκη προσφέρει 600 € στην Π.Σ. στη μνήμη του συντρόφου.

Σύντροφοι, συναγωνιστές και φίλοι από την πόλη της Θεσσαλονίκης προσφέρουμε 1.800 € στην Π.Σ. στη μνήμη του συντρόφου μας Άλκη Γραβάνη.

Πρόταση νόμου για τις εκλογές της Τοπικής Αυτοδιοίκησης Ακόμα πιο αντιδημοκρατικά, ακόμα πιο αντιδραστικά

Στις αρχές Νοέμβρη στο συνέδριο της ΚΕΔΕ ο υπουργός Εσωτερικών κ. Λιβάνιος αιφνιδίασε ακόμα και τα μέλη της Νέας Δημοκρατίας παρουσιάζοντας μια πρόταση νομού που αλλάζει τελείως τον τρόπο διεξαγωγής των εκλογών για την τοπική αυτοδιοίκηση και τη λειτουργία της. Οι πρώτες αντιδράσεις της αντιπολίτευσης αλλά ακόμα και παραγόντων της τοπικής αυτοδιοίκησης που πρόσκεινται στην κυβέρνηση ήταν αρνητικές. Το υπουργείο επανέλαβε ότι αποτελεί πρόταση και βάση διαλόγου. Στο παρόν άρθρο θα σταθούμε στις αλλαγές στην εκλογική διαδικασία και σε επόμενο με τις αλλαγές που προτείνονται σχετικά με τη λειτουργία της Τ.Α., εξίσου σημαντικές, που φορτώνουν ακόμα περισσότερα βάρη και φόρους στο λαό.

Συγκεκριμένες προτάσεις έρχονται σαν συνέχεια των αντιδραστικών ρυθμίσεων που έχουν γίνει τα τελευταία πολλά χρόνια αναφορικά με το θεσμό της τοπικής αυτοδιοίκησης, τη λειτουργία του, την εκπροσώπηση και το δικαίωμα παρέμβασης του λαού σ' αυτήν, και τη λειτουργία του ίδιου του συστήματος. Έτσι, λοιπόν, από τον «Καποδίστρια» και τον «Καλλικράτη» στον ν.3870/2010 του ΠΑΣΟΚ και με κορονίδα των αντιδραστικών ρυθμίσεων τον νομο Βορίδη του 2019.

Να θυμίσουμε ότι ο ν. Βορίδη, αφού κατήργησε την απλή αναλογική, καθιέρωσε το 3% στις αυτοδιοικητικές εκλογές και την εκλογή δημάρχου από τη πρώτη Κυριακή με 42%. Άλλαξε τη σύνθεση του δημοτικού συμβουλίου, δίνοντας στην πλειοψηφούσα παράταξη στο δεύτερο γύρο τον έλεγχο του δημοτικού συμβουλίου. Οι κρίσιμες αρμοδιότητες και αποφάσεις μεταφέρονται σε επιτροπές που ελέγχονται από την παράταξη του δημάρχου. Επέβαλε ακόμα πιο ασφυκτικό (σε σχέση με τον ν.3870/2010) έλεγχο του κράτους στην προεκλογική δράση όλων των συμμετεχόντων με τη μετατροπή της πολιτικής παρέμβασης μέσω των εκλογών σε «επιχειρηματική δραστηριότητα», έλεγχο των οικονομικών από την ΑΔΑΕ και πρόστιμα σε όσους δεν συμμορφώνονται.

Επειδή «οι νόμοι δεν μένουν στα χαρτιά», όπως ισχυρίζονται κάποιοι, αυτή τη στιγμή 300 δημοτικά σχήματα στην Αττική (με την πλειονότητά τους να έχουν αναφορά στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά) βρίσκονται σε ομηρία, αναμένοντας την απόφαση της περιφέρειας για την επιβολή προστίμου επειδή η συμμετοχή τους στις εκλογές του 2019 δεν πληρούσε τις λογιστικές-οικονομικές προϋποθέσεις όπως τις όριζε ο ν.3870/2010. Ανάμεσα σε αυτά τα σχήματα και οι Δρόμοι Αντίστασης Αγίων Αναργύρων Καματερού.

Ας δούμε τις προτάσεις αναλυτικά πριν περάσουμε στη δικιά μας εκτίμηση για το περιεχόμενο αλλά και τη σκοπιμότητα που κρύβονται πίσω από τη συγκεκριμένη πρόταση που καταθέτει η κυβέρνηση. (<https://www.aftodioikisi.gr/ota/livanios-aytodioikitikes-ekloges-epilogi-dyo-syndyasmon-katargisi-v-gyroy-amp-ilektroniki-psifoforia-pa-radeigmata/>)

«Α. Αλλαγές στην εκλογική διαδικασία για τις αυτοδιοικητικές αρχές

1. Εκλογή δημοτικών και περιφερειακών αρχών σε έναν και μόνο γύρο

Οι δημοτικές και περιφερειακές αρχές της χώρας θα εκλέγονται σε έναν και μόνο γύρο. Ο εκλογέας θα έχει τη δυνατότητα επιλογής και δεύτερου συνδυα-

σμού, στο ίδιο ψηφοδέλτιο. Σε περίπτωση που κανένας συνδυασμός δεν συγκεντρώσει το 50% + 1 ψήφο επί των έγκυρων ψήφων της πρώτης επιλογής, οι δύο πρώτοι σε ψήφους συνδυασμοί προκρίνονται στη δεύτερη φάση καταμέτρησης. Οι δεύτερες ψήφοι (δεύτερη επιλογή) των ψηφοδελτίων των συνδυασμών που μένουν εκτός της δεύτερης φάσης προστίθενται στις ψήφους των δύο πρώτων συνδυασμών. Επιτυχών συνδυασμός θα ανακηρύσσεται όποιος έχει συγκεντρώσει: α) κατά την πρώτη φάση το 50% + 1 ψήφο επί των εγκύρων της πρώτης επιλογής ή β) κατά τη δεύτερη φάση, τις περισσότερες ψήφους μεταξύ των δύο πρώτων συνδυασμών, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται οι δεύτερες ψήφοι των ψηφοδελτίων των συνδυασμών που αποκλείστηκαν από τη δεύτερη φάση. Ο νικητής των εκλογών θα έχει τουλάχιστον τα 3/5 των εδρών του δημοτικού ή περιφερειακού συμβουλίου (60% δηλαδή των εδρών ή και περισσότερων αν, π.χ., καταγράψει ποσοστό 65%, οπότε θα είναι ισόποσες οι έδρες), ενώ το «πλαφόν αποκλεισμού», όπως έχει χαρακτηριστεί το όριο εισόδου 3%, παραμένει ως έχει.

2. Προαιρετική ηλεκτρονική ψηφοφορία στις εκλογές Δήμων και Περιφερειών

3. Κήρυξη πρόωρων εκλογών εντός των 3 πρώτων ετών της πενταετούς θητείας, για το υπόλοιπο της θητείας

4. Ορισμός επιπλέον υποψηφίων συμβούλων χωρίς σταυρό προτίμησης

5. Δημιουργία ποσόστωσης για τη συμμετοχή υποψηφίων ηλικίας έως 30 ετών στους αυτοδιοικητικούς συνδυασμούς

6. Κατάργηση της δυνατότητας απόσπασης αιρετών δημοσίων υπαλλήλων λόγω εκλογής

7. Μείωση του αριθμού των υποψηφίων συμβούλων σε έως 50% επιπλέον των θέσεων, αντί 150% που ισχύει σήμερα.

8. Εκλογή των δημοτικών συμβούλων ενιαία στο σύνολο του δήμου και όχι ανά δημοτική ενότητα

9. Ενιαίο παράβολο συνδυασμού
Το ύψος του παραβόλου θα είναι ανάλογο με τον πληθυσμό του δήμου ή της περιφέρειας.

10. Διεξαγωγή των εκλογών την τελευταία Κυριακή του Νοεμβρίου

Πιο συγκεκριμένα, ποιοι είναι οι στό-

χοι της κυβέρνησης και του συστήματος με τις συγκεκριμένες προτάσεις που πιθανότατα θα γίνουν και νόμος; Η συγκεκριμένη πρόταση έχει δυο πλευρές μια αφορά τη διαχείριση του συστήματος από τις συστημικές δυνάμεις και τους κολαούζους τους που υποτάσσονται στην αστική νομιμότητα και η δεύτερη την ακόμα μεγαλύτερη αντιδραστικοποίηση του θεσμού της τοπικής αυτοδιοίκησης και το χάσιμο οποιωνδήποτε λαϊκών χαρακτηριστικών της είχαν απομείνει.

Μια εύκολη απάντηση για τις συγκεκριμένες προτάσεις θα ήταν ότι η ΝΔ με αυτό τον τρόπο προσπαθεί να απαντήσει αυτό που συνέβη στις προηγούμενες δημοτικές εκλογές, δηλαδή το χάσιμο των 3 μεγαλύτερων δήμων της χώρας από την αντιπολίτευση εξαιτίας της πολυδιάσπασης των υποψηφιοτήτων της και της αποχής στον Β' γύρο (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα).

Η συγκεκριμένη ερμηνεία δεν είναι επαρκής γιατί οι συγκεκριμένες προτάσεις ήρθαν αμέσως μετά τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών. Αποτελέσματα που κατέγραψαν τη διαρκή αποδυνάμωση του βασικού πυλώνα του συστήματος αλλά και την αδυναμία συγκρότησης του δεύτερου πυλώνα αστικής διαχείρισης που τόσο ανάγκη έχει το σύστημα. Έτσι λοιπόν η κυβέρνηση (για λογαριασμό του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης) επιλέγει να απαντήσει στην πολιτική αστάθεια με έναν οργανωτικό τρόπο. Μην μπορώντας να σταματήσει την αποστοχίωση μεγάλων κομματιών του λαού από τα κύρια συστημικά σχήματα-κόμματα, αναγκάζει τα από τα δεξιά της κόμματα (και τους λεγόμενους αντάρτες της ΝΔ), και όχι μόνο, πριν ακόμα τις εκλογές να υποταχθούν και να συναλλαχθούν με τον κύριο εκφραστή του, στη συγκεκριμένη περίοδο που διανύουμε, τη ΝΔ. Εξασφαλίζοντας για το σύστημα «τοπικούς άρχοντες» που θα διαχειρίζονται τα κονδύλια της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά και τα ΣΔΙΤ με τρόπο που θα εξασφαλίζει τη συνέχιση της πολιτικής «όλα για το κεφάλαιο» και σύμφωνους μέχρι κεραίας στην πολιτική που χαράζει η εκάστοτε κυβέρνηση.

Στο σημείο αυτό είναι αναγκαία μια παρένθεση: Η κυβέρνηση προσποιείται ότι δεν βλέπει ότι η πολιτική αστάθεια προκαλείται από την προσπάθειά της να προσαρμοστεί στις όλο και πιο αυξημένες απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών σε μια

περίοδο που οι αντιθέσεις μεταξύ τους οξύνονται, άρα και οι απαιτήσεις απέναντι στην αστική τάξη της χώρας είναι συνεχώς μεταβαλλόμενες και αλληλοσυγκρουόμενες μεταξύ ΕΕ και Αμερικανών. Κάνει πως δεν βλέπει ότι η αποστοίχιση μεγάλων κομματιών του λαού είναι αποτέλεσμα της επί μακρόν αντιλαϊκής πολιτικής της φτώχειας, της ανεργίας, της κατάργησης οποιουδήποτε εργασιακού δικαιώματος, της διάλυσης της περίθαλψης και της εκπαίδευσης.

Όσον αφορά τη δεύτερη πλευρά των συγκεκριμένων προτάσεων, είναι μια αντιδραστική τομή στον τρόπο εκλογικής έκφρασης του λαού. Αποτελεί συνέχεια των αντιδραστικών νόμων του προηγούμενου διαστήματος, που απαγορεύουν το δικαίωμα στη διαδήλωση (ν. Χρυσοχοϊδή), το δικαίωμα στην απεργία, το δικαίωμα στην οργάνωση σε σωματεία που δεν είναι κάτω από τον κρατικό έλεγχο (ν. Χατζηδάκη-Γεωργιάδη). Εν τέλει, μπορεί κάποιος να πει ότι έρχεται να παραμορφώσει-ακυρώσει ακόμα και το «αστικό δικαίωμα» στην ελεύθερη ψήφο, αναγκάζοντας το λαό να ψηφίζει μόνο ό,τι του επιτρέπει το σύστημα και όχι ό,τι οι δημότες θεωρούν ότι μπορεί να συμβάλει στη διεκδίκηση και στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

Δεν πρέπει να θεωρείται απίθανο στο πλαίσιο της δεξιάς μετατόπισης και της αντιδραστικοποίησης του αστικού πολιτικού συστήματος το συγκεκριμένο νομοσχέδιο να αποτελεί προανάκρουσμα για ακόμα μεγαλύτερες αντιδραστικές, αντιδημοκρατικές αλλαγές στον τρόπο έκφρασης του λαού αλλά και των δυνάμεων που αναφέρονται σε αυτόν. Κάτω από αυτό το πρίσμα, είναι αναγκαίο οι δυνάμεις της αριστεράς σε τοπικό αλλά και κεντρικό επίπεδο να αποτινάξουν οποιεσδήποτε αυταπάτες. Για την αστική νομιμότητα και για λογικές συναλλαγής και συνδιαχείρισης.

Με πρωτοβουλίες κοινής δράσης προς το λαό να αναδείξουν μαζί με όλα τα κύρια ζητήματα (αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό, πολιτικές-συνδικαλιστικές διώξεις, ακρίβεια, εξώσεις -πλειστηριασμοί) και το συγκεκριμένο ζήτημα, επειδή εξακολουθούμε να θεωρούμε ότι μόνο κάτω απ' την πίεση της λαϊκής πάλης η κυβέρνηση μπορεί να κάνει πίσω.

N.Z.

Η woke αντιπαράθεση και η «τυραννία των μειοψηφιών»

Είναι κάποια χρόνια τώρα που έχει μπει στο πολιτικό - κοινωνικό λεξιλόγιο η έκφραση woke και «woke ατζέντα», η οποία προέρχεται από τις ΗΠΑ και μεταφράζεται σαν μία «στάση επαγρύπνησης» κατά των φυλετικών διακρίσεων ειδικά και όλων των διακρίσεων (φύλου, φυλής, θρησκείας) γενικά. Μία έκφραση η οποία στις αρχές του 20ού αιώνα συνδέθηκε με το κίνημα «αφύπνισης» των Αφροαμερικανών απέναντι στο ρατσισμό και τις φυλετικές διακρίσεις, για τη συνειδητοποίηση της ανάγκης να διεκδικήσουν ίσα δικαιώματα με τους λευκούς στη δουλειά και την πολιτική - κοινωνική ζωή. Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι αυτή η τάση, στο πλαίσιο του συστήματος, «εξανθεί» τη βασικότερη και πιο κυρίαρχη διάκριση, την ταξική. Τη διάκριση εκμεταλλευτή - εκμεταλλευόμενου.

Πρόκειται επί της ουσίας για έναν αστικό δικαιωματοισμό που αναγνωρίζει την ισότητα σε όλους, ανεξάρτητα από φύλο, φυλή και θρησκεία, στην εκμετάλλευση και την καταπίεση του καπιταλιστικού συστήματος. Στο εποικοδόμημα αυτού του βάρβαρου συστήματος, μία τέτοια τάση και στάση προβάλλεται ως προοδευτική αφού υποτίθεται ότι συγκρούεται με τη μισαλλοδοξία, το ρατσισμό και την πατριαρχία. Στην βάση της όμως αποτελεί μία στάση και μία τάση εξωραϊσμού του καπιταλιστικού συστήματος καθώς δεν μπαίνει, δεν το ενδιαφέρει να μπει, στην αντιπαράθεση για τις ταξικές διακρίσεις που αναπτύσσονται πάνω στις εκμεταλλευτικές σχέσεις παραγωγής. Πολύ περισσότερο, δεν

ασχολείται και είναι ενάντια στην κομμουνιστική αντίληψη ότι αυτές οι παραγωγικές σχέσεις «παράγουν» ταξικές αντιθέσεις με ανταγωνιστικό και ασυμφιλίωτο χαρακτήρα. Που θα λυθούν μόνο με την ανατροπή αυτού του συστήματος. Σαν επακόλουθο του χαρακτήρα της, η «woke ατζέντα» έγινε εύκολα διαχειρίσιμη από το σύστημα ακόμα και για εμπορική εκμετάλλευση σε διαφημιστικές καμπάνιες προϊόντων, ενώ κάλυψε και κοινωνικά ζητήματα - προβλήματα «δικών του» ανθρώπων.

Από την άλλη μεριά, η αντι-woke πολιτική, που στηρίζεται στο αντιδραστικό τρίπτυχο «πατρίς - θρησκεία - οικογένεια» και έχει θεματοφύλακες τις πιο αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις και προσωπικότητες του συστήματος, προεξάρχοντος του Τραμπ, αποδίδει στη «woke ατζέντα» αντιφιλελευθερισμό (illiberalism), όπου μία μειοψηφία προσπαθεί να επιβληθεί της πλειοψηφίας. Εδώ έχουμε να κάνουμε με την πιο ωμή και βάρβαρη εκδοχή του συστήματος, που σε μία περίοδο δομικής του κρίσης από τη μία πλευρά και γενικευμένης επίθεσης στην εργατική τάξη και τους λαούς από την άλλη θεωρεί όλα τα ζητήματα της «woke ατζέντας» περιττές πολυτέλειες που αλλάζουν τους «φυσικούς νόμους» του εκμεταλλευτικού συστήματος. Ιδιαίτερα σήμερα που οι βόμβες και οι πύραυλοι των ιμπεριαλιστών και των ενεργούμενων τους αιματοκυλούν λαούς και καταστρέφουν χώρες, απαγορεύεται να διασαλευτούν τα «χρηστά ήθη». Είναι η εποχή που οι «πατροπαράδοτες» αξίες του συστήματος θα πρέπει να υιοθετη-

θούν και να αποτελέσουν το «καύσιμο» των λαών για να βρεθούν αδιαμαρτύρητα στα πολεμικά σφαγεία.

Στη χώρα μας αυτή η συζήτηση και η αντιπαράθεση άνοιξε έντονα με την υποχρεωτική (εκ μέρους της ΕΕ) νομοθέτηση του γάμου των ομόφυλων ζευγαριών από τη μεριά της κυβέρνησης της ΝΔ. Ο Μητσοτάκης και η κυβέρνηση, ενώ από τη μία πετσοκόβουν εισοδήματα, χτυπάνε συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες, κλιμακώνουν την καταστολή απέναντι σε εργαζόμενους και νεολαία, από την άλλη υιοθετούν (εκόντες - άκοντες) πλευρές της «woke ατζέντας», παριστάνοντας τους φιλελεύθερους αστούς.

Με την εκλογή Τραμπ και ό,τι συνεπάγεται αυτή στην ενίσχυση της αντιδραστικής επιτάχυνσης των εξελίξεων σε όλα τα επίπεδα, ο Μητσοτάκης «άλλαξε τροπάρη».

Σε ανοικτή συζήτηση που διοργάνωσε στις 14/11 το iefimerida ανάμεσα στον Μητσοτάκη και τον Μπρικνέρ (γάλλος συγγραφέας), ο Μητσοτάκης δηλώνει ότι: «*Τώρα βρισκόμαστε σε άλλο επίπεδο, έχουμε την τυραννία των μειοψηφιών, οι οποίες δεν επιτρέπουν σε οποιονδήποτε να αμφισβητήσει την άποψή τους. Αυτή η woke κουλτούρα δεν υπάρχει στην Ευρώπη. Είναι βέβαιο ότι δεν υπάρχει στην Ελλάδα. Εάν επαφίεται σε εμένα, δεν θα ήθελα ποτέ να υπάρξει στην Ελλάδα*».

Είναι φανερή η προσπάθεια του Μητσοτάκη να τινάξει από πάνω του τις κατηγορίες που του εκτοξεύουν από ακόμα πιο μαύρη και αντιδραστική κατεύθυνση και να ευθυγραμμιστεί με το κυρίαρχο

ρεύμα της εποχής. Μάλιστα δηλώνει και με περισσό θράσος ενάντιος στην «τυραννία των μειοψηφιών» αυτός που υπηρετεί πραγματικές μειοψηφίες, του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, που πραγματικά τυραννούν και οδηγούν την εργατική τάξη και τους λαούς στην πιο σκοτεινή εποχή.

Η αντιπαράθεση μέσα στα πλαίσια του συστήματος και από πλευρές του γύρω από τα ζητήματα του αστικού δικαιωματοισμού δεν αφορούν τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Τα δικά τους δικαιώματα και τις δικές τους κατακτήσεις θα τα κερδίσουν στο πεδίο της δικής τους ανεξάρτητης πολιτικής - κοινωνικής πάλης και όχι με αστικά «δάνεια» και ενσωμάτωση σε λογικές του «μικρότερου κακού». Εξάλλου, όλα τα πολιτικά - κοινωνικά δικαιώματα κατακτήθηκαν μέσα από μακροχρόνιους αγώνες και θυσίες. Τίποτα δεν χαρίστηκε. Και ό,τι δικαίωμα ισοπεδώνεται από την επίθεση του συστήματος συμβαίνει, κατά κύριο λόγο, από την έλλειψη εργατικού - λαϊκού κινήματος, σε όλα τα πεδία της πάλης.

Η ισότητα και η ελευθερία όλων των ανθρώπων ανεξάρτητα από φύλο, φυλή και θρησκεία μπορεί να διεκδικηθεί μόνο στο πλαίσιο της πάλης όλων των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων ενάντια στο καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα. Και η πραγμάτωσή τους μπορεί να συντελεστεί μόνο στο πλαίσιο της ανατροπής αυτού του άδικου συστήματος και της οικοδόμησης μίας νέας κοινωνίας, πραγματικής ισότητας και ελευθερίας, της σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής.

Ηρωικά Χαμένοι 13 στάσεις στο έργο του Κεν Λόουτς, από την Ταινιοθήκη Θεσσαλονίκης

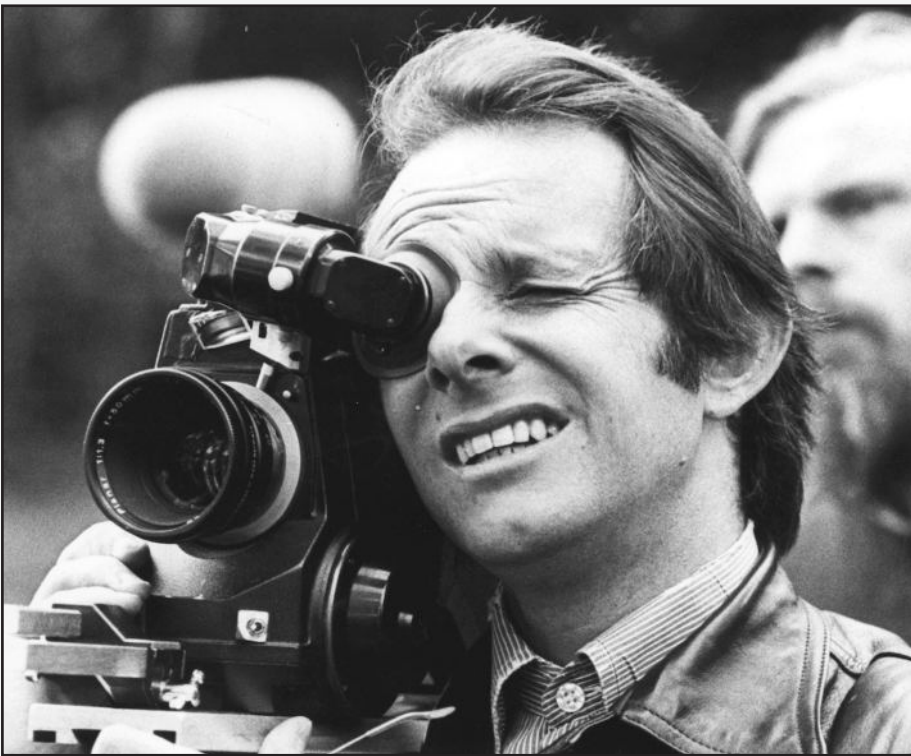
Με καθημερινές (κι όχι μόνο) ιστορίες ανθρώπων της εργατικής τάξης, με σκηνές από τους ένοπλους αγώνες των λαών στον κόσμο, με στιγμιότυπα εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων, με τη δική του ματιά, ο Κεν Λόουτς είναι σήμερα ένας από τους σημαντικότερους σκηνοθέτες της τέχνης που παίρνει σαφή θέση στα γεγονότα του σήμερα και της ιστορίας. Έστω κι αν του βρούμε πολιτικά ψεγάδια. Οι χαρακτήρες του, καθημερινοί, αντι-ιδανικοί, αγωνιστές, λαϊκοί, κάνουν τις ταινίες του να θυμίζουν τόσο καθαρά τη ζωή του κάθε θεατή, που δίνουν το δικό τους νόημα στην τέχνη του Κεν Λόουτς.

Σε αυτόν τον σκηνοθέτη και σημαντικό μέρος του έργου του αποφάσισε η Ταινιοθήκη Θεσσαλονίκης να αφιερώσει την έναρξη της φετινής της σεζόν, με το αφιέρωμα «Ηρωικά Χαμένοι». Όπως περιγράφεται στην ιστοσελίδα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης:

«Ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες όλων των εποχών, βραβευμένος δύο φορές με τον Χρυσό Φοίνικα (για τις ταινίες *Ο άνεμος χορεύει το κριθάρι* και *Εγώ, ο Ντάνιελ Μπλέικ*), αλλά και κάτοχος του απόλυτου ρεκόρ στην ιστορία των Καν-

νών με 15 συμμετοχές στο διαγωνιστικό τμήμα, ο Κεν Λόουτς μάς έχει χαρίσει ένα έργο που ξεπερνά κατά πολύ τα όρια μιας πολύτιμης κινηματογραφικής παρακαταθήκης και το οποίο αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία

μετά την οριστική απόφασή του να αποσυρθεί από τη σκηνοθεσία. [...] Οι 13 ταινίες του συναρπαστικού αφιερώματος «*Ηρωικά Χαμένοι*» διατρέχουν τη ραχοκοκαλιά μιας λαμπρής καριέρας 55 ετών, στην οποία ο Λόουτς με-

γαλούργησε σε πολλά διαφορετικά πεδία και ρεύματα, καταρρίπτοντας στην πράξη τον βιαστικό ισχυρισμό της επαναληψιμότητας στη φιλομορφία του. Από το οικογενειακό δράμα και τον kitchen sink ρεαλισμό του βρετανικού σινεμά, μέχρι το πολιτικό θρίλερ, την ιστορική τοιχογραφία εποχής, την ανάληψη κωμωδία κοινωνικών αποχρώσεων και την ταινία ενηλικίωσης, ο Λόουτς επαναλαμβανόταν όλα αυτά τα χρόνια σε ένα και μόνο πράγμα: την ακλόνητη πεποίθησή του ότι ο άνθρωπος, όπως το ορίζει και η ετυμολογία της λέξης, οφείλει πάντα να έχει το βλέμμα στραμμένο προς τα πάνω».

Το πρόγραμμα, το οποίο μπορείτε να βρείτε με ακρίβεια στον παρακάτω σύνδεσμο, περιλαμβάνει προβολές 13 ταινιών του, ξεκίνησε την Πέμπτη 28 Νοέμβρη και θα ολοκληρωθεί την Τετάρτη 4 Δεκέμβρη, με προβολές κάθε μέρα στην Αίθουσα Σταύρος Τορνές, στο λιμάνι.

<https://www.filmfestival.gr/el/all-news/29159-tainiothiki-thessalonikis-megalo-afieroma-ston-spoudaioken-loouts>

Εξερευνώντας μια Μαύρη Τρύπα

Μια αναδρομή στο Μετρό της Θεσσαλονίκης

Όχι, το άρθρο αυτό δεν θα ασχοληθεί με τα μυστήρια του Διαστήματος. Αντίθετα, θα αναφερθεί σε όσα θαυμαστά έχουν συμβεί υπογείως και συγκεκριμένα στο υπέδαφος της Θεσσαλονίκης, όπου κάτι μυστηριώδες και πρωτόγνωρο έχει συμβεί: Η πόλη αποκτά Μετρό!

Τις στιγμές που διαβάζετε αυτές τις γραμμές, αν δεν συμβεί κάτι απρόβλεπτο, οι Θεσσαλονικείς θα μπορούν να μετακινούνται στη γραμμή των 9,6 χιλιομέτρων, μην πιστεύοντας μάλλον ότι έζησαν να δουν ένα έργο σε αυτόν τον κόσμο και όχι τον επόμενο. Καθόλου περίεργο, άλλωστε, αν σκεφτεί κανείς ότι η πρώτη αναφορά για την ανάγκη δημιουργίας υπόγειου σιδηρόδρομου στην πόλη έγινε μετά τη φωτιά του 1917, από τον γάλλο αρχιτέκτονα Εμπράρ.

Φυσικά, από τότε κύλησαν χρόνια και χρόνια με μοναδική παρέμβαση στο κυκλοφοριακό της πόλης το ξήλωμα των γραμμών τραμ στις αρχές της δεκαετίας του 1950 από τον Καραμανλή τον πρώτο, τότε υπουργό Μεταφορών και Συγκοινωνιών. Η εποχή των ΙΧ και του κέρδους γύρω από αυτά είχε ξεκινήσει.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 άρχισε να ξανασυζητείται πιο σοβαρά το θέμα, το οποίο έγινε και ζήτημα πολιτικής αντιπαράθεσης από τον Σωτήρη Κούβελα, δήμαρχο Θεσσαλονίκης και δεξί χέρι του Μητσοτάκη του πρώτου. Αυτός, προκειμένου να αντιπολιτευθεί στην τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, έσκαψε με έξοδα του Δήμου μία τρύπα στην Εγνατία, στο ύψος της εξόδου της ΔΕΘ και απέναντι από τη Θεολογική σχολή. Στην ερώτηση πώς ένας Δήμος θα χρηματοδοτήσει την κατασκευή ενός μετρό, η απάντηση ήταν: με τα έσοδα του δημοτικού ραδιοφώνου και της δημοτικής τηλεόρασης που τότε είχαν αρχίσει να εκπέμπουν!

Φυσικά, κανένα κέρδος δεν υπήρχε από τα συγκεκριμένα μέσα και το μόνο που έμεινε για δεκαετίες στην πόλη ήταν μια τρύπα, όχι στο νερό αλλά στην Εγνατία, η οποία πήρε επάξια την ονομασία: «η τρύπα του Κούβελα». Αυτή η ιστορική τρύπα έδωσε και το όνομά της στο κείμενο που διαβάζετε αυτή τη στιγμή.

Ολόκληρη σχεδόν η επόμενη δεκαπενταετία αναλώθηκε σε επίδοξες ιδιωτικές κοινοπραξίες, οι οποίες αναλάμβαναν να προχωρήσουν το έργο, όμως καμία από αυτές δεν είχε τη δυνατότητα να το πραγματοποιήσει χωρίς κρατική χρηματοδότηση ή έστω συγχρηματοδότηση. Περιττό ίσως, αλλά και αναγκαίο να ειπωθεί ότι όλοι, ιδιώτες και ελληνικό κράτος, κοιτούσαν προς την Ε.Ε. για την παροχή χρήματος.

Τελικά, η δεκαπενταετής κυοφορία έδωσε καρπούς και μετά την κατασκευή του μετρό της Αθήνας αποφασίστηκε να κατασκευαστεί και στη συμπρωτεύουσα το έργο με το ίδιο σχήμα: δημόσιο έργο, με φορέα υλοποίησης την ΑΤΤΙΚΟ Μετρό και τη συγχρηματοδότηση της Ε.Ε. Από το 2006 ως τον Οκτώβριο του 2012 (συμβολικά, για τα 100 χρόνια από την απελευθέρωση της πόλης) θα κατασκευαζόταν μία γραμμή μετρό μήκους 9,6 χιλιομέτρων, 13 σταθμών και με προϋπολογισμό λίγο πάνω από 1 δισ.

Θα χρησιμοποιήσουμε λοιπόν το μετρό; Η απάντηση είναι ότι φυσικά και θα το χρησιμοποιήσουμε, αλλά δεν είμαστε λωτοφάγοι. Δεν ξεχνούμε ότι ο ελληνικός λαός μάτωσε για κάθε μέτρο αυτού του έργου, δεν ξεχνούμε τα παιχνίδια που παίχτηκαν στις πλάτες του και, κυρίως, δεν ξεχνούμε τα αιτήματά μας για ένα ολοκληρωμένο δίκτυο συγκοινωνιών, φθηνό και προσιτό για το λαό, που θα εξυπηρετεί τις ανάγκες του.

ευρώ. Αξίζει να κρατήσει κανείς στο μυαλό του αυτό το ποσό.

Άρχισαν λοιπόν το σκάψιμο οι δυο μετροπόντικες, με τα παρατσούκλια Κωστίκας και Γιωρίκας, όμως η συνέχεια ούτε ως ανέκδοτο δεν μπορεί να σταθεί. Ως το 2012 η πόλη είχε γεμίσει λαμαρίνες και πολλοί μαγαζάτορες τραβούσαν τα μαλλιά τους, όμως η πρόοδος του έργου ήταν ελάχιστη και φυσικά μη παραδοτέα προς χρήση. Τελικά, οι ανάδοχοι του έργου παραιτούνται το 2014 και το έργο παίρνει νέα παράταση.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ανακαλύφθηκαν αρχαιότητες κατά τη διάρκεια των έργων. Τι πιο φυσιολογικό, θα πει κανείς, σε μια πόλη ηλικίας 2.300 χρόνων και συμπρωτεύουσα δύο αυτοκρατοριών, να βρεθούν αρχαία. Αυτό όμως που ανακαλύφθηκε στην οδό Βενιζέλου ήταν εκπληκτικό: Βρέθηκε σχεδόν άθικτο υστερορωμαϊκό σταυροδρόμι, με κτήρια, τοιχογραφίες κτλ. Μια σειρά επιστημονικών και πολιτικών φορέων διεκδίκησαν να μείνει αναλλοίωτη αυτή η σπουδαία ανακάλυψη, με δικαστικές προσφυγές, κινητοποιήσεις κ.λπ. και να μεταφερθεί η στάση του μετρό σε άλλο βάθος ή λίγο πιο πέρα. Τελικά, η κυβέρνηση, με πρωθυπουργό τον Μητσοτάκη τον δεύτερο, αποφάσισε ότι η στάση είχε μεγαλύτερη αξία από τα αρχαία και τα μετέφερε αλλού, αφήνοντας απλά αποσπάσματα και αντίγραφα σε κοινή θέα.

Με αυτά και με αυτά, το έργο προχωρά, όχι όμως αρκετά ώστε να παραδοθεί. Έτσι, ο τότε πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας αποφασίζει να μας εισαγάγει στην εικονική πραγματικότητα, επι-

σκεπτόμενος μισοτελειωμένους σταθμούς και βγάζοντας εισιτήρια από εκδοτήρια που όμως δεν υπάρχουν, είναι απλοί μουσαμάδες, στους οποίους έχουν τυπωθεί πάνω τους φωτογραφίες εκδοτηρίων!

Έτσι, το 2020 ο Καραμανλής ο τρίτος, ως αρμόδιος υπουργός, ανακοινώνει ότι το έργο θα πάρει μια μικρή παράταση 2,5 χρόνων, η οποία τελικά έγινε 3,5 χρόνων, προκειμένου να φτάσουμε στα τωρινά εγκαίνια του μετρό. Όταν όμως μιλάμε για παρατάσεις επί παρατάσεων, δεν εννοούμε ότι οι ανάδοχοι ή οι εργολάβοι αναλάμβαναν την ευθύνη για τις καθυστερήσεις ή ότι το έργο απλά σταματούσε. Παράταση σημαίνει ότι το κόστος για τον ελληνικό λαό ανέβαινε χρόνο με τον χρόνο. Έτσι, σήμερα το έργο έχει κοστίσει περίπου 3,5 δισ. ευρώ, αντί του ενός που είχε υπολογιστεί το 2006. Πρόκειται για ένα σκανδαλωδώς υπέρογκο ποσό.

Βέβαια, θα πει κάποιος, καλά όλα αυτά, αλλά το έργο έγινε, δεν έγινε επιτέλους; Δεν είναι κάτι για να πανηγυρίζουμε; Δεν γνωρίζουμε αν είναι αιτία πανηγυρισμού η κατασκευή 9,6 χιλιομέτρων και 13 σταθμών εν έτει 2024. Ίσως είναι λίγο άδικο να το συγκρίνουμε με τα αντίστοιχα του Λονδίνου, του Παρισιού και της Μόσχας, λόγω του μεγέθους και της ανάπτυξης αυτών των χωρών. Θα μπορούσαμε όμως να το συγκρίνουμε με τις Βρυξέλλες που έχουν μετρό από το 1976, με 60 χιλιόμετρα δικτύου και 59 σταθμούς, ή με αυτό της Κοπεγχάγης που κατασκευάστηκε το 2002 και έχει περίπου 38 χιλιόμετρα μήκος και 39 σταθμούς.

Και πάλι, όμως, πρόκειται για ένα έργο που παρά το μεγάλο κόστος καλύπτει μόνο το κεντρικό μέρος της πόλης, αφήνοντάς μας με την ελπίδα να μην αργήσουν και οι επεκτάσεις του προς αεροδρόμιο, Καλαμαριά και Δυτική Θεσσαλονίκη. Προς το παρόν, δύσκολα θα αποφευχθεί το μπιτλιάρισμα προς τους τερματικούς τουλάχιστον σταθμούς του μετρό.

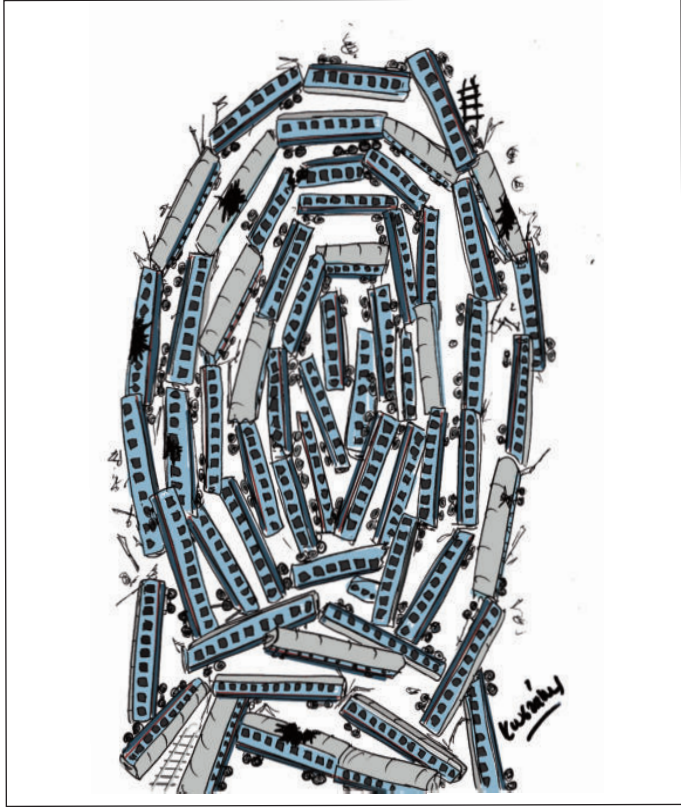
Ακόμη, πριν καν μπει σε λειτουργία, το μετρό Θεσσαλονίκης ιδιωτικοποιήθηκε. Αφού λοιπόν μια σειρά από ιδιωτικές εταιρίες, ανάδοχοι, εργολάβοι κτλ απέδειξαν την αδυναμία (ας χρησιμοποιηθεί αυτή η λέξη, αντί άλλων βαρύτερων) να το κατασκευάσουν, η κυβέρνηση έκρινε ότι είναι ικανοί να το λειτουργήσουν, με το λαό πάντα να πληρώνει τη νύφη. Το τελευταίο κωμικοτραγικό επεισόδιο με το σήμα και την απευθείας ανάθεση των 30.000 ευρώ δείχνει την αξία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας...0

Θα χρησιμοποιήσουμε λοιπόν το μετρό; Η απάντηση είναι ότι φυσικά και θα το χρησιμοποιήσουμε, αλλά δεν είμαστε λωτοφάγοι. Δεν ξεχνούμε ότι ο ελληνικός λαός μάτωσε για κάθε μέτρο αυτού του έργου, δεν ξεχνούμε τα παιχνίδια που παίχτηκαν στις πλάτες του και, κυρίως, δεν ξεχνούμε τα αιτήματά μας για ένα ολοκληρωμένο δίκτυο συγκοινωνιών, φθηνό και προσιτό για το λαό, που θα εξυπηρετεί τις ανάγκες του.

Δεν μας αξίζουν οι μαύρες τρύπες, προτιμούμε τις φωτεινές πορείες, δεν συμφωνείτε;

K.M.

σχολια

Ανάρτηση I

Με εντολή της Αποκεντρωμένης Διοίκησης, ύστερα από καταγγελία «αγανακτισμένου πολίτη» για ρύπανση του δημόσιου χώρου, ο δήμαρχος Ν. Φιλαδέλφειας και Ν. Χαλκηδόνος κίνησε πειθαρχική διαδικασία ενάντια στον πρόεδρο του σωματίου εργαζομένων στον δήμο για ανάρτηση πανό για την Παλαιστίνη του σωματίου στο δημαρχείο. Κακόβουλη ανάρτηση.

Εξοπλισμός

Τον ανασχεδιασμό και την αναδιοργάνωση της Δημοτικής Αστυνομίας προωθεί το υπουργείο Εσωτερικών, σε συνεργασία με τους εμπλεκόμενους φορείς, ενόψει των 1.213 νέων προσλήψεων σε 158 δήμους της χώρας. Σύμφωνα με τον σχεδιασμό, η Δημοτική Αστυνομία θα έχει δυνατότητα άσκησης καθηκόντων ειδικού ανακριτικού υπαλλήλου, αλλά και να προβαίνουν σε συλλήψεις, ενώ θα φέρουν αλεξίσφαιρο γιλέκο, χειροπέδες και γκλομπ. Θα φέρει και εξοπλισμό για αφισορρόπηση.

Εκπαίδευση

Η εκπαίδευση της Δημοτικής Αστυνομίας θα είναι θεωρητική και πρακτική διάρκειας τουλάχιστον έξι μηνών, εκ των οποίων τρεις μήνες θεωρητική εκπαίδευση στο ΕΚΔΔΑ, δύο μήνες πρακτική άσκηση σε αστυνομικά τμήματα και ένας μήνας σε αστυνομικές σχολές. Παράλληλα, οι δήμοι είναι υποχρεωμένοι να μεριμνούν για την επιμόρφωση και την τακτική επανεκπαίδευση των δημοτικών αστυνομικών σε όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους. Για το ποια συνθήματα κάθε φορά θα απαγορεύονται.

Καρύδια

Ο πρόεδρος της Ουκρανίας, Βολοντίμιρ Ζελένσκι, δήλωσε την Τρίτη ότι συμφώνησε με τον πρόεδρο της Νότιας Κορέας να εντείνουν τις επαφές μεταξύ τους σε όλα τα επίπεδα, για την ανάπτυξη αντιμέτρων και στρατηγικής με σκοπό την αποτροπή της εμπλοκής της Βόρειας Κορέας στον πόλεμο στην Ουκρανία. Πύραυλοι μέχρι την Κορέα.

Ανάρτηση II

Σχετικά με τον ποδοσφαιρικό αγώνα Γαλλίας-Ισραήλ, ο αρχηγός της αστυνομίας ξεκαθάρισε ότι μέσα στο γήπεδο δεν θα επιτραπεί να σηκωθεί παλαιστινιακή σημαία καθώς «Μόνο οι σημαίες της Γαλλίας και του Ισραήλ επιτρέπονται». Κακόβουλες σημαίες.

Οφειλές

Έναν νόμο που προβλέπει τη διαγραφή έως και 10 εκατομμυρίων ρουβλίων (95.835 δολαρίων) ληξιπρόθεσμων οφειλών για όσους υπογράφουν συμβόλαιο με το υπουργείο Άμυνας για να πολεμήσουν στην Ουκρανία για τουλάχιστον έναν χρόνο υπέγραψε ο Ρώσος πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν. Μισθοφόροι Προστιθέμενης Αξίας.

Αποτυπώματα I

Ερωτηθείς για την υπόθεση του Νίκου Ρωμανού, ο κ. Χρυσόχοϊδης ανέφερε χαρακτηριστικά: «Είναι δυσάρεστο ότι ένας νέος άνθρωπος προφυλακίζεται, υπάρχει πάντα το τεκμήριο αθωότητας». Απλά πετάχτηκε στον κάδο σε μια σακούλα.

Αποτυπώματα II

Για «απόφαση που δεν θα λύσει κανένα πρόβλημα» έκανε λόγο σήμερα ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Παύλος Μαρινάκης, απαντώντας σε ερώτηση για τη θέση της Ελλάδας σχετικά με το διεθνές ένταλμα σύλληψης που εξέδωσε το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο κατά του Μπενιαμίν Νετανιάχου και κατά του πρώην υπουργού Άμυνας της χώρας, Γιάαβ Γκάλαντ. Διαγραφή αποτυπωμάτων.

Η φιλοσοφία της απόγνωσης

Με τον τίτλο «Μετά την απόγνωση» είναι το άρθρο (https://www.efsyn.gr/nisides/454311_meta-tin-arognosi) που υπήρξε η αφορμή του παρόντος σχολίου. Ο -παραπάνω από εύγλωττος- τίτλος και, με τον τρόπο του, και το περιεχόμενο του άρθρου αναγνωρίζουν αυτό που είναι κοινός τόπος για τις εργατικές λαϊκές μάζες στη χώρα, αλλά και παντού στον κόσμο. Εργασιακή και κοινωνική βαρβαρότητα, εξαθλίωση και διαρκής κλιμάκωση της καταπίεσης, της κατάπνιξης των ελευθεριών και όλα αυτά μέσα σε ακούς προετοιμασίας ενός μεγάλου πολέμου.

Όχι, ο αρθρογράφος (Τάκης Νικολόπουλος, καθηγητής Πανεπιστημίου Πατρών) δεν τα ονοματίζει όλα αυτά. Δεν τα προσδιορίζει ως τέτοια, αλλά προτιμά να μιλήσει για «τον άνθρωπο εγκλωβισμένο και περικλεισμένο (homo clausus) και αυτολογοκρινόμενο-ενοχοποιούμενο διαρκώς...» και αυτός ο προσδιορισμός έχει την κρίσιμη σημασία του. Γιατί ο προσδιορισμός του ζητήματος αποτελεί μια δέσμευση για τις απαντήσεις που αναζητούνται. Για το υποκείμενο, τον φορέα των απαντήσεων και πού μπορεί αυτές να στοχεύουν.

Ας προσπεράσουμε όμως το ζήτημα αυτό και ας υποθέσουμε ότι, με τους δικούς του όρους, αναφέρεται στον κοινό τόπο που παραπάνω αναφέραμε. Με αυτή την υπόθεση, το κεντρικό στοιχείο του άρθρου είναι αυτό που καταγράφει και ο τίτλος του, ότι δεν «διαφαίνεται στον άμεσο ορίζοντα κάποια άλλη/εναλλακτική συλλογική, οργανωμένη πρόταση κοινωνικής συμβίωσης. Να μην προτείνεται ένα κάποιο συλλογικό νόημα ζωής, μια άλλη εφικτή και ζωντανή-θετική-

εγκόσμια «ουτοπία»-ετεροτοπία, «ανάμεσα στο ήδη υπάρχον και στο όχι ακόμα (iam et nondum)» με νέες σημασίες και φαντασιακά.»

Η διαπίστωση αυτή θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι έως και σωστή, ότι πράγματι το όραμα μιας άλλης κοινωνίας είναι τραυματισμένο και συκοφαντημένο και οπωσδήποτε δεν βρίσκεται στην «πρώτη γραμμή», ώστε να εμπνέει τις μάχες και τους αγώνες των μαζών. Όμως διαβάζοντας τις αμέσως επόμενες σειρές του άρθρου διαπιστώνουμε ότι ο αρθρογράφος δεν αναζητά καμιά άλλη «πρόταση κοινωνικής συμβίωσης». Οι προτάσεις του, με τις οποίες θέλει να αντιμετωπίσει το σκοτάδι της απουσίας μιας άλλης κοινωνίας, είναι στην καλύτερη περίπτωση επαναφορά των ουτοπικών θεωριών του Όουεν και της «τράπεζας του λαού», που στα χαρτιά και για δύο μήνες ίδρυσε ο Προυντόν τον Γενάρη του 1849. Προφανώς επικαλείται και -ποιον άλλον- τον Καστοριάδη και δεν διστάζει να γράψει πως οι «κινηματικές δράσεις και εναλλακτικές υλικές εμπειρίες (παραγωγής, διανομής κατανάλωσης) των αυτοοργανωμένων, αλλά και δικτυωμένων «κοινωνικών πολιτών» θα χρειάζονται να έχουν από πάνω τους ένα «κράτος θετικό και υποστηρικτικό στις παραπάνω ριζικές-δομικές αλλαγές» ένα κράτος «"ανοιχτό", αμεσοσυμμετοχικό...».

Το άρθρο λοιπόν είναι όπως γράψαμε μόνο μια αφορμή για το σχόλιο αυτό, αφού τα τελευταία χρόνια είναι πολλές οι εκδόσεις, στη χώρα και διεθνώς, που υπηρετούν την ίδια κατεύθυνση. Την κατεύθυνση που προβάλλει ως απάντηση στον ζόφο που κυ-

κλώνει εργάτες και λαούς, που προτείνει την κατασκευή νησίδων σωτηρίας μέσα στο σύστημα της εκμετάλλευσης και των πολέμων. Την κατεύθυνση που ξορκίζει την ταξική συγκρότηση των μαζών και την επαναστατική προοπτική τους. Όλα τα εγχειρήματα διανοούμενων και φιλοσόφων των χρόνων μας που επιδιώκουν την «επανεπινόηση» του κόσμου, την αναζητούν μέσα στα πλαίσια του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου που σάπισε και μόνο δεινά μπορεί να παράγει. Οι εξαιρέσεις αυτού του κανόνα κρατούνται στο περιθώριο ή και εξοντώνονται όπως ο αγωνιστής Ινδός καθηγητής Σαϊμπάμπα. Αυτά τα θεωρητικά εγχειρήματα είχαν τα πολλά τελευταία χρόνια και τις πολιτικές τους απολήξεις. Από τα φόρουμ που το 2000 έταζαν πως μέσα σε αυτό τον κόσμο «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός» ως τις «εναλλακτικές» κυβερνήσεις στη Λ. Αμερική και τις «μεταβατικές» στην Ελλάδα. Μπορούν συνεπώς να βγουν συμπεράσματα ελέγχσιμα και από αυτούς που δεν έχουν τόσο περίτεχνη γραφή και λόγο, όπως οι διανοούμενοι του «τέλους της Ιστορίας». Συμπεράσματα που θα συμβάλλουν στη διαμόρφωση μιας φωτεινής επαναστατικής προοπτικής έξω από την καταχνιά των φιλοσόφων και διανοούμενων, που είτε το ξέρουν είτε όχι ένα έργο υπηρετούν. Να παρουσιάζουν την ιστορική χρεωκοπία του καπιταλισμού στο ανώτατο ιμπεριαλιστικό του στάδιο, ως το «τέλος της Ιστορίας» και να πειθαναγκάζουν κάθε εργατική-λαϊκή αντίσταση, κάθε νεολαίστικη αμφισβήτηση να υποτάσσεται σε αυτή τη «νομοτέλεια» τους!

προσεγγίσεις